

EMERGENCY
ON PLANET
EARTH

EMERGENCY ON PLANET EARTH

BARBITURIKILLS / BIANCOSHOCK / LIDIA CAO
/ MARINA CAPDEVILA / DEIH / DOA OA / LI-HILL
/ NAYRA LÓPEZ / ONUR / RESKATE / SPENCER
TUNICK / VINZ FEEL FREE / WILL COLES / XELON

Organitza i produeix:

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Jose Antonio García
TU FARMACIA EN PINTURAS

Centre del Carme Cultura Contemporània, CCCC. Del 4 de març al 4 de setembre de 2022

Índex

11
Emergency on Planet Earth
Vinz Feel Free

 37
Waste
Biancoshock
Happy meal XXL

17
El planeta a les nostres mans
José Luis Pérez Pont

 45
Overpopulation
Marina Capdevila

27
Educació ambiental
Anna Pons Frígols
Sera Huertas Alcalá

 67
Space Debris
Deih

 89
Deforestation
Doa Oa

 159
Soil degradation
Nayra López & Vinz Feel Free

 219
Water Management
Spencer Tunick & Vinz Feel Free
Eden

 111
Climate Change
Aaron Li-Hill

 175
Global Warming
Onur

 239
Loss of Biodiversity
Barbiturikills & Will Coles

 137
Marine Debris
Nayra López & Vinz Feel Free
Karma

 197
Fossil Fuels
Reskate
Energies

 261
Pollution
Xelon & Lidia Cao
The Kiss Of Death

Emergency on Planet Earth

Vinz Feel Free

Vivim un moment delicat. El planeta Terra està sent atacat per l'acció de l'ésser humà des de múltiples fronts. El medi ambient es troba en perill per diverses amenaces que afecten no sols els ecosistemes, sinó tots els éssers humans.

Conèixer els problemes ambientals és el primer pas per a conscienciar-nos de la seua importància i reclamar i participar en accions per a la protecció i recuperació de la naturalesa.

Problemes globals requereixen respostes a escala planetària. La solució ha d'implicar tots els àmbits i sectors de la societat. Des de la política, la comunitat científica, l'ensenyament i la cultura des de les seues múltiples disciplines, l'acció ha de ser conjunta per a assimilar i així poder atallar el problema. I això és una prioritat.

En l'àmbit artístic, tenim una posició estratègica fonamental: utilitzar la nostra creativitat i imaginació per a mostrar a la població, mitjançant l'impacte i la posterior reflexió, imatges creades des d'un punt de vista que va més enllà del mer documental. Apel·lar a la raó i als sentiments. Imaginar el futur.

L'exposició busca involucrar el públic com a part activa de la solució davant el canvi climàtic. Cada sala s'aborda des de la incidència que cada problema té directament sobre l'espectador. El que mengem, el que bevem, el que respirem... està actualment contaminat o danyat per l'acció prèvia de l'ésser humà.

A través de dotze espais, catorze artistes intervenen les sales Ferreres i Goerlich mostrant al públic els dotze reptes mediambientals que afecten directament aquesta situació d'emergència climàtica. Cadascuna de les sales alberga una obra efímera feta expressament que aborda la problemàtica d'una manera directa i concisa. Així, igual que Hèrcules, aquestes són les dotze proves que l'ésser humà ha de superar per a salvar no sols el planeta que habita, sinó la seua pròpia vida.

Emergency on Planet Earth

Vinz Feel Free

Vivimos un momento delicado. El planeta Tierra está siendo atacado por la acción del ser humano desde múltiples frentes. El medio ambiente se encuentra en peligro por diversas amenazas que afectan no solo a los ecosistemas, sino a todos los seres humanos.

Conocer los problemas ambientales es el primer paso para concienciarnos de su importancia y reclamar y participar en acciones para la protección y recuperación de la naturaleza.

Problemas globales requieren respuestas a escala planetaria. La solución debe pasar por todos los ámbitos y sectores de la sociedad. Desde la política, la comunidad científica, la enseñanza y la cultura desde sus múltiples disciplinas, la acción debe ser conjunta para asimilar y así poder atajar el problema. Y esto es una prioridad.

En el ámbito artístico, tenemos una posición estratégica fundamental: utilizar nuestra creatividad e imaginación para mostrar a la población, a través del impacto y la posterior reflexión, imágenes creadas desde un punto de vista que va más allá del mero documental. Apelar a la razón y a los sentimientos. Imaginar el futuro.

La exposición busca involucrar al público cómo parte activa de la solución ante el cambio climático. Cada sala se aborda desde la incidencia que cada problema tiene directamente sobre el espectador. Lo que comemos, lo que bebemos, lo que respiramos... está actualmente contaminado o dañado por la acción previa del ser humano.

A través de doce espacios, catorce artistas intervienen las salas Ferreres y Goerlich mostrando al público los doce retos medioambientales que afectan directamente a esta situación de emergencia climática. Cada una de las salas alberga una obra efímera realizada ex profeso que aborda la problemática de una forma directa y concisa. Así, igual que Hércules, estas son las doce pruebas que el ser humano debe superar para salvar no sólo el planeta que habita, sino su propia vida.

Emergency on Planet Earth

Vinz Feel Free

We are going through a very delicate moment. The planet Earth is being attacked on multiple fronts due to human activity. The natural environment is endangered by various threats that affect not only whole ecosystems, but all human beings as well.

Having an awareness of the environmental problems is the first step in making an adequate assessment of the situation; a heightened awareness of the seriousness of the issues at hand can enhance our engagement in all manner of action for the protection and recovery of nature.

Global problems require responses on a planetary scale. The solutions must permeate through all levels of society, the political sphere, the scientific community, education and culture in their multiple disciplines. The action required must be a joint yet multi-faceted task, one that is able to be assimilated and thus effectively tackle the problem. And this indeed is a priority.

In the artistic field, we artists command a fundamental strategic position: we can use our creativity and imagination to show the population -through making an impact and then through subsequent reflection- imagery created from a stance that goes beyond a merely documentary approach. An appeal is made to reason and to feelings. It implies that we can pause to imagine the future.

The exhibition seeks to involve the public as an active part of the solution to climate change. Each room is approached in terms of the impact that each problem will have directly on the viewer. What we eat, what we drink, what we breathe... is currently contaminated or damaged by the previous actions of human beings.

Through twelve spaces, fourteen artists intervene in the Ferreres and Goerlich rooms showing the public the twelve environmental challenges that directly affect this climatic emergency situation. Each of the rooms houses an ephemeral work made expressly that addresses the problem in a direct and concise way. Thus, similar to the epic scenarios faced by Hercules, these are the twelve labours or tasks that human beings must overcome to save not only the planet they live on, but their own lives.

El planeta a les nostres mans

José Luis Pérez Pont

La revisió urgent que en els últims temps hi ha hagut del denominat *art públic* resultaria, en certa manera, produïda per dues inèrcies sobre les quals s'ha desenvolupat la creació artística contemporània més recent. Dos impulsos originats en el context d'allò que és real, en l'entorn físic que condiciona i desplega perspectives noves a les quals l'art mai ha sigut alié o ha desestimat, i que, en definitiva, si no una transformació radical del fet artístic, sí que han comportat un replantejament dels llenguatges i límits expositius. És ací on entra amb força l'*art urbà* i el *grafit*.

Emergency on Planet Earth és un projecte amb el qual atenem la responsabilitat que suposa abordar l'emergència climàtica des de qualsevol part del món, perquè les decisions que prenem tenen conseqüències. Això implica estimular la capacitat de cada individu per a modificar el seu entorn i construir una altra realitat. Així, assumeixen aquest repte els artistes Barbiturikills, Biancoshock, Lidia Cao, Marina Capdevila, Deih, Doa Oa, Li-Hill, Nayra López, Onur, Reskate, Spencer Tunick, Vinz Feel Free, Will Coles i Xelon. Creadors i creadores de diferents nacionalitats, que desenvolupen els seus treballs entorn del calfament global, el canvi climàtic, la contaminació, la desforestació, la degradació del sòl, l'esgotament dels recursos energètics, l'escassetat de l'aigua, la pèrdua de la biodiversitat, la incessant producció de residus, la superpoblació, la contaminació dels oceans i el fem espacial.

De diferents maneres i a partir de diverses pràctiques artístiques, aquests i altres artistes han reflexionat sobre aspectes de la societat contemporània com són la globalització, el capitalisme, l'especulació immobiliària i la contaminació. Però la nostra societat, en termes generals, ha optat pel convencionalisme com a estratègia per al desenvolupament, encara que, a la llarga, el que no avança dibuixa una línia de retrocés. Pot ser que aquest siga un dels errors que haurem d'analitzar en fred. Des de l'àmbit econòmic, s'ha preferit —durant dècades— apostar per fórmules d'èxit aparent, encara que resulta necessari treballar per a implantar altres referències en l'imaginari col·lectiu, també per mitjà de l'art, la cultura i l'educació. Hi ha en les esferes del poder la voluntat de remar en aquesta direcció? O es prefereix una massa social entretinguda amb els centellejos de l'espectacle, en la diversió d'una festa que pareixia no tindre fi, aliena a les conseqüències dels seus actes, indiferent a les hipoteques de futur...? Les conseqüències d'aquest model de societat estan quedant patents, i l'elenc d'artistes que reuneix aquesta exposició ho evidencia en els seus treballs.

El medi ambient es troba en perill per diverses amenaces que afecten no només els ecosistemes, sinó tots els éssers humans. Conèixer els problemes ambientals és el primer pas per a conscienciar-nos de la seua importància i reclamar i participar en accions per a la protecció i recuperació de la naturalesa. Com es pot veure en l'exposició i en aquesta publicació, l'heterogeneïtat de propostes representa l'efectiu i fluid trànsit en una successió d'hibridacions entre recursos i llenguatges artístics, accentuant la seua transversalitat i, per tant, allunyant-se de qualsevol restricció que poguera especificar una manera de fer normativitzada o exclusiva. Experimentació, doncs, sobre els seus límits, però, així mateix, més competència per a reajustar la seua funció en la mesura en

què els canvis socials s’han anat produint i s’han generat noves problemàtiques i tensions vinculades, totes, a la generalització triomfal de l’individualisme tardocapitalista, i distribuïdes més concretament al voltant de la igualtat de gèneres, de les pautes educatives o els models docents, de la discriminació racial, cultural o lingüística, de la destrucció del medi ambient.

Com les altres delimitacions de l’espai de l’art públic, *al carrer* no és un lloc que posseísca exclusivitat, almenys així ho entenem. La qüestió seria, en realitat, arraconar la idea que l’art urbà, per exemple, amb el seu caràcter de públic, estiga concebut únicament per al carrer. Sense poder entrar al museu. Fa temps que al Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC) vam trencar aquestes barreres. La fascinació de l’artista per la forma autònoma amb la qual la naturalesa es manifesta està present a les sales, intervenint els seus murs, traçant un paisatge sobre la paret. En la racionalitat insuperable del creixement a partir d’una llavor, establint un paral·lelisme implícit amb l’individu com a integrant de la societat i de l’arbre com a part del bosc. Aquests boscos que retrocedeixen, com descriu Italo Calvino en *El baró rampant*, perquè «als homes els ha entrat la fúria de la destralt», és una poderosa imatge mental en la qual es concentra la situació de crisi ecològica del planeta.

L’aportació d’aquestes pinzellades, visions múltiples d’una realitat complexa, la nostra, serveixen per a descriure una escena, un context, el de la societat present. Sense això no seria possible analitzar ni entendre la tensió de forces, pel seu significat, que es produeix quan l’art té lloc en l’espai públic. L’art, la literatura, el cine o la poesia són vehicles culturals capaços d’influir en la societat, de contribuir a la seua evolució; per això resulta un perill buidar-los de continguts. Fa no massa, els esforços culturals perseguïen aconseguir la plena alfabetització de la població. Al final d’aquest trajecte, pràcticament conclòs en el nostre entorn, descobrim que ara necessitem aprendre i ensenyar a pensar.

La pèrdua de referents i l’homogeneïtzació del paisatge ens porta a un estat perfecte en el qual les poderoses estratègies econòmiques de les multinacionals troben adobat el terreny perquè els seus interessos florisquen. Com més gran siga el buidatge mental, més disc dur en el qual fer ressonar les consignes, de la mateixa manera que com més pobresa hi haja en àmplies zones del món, millors condicions per a la implantació industrial, més barata la mà d’obra, recursos naturals en abundància per a proveir les seues necessitats de producció i residus sense exigència de tractament. La veritat és que el planeta s’està calfant a causa de l’activitat humana, sobretot per la crema de combustibles fòssils, mentre els incendis i les inundacions es multipliquen.

La naturalesa ens ensenya que la bellesa resideix en la diferència i que la suma de les diferències és una font de riquesa. Però, en realitat, en el món que hem construït imperen els valors de l’homogeneïtat: es primen les igualtats i es castiguen les diferències. Fa unes dècades, es feia valdre el sentit d’allò que és definitori, característic, diferent, però ara l’esforç dels individus en massa s’enfoca a adquirir un estàndard que els identifique com a integrants d’un determinat grup. Amb l’ajuda de l’impacte visual de les diferents

problemàtiques abordades en aquest projecte, s’estimula el pensament crític demostrant que la faceta estètica de l’art no esgota les moltes altres possibilitats que té.

A vegades són els xicotets gestos els que condensen la capacitat de transformar-nos, i, amb això, estendre canvis que ens revolucionen. La mostra ha aconseguit una cosa gens usual, eliminar les barreres que dificulten el contacte popular amb les últimes tendències en el camp de les arts visuals, la consciència sobre el medi ambient i l’alliberament de l’estigma amb el qual el grafit ha carregat durant dècades. L’art urbà ha sigut considerat una espècie de vandalisme i relegat a la clandestinitat; ara, la ciutadania pot gaudir-lo en espais segurs, en centres d’art que el dignifiquen i el fan accessible per a tots els públics. Perquè, per mitjà de l’art urbà, es canalitzen missatges importants que arriben de manera molt gràfica i atractiva a qualsevol espectador.

Res, absolutament res és insignificant. Pujats a la cinta sense fi que ens porta, sovint, cap a direccions que no desitgem, se’ns fa difícil parar i fer valdre el significat dels grans i xicotets esdeveniments de la nostra vida. Tantes vides. Vides teledirigides, alienament condicionades, vides supeditades a la mera representació de la formalitat, lligades a les particularitats d’un guió preestablert, desproveïdes de somnis, retallades per l’ambició, paralitzades per la por, aniquilades pel dolor, mancades de determinació, convençudes de la seua incapacitat per a apartar amb decisió la llosa del seu pesar. Alguns fantasmes resulten de gran utilitat per a mantindre l’«ordre establert», aquell gran desordre en realitat, aconseguint hàbilment la submissió que desestructura l’individu i el deshabilita per a l’exercici de la seua autonomia mental i emocional, i, fins i tot, del seu propi entorn vital. Contra això s’alça *Emergency on Planet Earth*, que crida al despertament sobre el nostre lloc en el món, allò que podem aportar per a millorar el planeta i també allò que hem d’aprendre a exigir.

De manera progressiva, i sota circumstàncies aparentment inconnexes, es van donant signes d’un nou corrent en els estils de vida, s’imposa el consum responsable i de proximitat. Són molts els factors que intervenen en el desenvolupament de les conductes col·lectives, però la majoria venen al cas de preservar la nostra espècie. Hem vist que, durant una pandèmia, vam tindre la capacitat d’actuar a l’uníson i organitzar-nos per a sobreviure, cuidant els uns dels altres i veient més clarament encara com la nostra activitat influeix sobre el planeta. Així que hi ha esperança, aquest projecte mai ha sigut pessimista, sinó activament optimista, ja que tracta de sembrar les bases d’un futur immediat reaccionant a l’emergència.

El planeta en nuestras manos

José Luis Pérez Pont

La urgente revisión que en los últimos tiempos ha habido del denominado *arte público* resultaría, en cierto modo, producida por dos inercias sobre las cuales se ha desarrollado la más reciente creación artística contemporánea. Dos impulsos originados en el contexto de lo real, en el entorno físico que condiciona y despliega nuevas perspectivas a las que el arte nunca ha sido ajeno o ha desestimado, y que, en definitiva, si no una transformación radical del hecho artístico, sí han conllevado un replanteamiento de los lenguajes y límites expositivos. Es aquí donde entra con fuerza el *arte urbano* y el *graffiti*.

Emergency on Planet Earth es un proyecto con el que atendemos la responsabilidad que supone abordar la emergencia climática desde cualquier parte del mundo, pues las decisiones que tomamos tienen consecuencias. Lo cual implica estimular la capacidad de cada individuo para modificar su entorno y construir otra realidad. Así asumen el reto los artistas Barbiturikills; Biancoshock; Lidia Cao; Marina Capdevila; Deih; Doa Oa; Li-Hill; Nayra López; Onur; Reskate; Spencer Tunick; Vinz Feel Free; Will Coles y Xelon. Creadores y creadoras de diferentes nacionalidades, que desarrollan sus trabajos en torno al calentamiento global, el cambio climático, la contaminación, la deforestación, la degradación del suelo, el agotamiento de los recursos energéticos, la escasez del agua, la pérdida de la biodiversidad, la incesante producción de residuos, la superpoblación, la contaminación de los océanos y la basura espacial.

De distintos modos y a partir de diversas prácticas artísticas, estos y otros artistas han reflexionado sobre aspectos de la sociedad contemporánea como son la globalización, el capitalismo, la especulación inmobiliaria y la contaminación. Pero nuestra sociedad, en términos generales, ha optado por el convencionalismo como estrategia para el desarrollo, aunque a la larga lo que no avanza dibuja una línea de retroceso. Puede que sea ese uno de los errores que habremos de analizar en frío. Desde el ámbito económico se ha preferido -durante décadas-, apostar por fórmulas de éxito aparente, aunque resulta necesario trabajar para implantar otras referencias en el imaginario colectivo, también a través del arte, la cultura y al educación. ¿Existe en las esferas del poder la voluntad de remar en esa dirección? ¿O se prefiere una masa social entretenida con los destellos del espectáculo, en la diversión de una fiesta que parecía no tener fin, ajena a las consecuencias de sus actos, indiferente a las hipotecas de futuro...? Las consecuencias de ese modelo de sociedad están quedando patentes y el elenco de artistas que reúne esta exposición lo evidencia en sus trabajos.

El medio ambiente se encuentra en peligro por diversas amenazas que afectan no solo a los ecosistemas, sino a todos los seres humanos. Conocer los problemas ambientales es el primer paso para concienciarnos de su importancia y reclamar y participar en acciones para la protección y recuperación de la naturaleza. Como se puede ver en la exposición y en esta publicación, la heterogeneidad de propuestas representa el efectivo y fluido tránsito en un sucederse de hibridaciones entre recursos y lenguajes artísticos, acentuando su transversalidad y, por tanto, alejándose de cualquier restricción que pudiera especificar un modo de hacer normativizado o exclusivo.

Experimentación, pues, sobre sus límites, pero asimismo mayor competencia para reajustar su función en la medida en que los cambios sociales se han ido produciendo, generando nuevas problemáticas y tensiones vinculadas, todas, a la generalización triunfal del individualismo tardocapitalista, y distribuidas más concretamente alrededor de la igualdad de géneros, de las pautas educativas o los modelos docentes, de la discriminación racial, cultural o lingüística, de la destrucción del medio ambiente.

Como las otras delimitaciones del espacio del arte público, *en la calle* no es un lugar que posea exclusividad, así al menos lo entendemos. La cuestión sería, en realidad, arrinconar la idea de que el arte urbano, por ejemplo, con su carácter de público, esté concebido únicamente para la calle. Sin poder entrar al museo. Hemos roto esas barreras desde hace tiempo en el Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC). La fascinación del artista, por la forma autónoma con la que la naturaleza se manifiesta, está presente en las salas, interviniendo sus muros, trazando un paisaje sobre pared. En la racionalidad insuperable del crecimiento a partir de una semilla, estableciendo un paralelismo implícito con el individuo como integrante de la sociedad y del árbol como parte del bosque. Esos bosques que retroceden, como describe Italo Calvino en *El barón rampante*, porque «a los hombres les ha entrado la furia del hacha», es una poderosa imagen mental en la que se concentra la situación de crisis ecológica del planeta.

La aportación de estas pinceladas, visiones múltiples de una realidad compleja, la nuestra, sirven para describir una escena, un contexto, el de la sociedad presente. Sin ello no sería posible analizar ni entender la tensión de fuerzas, por su significado, que se produce cuando el arte es mediado en el espacio público. El arte, la literatura, el cine o la poesía son vehículos culturales capaces de influir en la sociedad, de contribuir a su evolución, de ahí el peligro que representa su vaciamiento de contenidos. Hace no demasiado, los esfuerzos culturales perseguían conseguir la plena alfabetización de la población. Al final de ese trayecto, prácticamente concluido en nuestro entorno, descubrimos que necesitamos ahora aprender y enseñar a pensar.

La pérdida de referentes y la homogeneización del paisaje nos lleva a un estado perfecto en el que las poderosas estrategias económicas de las multinacionales encuentran abonado el terreno para que sus intereses florezcan. A mayor vaciamiento mental más disco duro en el que hacer resonar las consignas, del mismo modo que a mayor pobreza en amplias zonas del mundo mejores condiciones para la implantación industrial, más barata mano de obra, recursos naturales en abundancia para abastecer sus necesidades de producción y residuos sin exigencia de tratamiento. Lo cierto es que el planeta se está calentando debido a la actividad humana, sobre todo por la quema de combustibles fósiles, mientras los incendios e inundaciones se multiplican.

La naturaleza nos enseña que la belleza reside en la diferencia y que la suma de lo distinto es una fuente de riqueza. Pero en realidad en el mundo que hemos construido imperan los valores de la homogeneidad: se priman las igualdades

y se castigan las diferencias. Hace unas décadas se ponía en valor el sentido de lo definitorio, de lo característico, de lo distinto, pero ahora el esfuerzo de los individuos en masa se enfoca en adquirir un estándar que los identifique como integrantes de un determinado grupo. Con la ayuda del impacto visual de las distintas problemáticas abordadas en este proyecto se estimula el pensamiento crítico, demostrando que la faceta estética del arte no agota sus otras muchas posibilidades.

A veces son los pequeños gestos los que condensan la capacidad de transformarnos, y con ello extender cambios que nos revolucionan. La muestra ha obtenido el logro, nada usual, de eliminar las barreras que dificultan el contacto popular con las últimas tendencias en el campo de las artes visuales, la conciencia sobre el medio ambiente y la liberación del estigma con el que el grafiti ha cargado durante décadas. El arte urbano ha sido considerado como una especie de vandalismo y relegado a la clandestinidad, ahora la ciudadanía puede disfrutarlo en espacios seguros, en centros de arte que lo dignifican y lo hacen accesible para todos los públicos. Porque a través de él se canalizan mensajes importantes que llegan de manera muy gráfica y atractiva a cualquier espectador.

Nada, absolutamente nada es insignificante. Subidos en la cinta sin fin que nos lleva, a menudo en direcciones que no deseamos, se nos hace difícil parar y poner en valor el significado de los grandes y pequeños acontecimientos de nuestra vida. Tantas vidas. Vidas teledirigidas, ajenamente condicionadas, vidas supeditadas a la mera representación de lo formal, ligadas a las particularidades de un guión preestablecido, desprovistas de sueños, cercenadas por la ambición, paralizadas por el miedo, aniquiladas por el dolor, carentes de determinación, convencidas de su incapacidad para apartar con decisión la losa de su pesar. Algunos fantasmas resultan de gran utilidad para mantener el «orden establecido», ese gran desorden en realidad, consiguiendo hábilmente la sumisión que desestructura al individuo y lo deshabilita para el ejercicio de su autonomía mental y emocional, cuando no de su propio entorno vital. Contra eso se yergue *Emergency on Planet Earth* y llama al despertar sobre nuestro lugar en el mundo, aquello que podemos aportar para mejorar el planeta y también aquello que debemos aprender a exigir.

De modo progresivo, y bajo circunstancias aparentemente inconexas, se van dando signos de una nueva corriente en los estilos de vida, se impone el consumo responsable y de proximidad. Son muchos los factores que intervienen en el desarrollo de las conductas colectivas pero, en su mayoría, vienen al caso de preservar nuestra especie. Hemos visto que durante una pandemia tuvimos la capacidad de actuar al unísono y organizarnos para sobrevivir cuidando los unos de los otros y viendo más claramente aún como nuestra actividad influye sobre el planeta. Así que hay esperanza, el presente proyecto nunca ha sido pesimista sino activamente optimista, tratando de sembrar las bases de un futuro inmediato reaccionando ante la emergencia.

The planet's fate is in our hands

José Luis Pérez Pont

We have witnessed the recent and urgent revision of so-called *public art*, something that, to some extent, is a product of two inertias that, together, have provided the bedrock for very recent contemporary artistic creation. Here we have two impulses stemming from the context of reality, and in the physical environment itself, thereby conditioning and revealing new perspectives. In this vein, artistic discourse has neither been oblivious to, nor has dismissed these perspectives; nevertheless, it conveys a radical transformation of the artistic function *per se*, one that has sought a redefinition of the language and questioned the limits of the exhibition space. It is precisely here where *urban art* and *graffiti* make a bold and powerful entry.

Emergency on Planet Earth is a project with which we address the responsibility of addressing the climate emergency anywhere in the world, since the decisions we make now will have long-term consequences. This understanding implies stimulating the capacity of everyone to modify their own setting, their own environment and, in doing so, build another reality. This is how the artists have taken up the challenge, such creators as Barbiturikills, Biancoshock, Lydia Cao, Marina Capdevila, Deih, Doa Oa, Li-Hill, Nayra López, Onur, Reskate, Spencer Tunick, Vinz Feel Free, Will Coles and Xelon. Women and men creators with different nationalities have developed their work focusing on the issues of global warming, climate change, pollution, deforestation, soil degradation, depletion of energy resources, water scarcity, loss of biodiversity, the incessant production of waste, overpopulation, sea-pollution and last but not least, space debris.

In different ways and by drawing from various artistic practices, these and other artists have reflected on aspects of contemporary society such as globalization, capitalism, real estate speculation and pollution. But our society, in general terms, has opted for a conventional stance as a strategy for development, although in the long run what does not advance will only trace a line of sad regression. This may be one of the errors that we will have to coldly analyse. Given that the economic perspective - the preferred one for decades - has set the pace for espousing formulas of apparent success, there is nonetheless a growing awareness for the need to implant other references in the collective imagination; it is increasingly apparent that this is also through art, culture and education. Is there, in the spheres of power, the will to decisively move in that direction? Or is there a marked preference for a social mass entertained by the bright and shimmering lights of the show, in the party fun that seems to have no end in sight, oblivious to the consequences of society's actions, quite indifferent to the high prices to be paid in the future...? The consequences of this model of society are becoming clearer and the cast of artists that this exhibition brings together reflects the said scenarios in their works.

The environment is endangered by various threats that affect not only ecosystems, but all of humanity. Knowing about environmental problems is the first step towards awareness of the severity of the problems at hand; only then can people start demanding change and participate in actions for the protection and recovery of nature. As can be seen in the exhibition and in this publication, the heterogeneity of the proposals represents an effective and

fluid journey in a succession of hybridizations between artistic resources and languages; their transversalities are accentuated and, therefore, move away from any restrictions that could specify an attempt aimed at standardization or exclusivity. Here we bear witness to experimentation; one that is unafraid of approaching limits, but also one offering a greater range of skills aimed at readjusting its function to the extent that social changes have been taking place, changes that in turn generating new problems and tensions. All of these are linked to the triumphant generalization of late-capitalist individualism, reflected more specifically in: gender equality, educational guidelines or teaching models, as well as racial, cultural or linguistic discrimination, and culminating in environmental destruction.

Like the other delimitations of what is deemed the public art space, *out in the street* (In Spanish: *en la calle*) is not a place that has exclusivity, at least what we understand by that. Rather, as many would hold, the question would be, in reality, to relegate that urban art idea to the street; the idea that it is conceived only for that space: not being able to enter the museum. We have broken these barriers for a long time at the *Centre del Carme Cultura Contemporània* (CCCC). The artist's fascination for the autonomous way in which nature manifests itself is present in the rooms, freely intervening on its walls, conjuring up a landscape on the wall. It amounts to the insurmountable rationality of growth from a germinated seed, thereby establishing an implicit parallelism with the individual as a member of society and the tree as part of the forest. Those forests that are disappearing, as Italo Calvino describes in *The Rampant Baron*, because «axe-wielding men have been overcome by violence», is a powerful mental image indicative of the ecological crisis situation of the planet.

The contribution of these thoughts, as multiple visions of a complex reality, our reality, may serve to describe a scene, a context, of our present society. Without it, it would not be possible to analyse or understand the tension of forces, due to its inherent meaning; something that occurs when art is mediated in public spaces. Indeed, art, literature, cinema or poetry are cultural vehicles capable of influencing society, of contributing to its evolution, hence the grave danger posed by the emptying of content. Not too long ago, cultural efforts sought to achieve the full literacy of the population. At the end of this mission, practically concluded in our setting, we discover that we now need to learn and teach how to think.

The loss of references and the homogenization of the landscape cajole us, lead us to a perfect state in which the powerful economic strategies of the multinationals find fertile ground for their interests to flourish. The greater the mental emptying, the greater the hard disk space available in which to resonate slogans and similarly, the greater the poverty in large areas of the world, the better conditions for industrial implantation, cheaper labour and natural resources in abundance to supply their production needs, as well as waste disposal with the scantest of treatment requirements. The truth is that the planet is warming up due to human activity, and particularly due to the burning of fossil fuels, while fires and floods become more common and damaging.

Nature teaches us that beauty resides in difference and that the sum of what is different is a source of wealth. But in reality, in the world that we have built, the values of homogeneity prevail relentlessly: equalities are valued while differences are punished. A few decades ago, the sense of what may be the defining characteristics of things, what is different, was valued, but now the effort of individuals en masse is focused on acquiring a standard that identifies them as members of a certain group. With the help of the visual impact of the different problems addressed in this project, critical thinking is stimulated, demonstrating that the aesthetic facet of art does not exhaust its many other possibilities.

Sometimes it is through gestures that we detect the ability to transform ourselves, and with this possibility, the changes that may revolutionize us may extend further afield. The exhibition has achieved the unusual achievement of eliminating the barriers that hinder popular contact with the latest trends in the field of visual arts, awareness of the environment and the liberation of the stigma that graffiti has needlessly borne for decades. Urban art has been considered a kind of vandalism and relegated to a hiding place, now citizens can enjoy it in safe spaces, in art centres that dignify it and make it accessible to all audiences. Because through it, important messages are channelled that reach any viewer in a very graphic and attractive way.

Nothing, absolutely nothing, is insignificant. Climbing onto the endless treadmill that takes us, often in directions we would rather avoid, we often find it difficult to stop and appreciate the meaning of both the big and small events of our lives. So many lives. Remote-controlled lives, conditioned by someone else, lives subordinated to the mere representation of the formal, linked to the particularities of a pre-established script, devoid of dreams, cut short by ambition, paralyzed by fear, annihilated by pain, lacking in determination, convinced of the inability to resolutely push away the slab of its grief. Some ghosts are very useful to maintain the «established order», that great disorder, in reality, skilfully achieving the submission that pulls the individual apart; the result is a disabled individual who dares not to make use of mental and emotional autonomy, and by extension, of the their own vital environment. Against that utter defeat stands *Emergency on Planet Earth*; it calls for the resolute reappraisal of our place in the world and asks us what we can do to improve the planet and also what we must earnestly learn to demand.

Progressively, and under apparently unconnected circumstances, signs of new currents in lifestyles are appearing; responsible and local consumption are making inroads. There are many factors that intervene in the development of collective behaviour but, for the most part, they focus on the survival of our species. We have seen that during a pandemic we had the ability to act in unison and organize ourselves to survive; this entailed taking care of each other and seeing even more clearly how our activity influences the planet. Hence, there is hope, this project has never been pessimistic but actively optimistic instead, trying to lay the foundations for an immediate future by reacting to the emergency.

Educació ambiental

Anna Pons Frígols
Sera Huertas Alcalá

Centre d'Educació Ambiental de
la Comunitat Valenciana

L'educació ambiental és una estratègia pedagògica que ofereix noves maneres de mirar i comprendre el món amb la finalitat d'entendre i millorar les relacions de les persones amb l'entorn. Camina de la mà de les emocions com una via directa i eficaç de refermar els vincles amb la naturalesa. Es construeix sobre el coneixement científic. Des de l'òptica que en la naturalesa tot està relacionat, interconnectat i en canvi permanent, analitza el paper de les persones en tot aquest entramat de vida. L'educació ambiental és una educació per a l'acció, per al compromís amb la protecció del nostre entorn, el més immediat i el planeta en el seu conjunt.

En aquest repte, el món de l'art té una funció estratègica fonamental: usar la seua creativitat i imaginació per a mostrar a la ciutadania imatges creades des de la ment de l'artista. A través de l'impacte, apel·lant als sentiments i a la raó, denuncien realitats nocives, conviden a reflexionar-hi i impul·leixen a imaginar altres futurs desitjables. L'exposició Emergency on Planet Earth n'és un bon exemple. A través d'un viatge colossal, la mirada de l'artista se superposa a la de la persona que accepta el repte de visitar les diferents etapes d'un recorregut que mostra els principals problemes ambientals que han portat la nostra societat a reconèixer l'estat d'emergència planetària.

No ens podem permetre que només quede el reconeixement i la indignació davant els problemes ambientals, cal passar a l'acció des del compromís. Precisament aquest és l'objecte de l'educació ambiental. La col·laboració del Centre d'Educació Ambiental de la Comunitat Valenciana (CEACV) amb el CCCC ha aportat una visió pedagògica a l'exposició que persegueix que cada persona que l'haja visitada pugua posicionar-se respecte a tot el que ha vist en el recorregut, per a posteriorment buscar i trobar solucions des de les quals construir un activisme individual i col·lectiu.

La imatge que domina una de les parets de la sala Goerlich 2, denominada *The SDGs wedding cake* (de l'Stockholm Resilience Centre), mostra la relació jerarquitzada entre els diferents Objectius de Desenvolupament Sostenible de l'Agenda 2030. La biosfera està en la base, és el manteniment de la societat. L'estructura representada facilita establir les interrelacions entre tot el que es denuncia en l'exposició i els objectius de desenvolupament sostenible, i mostra que la biodiversitat del planeta és la base sobre la qual construir la nostra societat. Per això és tan important comprometre's i actuar per a la conservar-lo i millorar-lo, començant amb accions com les que el vídeo *Fem camí* mostra. Aquest vídeo, elaborat pel CEACV, posa en valor la importància del que ja s'està fent i mostra la massa crítica de persones que ja han iniciat un camí que tots i totes podem i hem de començar.

Educación ambiental

Anna Pons Frígols
Sera Huertas Alcalá
Centre d'Educació Ambiental de la Comunitat Valenciana

La educación ambiental es una estrategia pedagógica que ofrece nuevas formas de mirar y comprender el mundo con la finalidad de entender y mejorar las relaciones de las personas con el entorno. Camina de la mano de la emociones como una vía directa y eficaz de afianzar los vínculos con la naturaleza. Se construye sobre el conocimiento científico. Desde la óptica de que en la naturaleza todo está relacionado, interconectado y en permanente cambio, analiza el papel de las personas en todo este entramado de vida. La educación ambiental es una educación para la acción, para el compromiso con la protección de nuestro entorno, el más inmediato y el planeta en su conjunto.

En este reto, el mundo del arte tiene una función estratégica fundamental, usar su creatividad e imaginación para mostrar a la ciudadanía imágenes creadas desde la mente del artista. A través del impacto, apelando a los sentimientos y a la razón, denuncian realidades dañinas, invitan a reflexionar sobre ellas e impelen a imaginar otros futuros deseables. La exposición *Emergency on Planet Earth* es un buen ejemplo de esto. A través de un viaje colosal, la mirada del artista se superpone a la de la persona que acepta el reto de visitar las diferentes etapas de un recorrido que muestra los principales problemas ambientales que han llevado a nuestra sociedad a reconocer el estado de emergencia planetaria.

No nos podemos permitir que solo quede el reconocimiento y la indignación ante los problemas ambientales, hay que pasar a la acción desde el compromiso. Precisamente ese es el objeto de la educación ambiental. La colaboración del Centro de Educación Ambiental de la Comunitat Valenciana (CEACV) con el CCCC ha aportado una visión pedagógica a la exposición que persigue que cada persona que la haya visitado pueda posicionarse respecto a todo lo que ha visto en el recorrido, para posteriormente buscar y encontrar soluciones desde las cuales construir un activismo individual y colectivo.

La imagen que domina una de las paredes de la sala Goerlich 2, denominada «*The SDGs wedding cake*» (del *Stockholm Resilience Centre*), muestra la relación jerarquizada entre los distintos Objetivos de Desarrollo Sostenible de la Agenda 2030. La biosfera está en la base, es el sustento de la sociedad. La estructura representada facilita establecer las interrelaciones entre todo lo que se denuncia en la exposición y los objetivos de desarrollo sostenible, mostrando que la biodiversidad del planeta es la base sobre la que construir nuestra sociedad. Por ello es tan importante comprometerse y actuar para su conservación y mejora, comenzando con acciones como las que el vídeo «*Fem camí*» muestra. Este vídeo elaborado por el CEACV pone en valor la importancia de lo que ya se está haciendo y muestra la masa crítica de personas que ya han iniciado un camino que todos y todas podemos y debemos comenzar.

Environmental education

Anna Pons Frígols
Sera Huertas Alcalá

Centre d'Educació Ambiental de la Comunitat Valenciana.
(Centre for Environmental Education of the Valencian Community)

Environmental education is a pedagogical strategy that offers new ways of looking at and understanding the world in order to understand and improve our relationship with the environment. It entails closely perceiving emotions as a direct and effective way of strengthening our ties with nature; this approach is based on scientific knowledge and the perspective that everything in nature is related, interconnected and constantly changing; under this approach it analyses the role of people in this all-embracing and complex fabric of life. Environmental education is geared at action and is implicitly committed to the protection of our immediate environment and the planet as a whole.

In the challenge faced by humanity, the art world has a fundamental strategic role; by using its creativity and imagination to show the public images formulated in the mind of the artist. Through impact, and by appealing to feelings and reason, they denounce harmful realities, invite our reflection about these realities and encourage us to imagine other desirable futures. The *Emergency on Planet Earth* exhibition is a good example of this. Through a colossal journey, the artist's vision overlaps that of the person who accepts the challenge of visiting the different stages of a journey that shows the main environmental problems that have led our society to recognize the state of planetary emergency.

The mere recognition of and our indignation at environmental problems is simply not enough and we cannot afford to just take that stance; we must take action based on commitment. This is precisely the purpose of environmental education. The collaboration of the Centre for Environmental Education of the Valencian Community (CEACV) with the CCCC has provided an educational vision to the exhibition that seeks to enable each visitor to take on their own personal stance with respect to issues raised on the tour, in order to subsequently search for, and find solutions, geared at building individual and collective activism.

The image that dominates one of the walls of the Goerlich 2 room, called *The SDGs wedding cake* (from the Stockholm Resilience Centre), shows the hierarchical relationship between the different Sustainable Development Goals of the 2030 Agenda. The biosphere is positioned at the base. It is the lifeline of society. The structure represented makes it easy to establish the interrelationships between everything that is denounced in the exhibition and the objectives of sustainable development, showing that the planet's biodiversity is the basis on which to build and sustain our society. That is why it is so important for individuals and society at large to commit and to act for its conservation and improvement. Good and varied arguments in this vein are shown in the video *Fem camí* (Getting on with it). This video produced by the CEACV highlights the importance of what is already being done and reflects the critical mass of people who have already embarked on a pathway or movement where we can all participate – one which we should wholeheartedly embrace.

WASTE

BIANCOSHOCK

Happy meal XXL

«El fem pot ser perfumat o pudent. Només depén de la inversió de màrqueting que s’hi vulga fer. He vist fem en els poals que no era pitjor que la que se serveix en una safata de colors en un restaurant».

«La basura puede ser perfumada o maloliente. Sólo depende de la inversión de marketing que se quiera hacer en ella. He visto basura en los cubos que no era peor que la que se sirve en una bandeja en un restaurante de colores».

«The garbage can be scented or smelly. it just depends on the marketing investment you want to invest in it. I saw garbage in the bins that was no worse than what was served on a tray in a colourful restaurant.»

L’artista urbà Biancoshock (Milà, Itàlia, 1982) es mou en el terreny públic des de l’acció, la performance i la resignificació dels elements que conformen el paisatge urbà. Per mitjà d’instal·lacions i amb multitud de materials i recursos, la seua obra genera reflexió i humor que converteix la ciutat en escenari de les seues accions artístiques.

El artista urbano Biancoshock, (Milán, Italia, 1982) se desenvuelve en el territorio de lo público desde la acción, la performance y la resignificación de los elementos que conforman el paisaje urbano. Por medio de instalaciones y con multitud de materiales y recursos, su obra genera reflexión y humor convirtiendo la ciudad en escenario de sus acciones artísticas.

The urban artist Biancoshock (Milán, Italy, 1982) has explored the domain of the public spaces in his proposals for action, performance and the resignification of the elements that make up the urban landscape. Through installations and with a multitude of materials and resources, his work generates reflection and humour, turning the city into a stage for his artistic discourse.

Vas començar en el terreny del grafits però de seguida vas desenvolupar un altre tipus de discurs i acció, com es va activar aquesta nova manera de crear al carrer?

Després de deu anys d’experiència en el món del grafit, vaig sentir la necessitat de comunicar a un públic més ampli, però sempre romanent en el context urbà. El grafit em va ensenyar a conèixer la ciutat, els seus llocs, els seus racons més interessants. Però ja no m’interessava escriure el meu nom, sinó comunicar els meus pensaments i estats emocionals a través d’una cosa diferent. A partir d’aquell moment vaig començar a fer les meues primeres instal·lacions urbanes, sense saber el que feia, però sabent només que volia fer-ho.

La ciutat, l’espai públic, és el teu camp d’acció i la teua font d’inspiració; explica’ns com et nodreix en el seu dia a dia i com descodifiques els seus elements.

Al llarg dels anys, he après a observar i experimentar la ciutat segons el seu potencial comunicatiu: hi ha alguns llocs de la ciutat que són perfectes per a comunicar un missatge, hi ha mobiliari urbà que pot convertir-se en una altra cosa i transmetre una idea o una provocació. Per a mi és quasi un trastorn mental, però veig la ciutat com una oportunitat constant de comunicació.

La teua labor es troba entre l’art performatiu i art activista, elements urbans, objectes i una gran dosi de publicitat, en els dos casos. Un art viu que busca activar l’espectador, reflexions i objectius?

Sí, per descomptat, aquest és el meu objectiu. M’interessa que

Comenzaste en el terreno del graffiti pero en seguida desarrollaste otro tipo de discurso y acción, ¿cómo se activó esta nueva forma de crear en la calle?

Tras diez años de experiencia en el mundo del graffiti, sentí la necesidad de comunicar a un público más amplio, pero siempre permaneciendo en el contexto urbano. El graffiti me enseñó a conocer la ciudad, sus lugares, sus rincones más interesantes. Pero ya no me interesaba escribir mi nombre, sino comunicar mis pensamientos y estados emocionales a través de algo diferente. A partir de ese momento empecé a hacer mis primeras instalaciones urbanas, sin saber lo que hacía, pero sabiendo que sólo quería hacerlo.

La ciudad, el espacio público, es tu campo de acción y tu fuente de inspiración; cuéntanos cómo te nutre en su día a día y como des-codificas sus elementos.

A lo largo de los años, he aprendido a observar y experimentar la ciudad según su potencial comunicativo: hay algunos lugares de la ciudad que son perfectos para comunicar un mensaje, hay mobiliario urbano que puede convertirse en otra cosa y transmitir una idea o una provocación. Para mí es casi un trastorno mental, pero veo la ciudad como una oportunidad constante de comunicación.

Tu labor se encuentra entre el arte performativo y arte activista, elementos urbanos, objetos y una gran dosis de publicidad, en ambos casos, un arte vivo que busca activar al espectador, ¿reflexiones y objetivos?

Sí, por supuesto, ese es mi objetivo. Me interesa que el espectador sienta

You started off in the field of graffiti but then you developed another type of discourse and action, how was this new way of creating in the street activated?

After ten years of experience in the world of graffiti, I felt the need to communicate to a wider audience, but always remaining in the urban context; graffiti taught me to know the city, its places, its most interesting corners. But I was no longer interested in writing my name, but rather I was interested in communicating my thoughts and emotional states through something that was different. From that moment I started making my first urban installations, without knowing what I was doing, but knowing that I just wanted to do it.

The city, the public space, is your field of action and your source of inspiration, tell us how it nourishes you in its daily life and how you de-code its elements.

Over the years, I have learned to observe and experience the city according to its communicative potential: there are some places in the city that are perfect for communicating a message, there’s street furniture that can become something else and convey an idea or a provocation. For me it is almost a mental disorder, but I look at the city as a constant opportunity for communication.

3Your work is between performance art and activist art, urban elements, objects and a large dose of advertising, in both cases; Is it a living art that seeks to activate the viewer, make people reflect and also seek objectives?

Yes, of course. that’s my aim. I am interested in viewers feeling an

l'espectador senta una emoció en veure la meua obra, vull pertorbar la seua rutina durant uns segons. Si la meua obra no provoca cap reacció, significa que no és bona.

La teua instal·lació en «Emergency on Planet Earth» gira entorn de la temàtica «Residus» Què és el primer que et va vindre al cap i què vas estar indagant per a generar el teu discurs?
El tema és el del menjar porqueria. Vull especificar que la meua crítica no va dirigida directament contra la marca que he utilitzat.

Vas decidir centrar-te en el «menjar porqueria» un problema social-natural i humà per la seua repercussió en el planeta i la nostra salut.
Simplement utilitze imatges globals, que tothom pot entendre ràpidament, per a transmetre un missatge. Però el menjar porqueria és a tot arreu, en centenars de multinacionals però també en restaurants xicotets. El *happy meal* em va ajudar a transmetre la idea de forma més eficaç perquè és conegut a tot el món. Per cert, la forma del poal del fem era la mateixa que la del *happy meal* i volia destacar que el treball de màrqueting sobre els xiquets pot fer-los un mal molt important.

Si bé «la plàstica» genera una connexió amb espectador més íntima, «la instal·lació» (per la seua ocupació espacial) genera un impacte diferent, quasi és una intrusió en la nostra realitat, creus que aquest impacte assegura la petjada del missatge?
Sí, l'impacte assegura la petjada del missatge, és important per a mi utilitzar aquest tipus d'enfocament,

una emoción al ver mi obra, quiero perturbar su rutina durante unos segundos. Si mi obra no provoca ninguna reacción, significa que no es buena.

Tu instalación en «Emergency on Planet Earth» gira en torno a la temática «Residuos» ¿Qué es lo primero que te vino a la cabeza y que estuviste indagando para generar tu discurso?
El tema es el de la comida basura. Quiero especificar que mi crítica no va dirigida directamente contra la marca que he utilizado.

Decidiste centrarte en la «comida basura» un problema social- natural y humano por su repercusión en el planeta y nuestra salud.
Simplemente utilizo imágenes globales, que todo el mundo puede entender rápidamente, para transmitir un mensaje. Pero la comida basura está en todas partes, en cientos de multinacionales pero también en pequeños restaurantes. El *happy meal* me ayudó a transmitir la idea de forma más eficaz porque es conocido en todo el mundo. Por cierto, la forma del cubo de la basura era la misma que la del *happy meal* y quería destacar cómo el trabajo de marketing sobre los niños puede hacerles un daño muy importante.

Si bien «la plástica» genera una conexión con espectador más íntima, «la instalación» (por su ocupación espacial), genera un impacto diferente, casi es una intrusión en nuestra realidad, ¿crees que este impacto asegura la huella del mensaje?
Sí, el impacto asegura la huella del mensaje, es importante para mí utilizar este tipo de enfoque, porque

emotion when they see my artwork, I want to disturb their routine for a few seconds. if my artwork causes no reaction, it means that it is not a good one.

Your installation in «Emergency on Planet Earth» revolves around the theme «Waste». What was the first thing that came into your mind when you were investigating to generate your discourse?
The theme is that of junk food. I want to point out that my criticism is not directly directed against the Brand I used.

Your installation is a big «Happy Meal XXL» as a container, metaphor, irony, reality? How did you get to this point and what did you want to show to raise public awareness?
I simply use global images, which everyone can understand quickly, to convey a message. but junk food is everywhere in hundreds of multinationals but also in small restaurants. The happy meal helped me convey the idea more efficiently because it is known throughout the world. The shape of the garbage bin was incidentally the same as that of the happy meal and I wanted to emphasize how marketing works on children and how it can cause them damage.

Although we are looking for reflection, passive reflection is not really the objective. Is provocation necessary to generate action?
Yes, the impact ensures the imprint of the message, it's important for me to use this kind of approach, because usually my classic viewer is the passer-by.

perquè normalment el meu espectador clàssic és el transeünt.

Si bé busquem reflexió, la reflexió passiva no és realment l'objectiu És necessària la provocació per a generar l'acció?
La provocació és la millor arma per a generar una reacció. Vivim en una societat que ens bombardeja amb imatges, anuncis, ofertes comercials. Cada vegada som més passius davant els problemes i qüestions socials. Trobe que la provocació intel·ligent, no trivial i amb un fi en si mateix, és útil per a suscitar preguntes en la gent. El meu objectiu final mai és donar solucions o punts de vista, sinó deixar interrogants a l'espectador.

L'art és una arma d'acció? Hem d'usar-la com a tal o ha d'estar al servei del missatge?
L'art és art. Pots usar-lo com vulgues, de la manera que et faça sentir més còmode. L'important és que l'art que faces el sentes teu, personal, dins de tu. Quan fas art has de ser el primer a sentir alguna cosa dins de tu, una emoció que sents després de veure la teua obra. Si no, ho estàs fent per al mercat, per als altres, pel sou. I això no és art amb majúscules.

normalmente mi espectador clásico es el transeúnte.

Si bien buscamos reflexión, la reflexión pasiva no es realmente el objetivo ¿Es necesaria la provocación para generar la acción?
La provocación es la mejor arma para generar una reacción. Vivimos en una sociedad que nos bombardea con imágenes, anuncios, ofertas comerciales. Cada vez somos más pasivos ante los problemas y cuestiones sociales. Creo que la provocación inteligente, no trivial y con un fin en sí mismo, es útil para suscitar preguntas en la gente. Mi objetivo final nunca es dar soluciones o puntos de vista, sino dejar interrogantes al espectador.

¿El arte es un arma de acción? ¿Debemos usarla como tal o debe estar al servicio del mensaje?
El arte es arte. Puedes usarlo como quieras, de la manera que te haga sentir más cómodo. Lo importante es que el arte que hagas lo sientas tuyo, personal, dentro de ti. Cuando haces arte tienes que ser el primero en sentir algo dentro de ti, una emoción que sientas después de ver tu obra. Si no, lo estás haciendo para el mercado, para los demás, para el sueldo. Y eso no es arte con mayúsculas.

Art is a weapon of action? should we use it as such, or should it be at the service of the message?
Provocation is the best weapon to generate a reaction. we live in a society that bombards us with images, ads, commercial offers. we are increasingly passive in the face of social problems and issues. I believe that intelligent provocation, not something trivial and an end in itself, is useful for raising questions in people. My ultimate goal is never to give solutions or points of view, but to leave question marks for the viewer.

Art – is it a weapon geared at action? Should we use it as such or should it be at the service of the message?
Art is art. You can use it as you want, in the way it makes you feel most comfortable. The important thing is that the art you make feels like your own creation, personal, coming from your interior. When you make art, you have to be the first to feel something deep inside you, an emotion that you feel after seeing your work. Otherwise you are doing it for the market, for others, for the salary. And that is not art with a capital A.

«Totes les temàtiques estan unides, però la superpoblació és la causant de tot: com més gent, més consum, més migració, més abús dels recursos i encariment d’aquests. Al final, sempre som nosaltres; nosaltres desestabilitzem tot.»

«Todas las temáticas están unidas, pero superpoblación es la causante de todo, cuanta más gente, más consumo, más migración, más abuso de los recursos, encarecimiento de los recursos. Al final siempre somos nosotros, nosotros desestabilizamos todo.»

«All the themes are united, but overpopulation is the cause of everything, the more people you have, the more consumption there is; the greater the need to migrate, more abuse of resources, the rising prices of resources. In the end it is always us, we destabilize everything.»

Inspirada per la bellesa fora dels cànons estètics establits, Marina Capdevila (Falset, Tarragona, 1985) ens obri els ulls amb cadascuna de les seues obres davant d’una realitat vital de la qual tots formem i formarem part. Des de la vitalitat i l’humor cap a la cerca d’enfortir una comunitat i reflexionar sobre aquesta.

Inspirada por la belleza fuera de los cánones estéticos establecidos, Marina Capdevila (Falset, Tarragona, 1985) nos abre los ojos con cada una de sus obras ante una realidad vital de la que todos formamos y formaremos parte. Desde la vitalidad y el humor hacia la búsqueda de fortalecer una comunidad y reflexionar sobre ella.

Inspired by beauty outside the established aesthetic canons, Marina Capdevila (Falset, Tarragona, 1985) opens our eyes with each of her works to a vital reality we all belong to, one which we continue to form a part of. Her creative search embodies vitality and humour and she draws our attention to the need to strengthen the community where reflection has an important role to play.

Marina, un llenguatge il·lustratiu «pensat en gran», una obra amb una estètica rotunda i recognoscible per tots; tenies aquesta visió quan vas començar? Explica’ns com has arribat fins aquí. Vaig començar a pintar fa onze anys fent murals xicotets en descampats i fàbriques dels voltants de Barcelona. Ni molt menys m’imaginava professionalitzar aquest *hobby* i acabar guanyant-me la vida amb això; mai vaig pensar que arribaria a fer murals tan grans! Vaig passar de pintar els caps de setmana a buscar parets o contactar amb gent que pintava en els viatges que feia, i així, a poc a poc, vaig anar creant una xarxa d’amics pintors i fent murals cada vegada de més grandària.

El *leitmotiv* conductor del teu treball té com a personatges estrella, com a herois, la gent gran; d’on ve la passió per aquestes muses? Podríem dir que la meua àvia és la meua musa. Vinc d’un poble rural molt xicotet on abunda la gent gran molt «saludable» i bastant peculiar, i així és la meua àvia i era el meu avi: molt vitals, molt tafaners, molt divertits. Quan vaig arribar a Barcelona a estudiar Belles Arts em vaig trobar amb una realitat que no s’assemblava a aquella a què estava acostumada en la meua família: gent gran molt sola; els meus veïns no podien eixir de casa per causa de les escales, els costava molt pujar al bus; no sé, un drama. Va ser llavors quan vaig començar a dibuixar els meus avis en un to molt irònic, sempre des de l’afecte, i vaig sentir que és el que volia compartir, que es pot arribar a una vellesa pletòrica i vital.

Marina, un lenguaje ilustrativo «pensado en grande», una obra con una estética rotunda y reconocible por todos, ¿tenías esta visión cuando comenzaste? Cuéntanos cómo has llegado hasta aquí. Empecé a pintar hace once años haciendo murales pequeñitos en descampados y fábricas de los alrededores de Barcelona. Ni mucho menos me imaginaba profesionalizar este hobby y acabar ganándome la vida con ello, nunca pensé que llegaría a hacer ¡murales tan grandes! Pasé de pintar los fines de semana a buscar paredes o contactar con gente que pintaba en los viajes que hacía, y así, poco a poco, fui creando una red de amigos pintores y haciendo murales cada vez de más tamaño.

El *leitmotiv* conductor de tu trabajo tiene como personajes estrella, como héroes, a la gente mayor, ¿de dónde viene la pasión por estas musas? Podríamos decir que mi abuela es mi musa. Vengo de un pueblo rural muy pequeño donde abunda la gente mayor muy «saludable» y bastante peculiar, y así es mi abuela y era mi abuelo: muy vitales, muy cotillas, muy divertidos. Cuando llegué a Barcelona a estudiar bellas artes me encontré con una realidad que no se parecía a la que estaba acostumbrada en mi familia. Abuelos muy solos, mis vecinos no podían salir de casa por las escaleras, les costaba mucho subir al bus, no sé, un drama. Fue entonces cuando empecé a dibujar a mis abuelos en un tono muy irónico, siempre desde el cariño, y sentí que es lo que quería compartir, que se puede llegar a una vejez pletórica y vital.

Marina, you put forward an illustrative language «thought up in a big way»; it’s a work with a resounding aesthetic and recognizable by all, did you have this vision when you first started? Tell us how you got here. I started painting eleven years ago making tiny murals in vacant lots and factories around Barcelona. I never imagined professionalizing this hobby and ending up earning a living from it, I never thought I would ever get to make such large murals! I went from painting on weekends to looking for walls or contacting people who painted on various trips I had been on; slowly but surely, I created a network of painter friends and started making larger and larger murals.

The key leitmotiv of your work has older people depicted as star characters, as heroes, where does the passion for these muses come from? We could say that my grandmother is my muse. I come from a very small rural town where very «healthy» and quite peculiar older people abound, and that’s exactly what my grandmother and my grandfather were like: full of vigour, very gossipy, very funny people. When I arrived in Barcelona to study fine arts, I found myself in a reality that was not like the one I was used to back in my family town. Around me were very lonely grandparents. Some of my neighbours couldn’t leave the house because of the steep stairs acting as barriers; it was also very difficult for these old folks to get on a bus and so on. It struck me as a drama, I don’t know. It was then that I began to draw my grandparents in a very ironic fashion, always glowing with love, and I felt

En aquella època també em va afectar en aquest relat el fet que la meua mare es posara molt malalta i envellira de colp; va quedar en una cadira de rodes i necessitava ajuda per a tot. Pintar gent gran amb molta vitalitat es va convertir en una teràpia personal per a no parar de repetir-me que podem estar *on fire* als 80. La meua gran por és envellir malament, emmalaltir i la mort. Treballo en això.

Sempre en actituds molt allunyades de la percepció que la societat té respecte a aquest segment de població.

Intente visibilitzar les persones majors no com una càrrega, com a ens no productius de la societat, sinó tot el contrari: persones actives amb experiència i ganes de viure i, sobretot, de sociabilitzar en un món que els té molt aïllats.

Ací el teu projecte personal «Velles glòries», com el seu nom indica, ens planteja aquesta necessitat de reivindicar la seua figura. Aquest projecte ha posat de manifest el poder transformador de l'art.

Sí, és un projecte d'intervenció mural en residències de majors; ha sigut el projecte més bonic que he fet. Va ser increïble poder veure com canviaven les dinàmiques d'un centre residencial en tan sols uns dies. Cada dia la gran majoria de residents eixien a passar el matí al pati per a veure el procés del mural, fer preguntes i fins i tot pujar-se a la grua a pintar deixant les carrutxes o la cadira de rodes a un costat.

Durant unes setmanes vam donar veu i visibilitat als avis d'una residència, que havien estat aïllats durant mesos a causa de la pandèmia.

En esa época también afectó en este relato el hecho que mi madre se pusiera muy enferma y envejeciera de golpe, quedando en una silla de ruedas, necesitando ayuda para todo. Pintar a gente mayor con mucha vitalidad se convirtió en una terapia personal para no parar de repetirme que podemos estar «on fire» a los 80. Mi gran miedo es envejecer mal, enfermar y la muerte. Estoy trabajando en ello.

Siempre en actitudes muy alejadas de la percepción que la sociedad tiene respecto a este segmento de población.

Intento visibilizar a los abuelos, no como una carga, como antes no productivos de la sociedad, sino todo lo contrario, personas activas con experiencia y ganas de vivir y, sobre todo, de sociabilizar en un mundo que los tiene muy aislados.

Aquí tu proyecto personal «Viejas Glorias», como su nombre indica, nos plantea esa necesidad de reivindicar su figura. Este proyecto ha puesto en manifiesto el poder transformador del arte.

Sí, es un proyecto de intervención mural en residencias de mayores, ha sido el proyecto más bonito que he hecho. Fue increíble poder ver cómo cambiaban las dinámicas de un centro residencial en tan solo unos días. Cada día la gran mayoría de residentes salían a pasar la mañana al patio para ver el proceso del mural, hacer preguntas y hasta incluso subirse a la grúa a pintar dejando «*el tacatá*» o la silla de ruedas a un lado. Durante unas semanas dimos voz y visibilidad a los abuelos de una residencia que habían estado aislados durante meses a causa de la pandemia.

deep-down that this was what I wanted to share, that it is possible to reach fullness, vitality and a personal kind of richness in old age.

At that time, this story was also affected by the fact that my mother became very ill and ended up in a wheelchair, needing constant help for everything. Painting elderly people with a lot of vitality became a personal therapy to keep repeating to myself that we can be «flickering with the flames of vitality» at 80.

My greatest fear is to age badly, getting very sick and facing death. I'm working on that issue.

Always in attitudes far removed from the perception that society has regarding this population demographic, right?

I try to make grandparents visible, not as a burden, not as non-productive entities in society, but on the contrary, active people with experience and a desire to live and, above all, to socialize in a world that tends to keep them very isolated.

Here your personal project *Viejas Glorias* (Old Glories or Faded Glories), as its name suggests, raises the need to vindicate these figures. This project has revealed the transformative power of art, right?

Yes, it is a mural intervention project in nursing homes, it has been the most beautiful project I've ever done. It was amazing to see how the dynamics of a residential care centre changed in just a few days. Every day the vast majority of residents went out to spend the morning in the courtyard to see the process of the mural, ask questions and even get on the crane to paint leaving their walker or wheelchair aside.

Des del teu llenguatge, la teua obra mural sobre la temàtica «Superpoblació» en «Emergency on Planet Earth» posa de manifest una problemàtica de grans dimensions.

Precisament el meu desig d'arribar a ser jubilats pletòrics tindrà unes conseqüències terribles per al planeta, i és que, en 50 anys, la gran majoria de la població estarà envellida. Aquesta longevitat causarà un excés de població que tindrà efectes com el que plantege en la instal·lació: s'esgotaran els recursos naturals (hi haurà moltíssima més gent i continuarem volent portar un estil de vida com el d'ara, un consum desmesurat), les ciutats creixeran i s'urbanitzarà una gran part del planeta hui en dia natural...

En què consisteix aquesta intervenció? Com vas armar la composició?

En aquesta intervenció, en la paret principal he volgut crear, amb una superposició de molts personatges envellits, la sensació d'aclaparament, d'un espai atapeït de gent que conviu quasi trepitjant-se els uns als altres i consumint d'una manera desenfrenada.

Aquesta multitud de persones, al seu torn, representa un excés de consum que, a més, he exemplificat amb elements en el mural que formen part de la cultura valenciana, com les taronges. L'excessiu cultiu d'aquestes pot provocar que no hi haja aigua per a regar els tarongers, que no estiguen cuidats els camps per la centralització en les grans ciutats.

Les parets laterals acompanyen aquesta sensació emmarcant un personatge dins d'un quadrat, que fa referència a la falta d'espai que hi haurà amb la superpoblació. El missatge dels murals es tanca amb

Desde tu lenguaje, tu obra mural sobre la temática «Superpoblación» en «Emergency on Planet Earth» pone de manifiesto una problemática de grandes dimensiones.

Precisamente mi deseo de llegar a ser jubilados pletóricos tendrá unas consecuencias terribles para el planeta, y es que, en 50 años la gran mayoría de la población estará envejecida. Esta longevidad causará un exceso de población que tendrá efectos como el que planteo en la instalación: se agotarán los recursos naturales (habrá muchísima más gente y continuaremos queriendo llevar un estilo de vida como el de ahora, un consumo desmesurado), las ciudades crecerán y se urbanizará mucha parte del planeta hoy en día natural...

¿En qué consiste esta intervención? ¿Cómo armaste la composición?

En esta intervención, en la pared principal he querido crear con una superposición de muchos personajes envejecidos, la sensación de agobio, de un espacio abarrotado de gente que convive casi pisándose unos a otros y consumiendo de una manera desenfrenada.

Esa multitud de personas, a su vez, representa un exceso de consumo que además he ejemplificado con elementos en el mural que forman parte de la cultura valenciana, como las naranjas. Su excesivo cultivo puede provocar que no haya agua para regar los naranjos, que no estén cuidados los campos por la centralización en las grandes ciudades.

Las paredes laterales acompañan esta sensación enmarcando a un personaje dentro de un cuadrado, haciendo referencia a la falta

For a few weeks we gave them a voice and visibility; the subjects were the grandparents of a residential care centre who had been isolated for months due to the pandemic.

From your language, your mural work on the theme «Overpopulation» in «Emergency on Planet Earth» reveals a sizeable problem.

Precisely my desire for people to become fully-fledged and blossoming retirees will have terrible consequences for the planet, and in 50 years the vast majority of the population will be old. This longevity will cause an excess of population that will have effects like the one I propose in the installation: natural resources will be depleted (there will be many more people and we will continue to want to lead a lifestyle like the one we have now, based on excessive consumption), cities will grow and much of the planet will become urbanized, eating away the remaining natural areas...

What does this intervention consist of? How did you put together the composition?

In this intervention, on the main wall I wanted to create, with a superimposition of many aged characters, the feeling of being overwhelmed, of a space crowded with people who live together almost stepping on each other and consuming in an unbridled way. That multitude of people, in turn, represents an excess of consumption that I have also exemplified with elements in the mural that are part of Valencian culture, such as oranges. Its excessive cultivation can cause that there is no water to irrigate the orange trees, that the fields

una xicoteta instal·lació on trobem 70 caixes de fruita on només podem veure algunes fruites podrides, algun embolcall de plàstic, resultat del massiu consumisme que trobem en els murals.

Un relat que construeixes a través del consum i la ironia. És l'humor sempre el millor mètode per a causar impacte en el públic?

No sé si l'humor és el millor mètode, però sí que és una forma d'expressió que pot generar un impacte. A mi m'agrada treballar amb la ironia; crec que, de primer, a vegades lleva una mica de ferro a l'assumpte, però de seguida genera una reflexió. És com una xicoteta pujada de to, però quan entens el relat potser ve la baixada. En aquesta instal·lació, com a ironia vaig utilitzar un símbol dels valencians com les taronges, una manera de fer l'ullet per a exagerar el tema de l'esgotament dels recursos naturals, una cosa tan quotidiana com aquesta fruita que desapareix...

«Superpoblació» continua aquesta via buscant activar la consciència social i actuar.

La superpoblació és un peix que es mossega la cua i és una roda. És molt difícil eixir d'ací. L'ésser humà cada vegada té més fills; el sistema planteja una forma de comportament consumista; es generen més recursos per demanda; els recursos s'encareixen, s'esgoten; això provoca desforestació, que el camp s'abandoni, que hi haja migracions... Tot és un cercle del qual és molt difícil eixir. El canvi ha de vindre de dalt i també dels nostres actes. Cal deixar de demanar més i ser més feliç amb menys.

de espacio que habrá con la superpoblación. El mensaje de los murales se cierra con una pequeña instalación donde encontramos 70 cajas de fruta donde solo podemos ver algunas frutas podridas, algún envoltorio de plástico, resultado del masivo consumismo que encontramos en los murales.

Un relato que construyes a través del consumo y la ironía, ¿Es el humor siempre el mejor método para impactar en el público?

No sé si el humor es el mejor método, pero sí es una forma de expresión que puede generar un impacto. A mí me gusta trabajar con la ironía, creo que, de primeras, a veces quita un poco de hierro al asunto, pero enseguida genera una reflexión. Es como un pequeño subidón pero cuando entiendes el relato quizás viene el bajón. En esta instalación a nivel de ironía utilicé un símbolo de los valencianos como las naranjas, un guiño para exagerar el tema del agotamiento de los recursos naturales, algo tan cotidiano como esta fruta que desaparece...

«Superpoblación» sigue esta estela en búsqueda de activar esa conciencia social y actuar.

La superpoblación es un pez que se muerde la cola y es una rueda. Muy difícil salir de ahí. El ser humano cada vez tiene más hijos, el sistema plantea una forma de comportamiento consumista, se generan más recursos por demanda, los recursos se encarecen, se agotan, esto provoca deforestación, que el campo se abandone, que haya migraciones... todo es un círculo del que es muy difícil salir. El cambio tiene que venir de arriba y también de nuestros actos.

are not cared for due to excessive centralization in the big cities. The side walls accompany this feeling by framing a character within a square, referring to the lack of space that will coincide with overpopulation. The message of the murals closes with a small installation where we find 70 boxes of fruit where we can only see some rotten fruit, some plastic wrap, a result of the blatant consumerism we find reflected in the murals.

A story that you have built up by observing the notions of consumption and irony. Is humour always the best method to make an impact on the public?

I don't know if humour is the best method, but it is a form of expression that can have an impact. I like to work with irony, I think that, at first, sometimes it takes a bit of brittleness out of a given matter, but it immediately generates reflection. It's like a little high but when you understand the story, maybe the downturn, the harsh landing comes. In this irony-level installation I used a Valencian symbol such as oranges, a wink to exaggerate the theme of the depletion of natural resources, something as everyday as this fruit that disappears before our eyes...

«Overpopulation» follows this trail in search of activating the social conscience, taking action and taking responsibility.

Overpopulation is a fish that bites its tail and is a wheel. A scenario that is very difficult to get out of! Human beings are having more and more children, the system proposes a form of consumer behaviour, more resources are allocated to increasing consumer demand. We find resources

L'art com a eina, com a via de coneixement, com a via de consciència global; com entenem l'art quan aquest està lligat a un objectiu i a un missatge tan clar?

Entenc l'art com una eina per a generar reflexió, com una eina de denúncia i de visibilització d'una problemàtica, i així poder generar debat entorn d'un tema, reflexionar i sobretot conscienciar; crec que és part de la meua tasca i la meua responsabilitat.

Hay que dejar de pedir más y ser más feliz con menos.

El arte como herramienta, como vía de conocimiento, como vía de conciencia global, ¿cómo entendemos el arte cuando este está ligado a un objetivo y a un mensaje tan claro?

Entiendo el arte como una herramienta para generar reflexión, como una herramienta de denuncia y de visibilización de una problemática, y así poder generar debate en torno a un tema, reflexionar y sobre todo concienciar, creo que es parte de mi labor y mi responsabilidad.

becoming more expensive and running out; this causes deforestation, abandonment of the countryside, migration... everything gets wound up in a vicious circle from which it is very difficult to escape. Change has to come from above and also from our actions. You have to stop asking for more and be content with less.

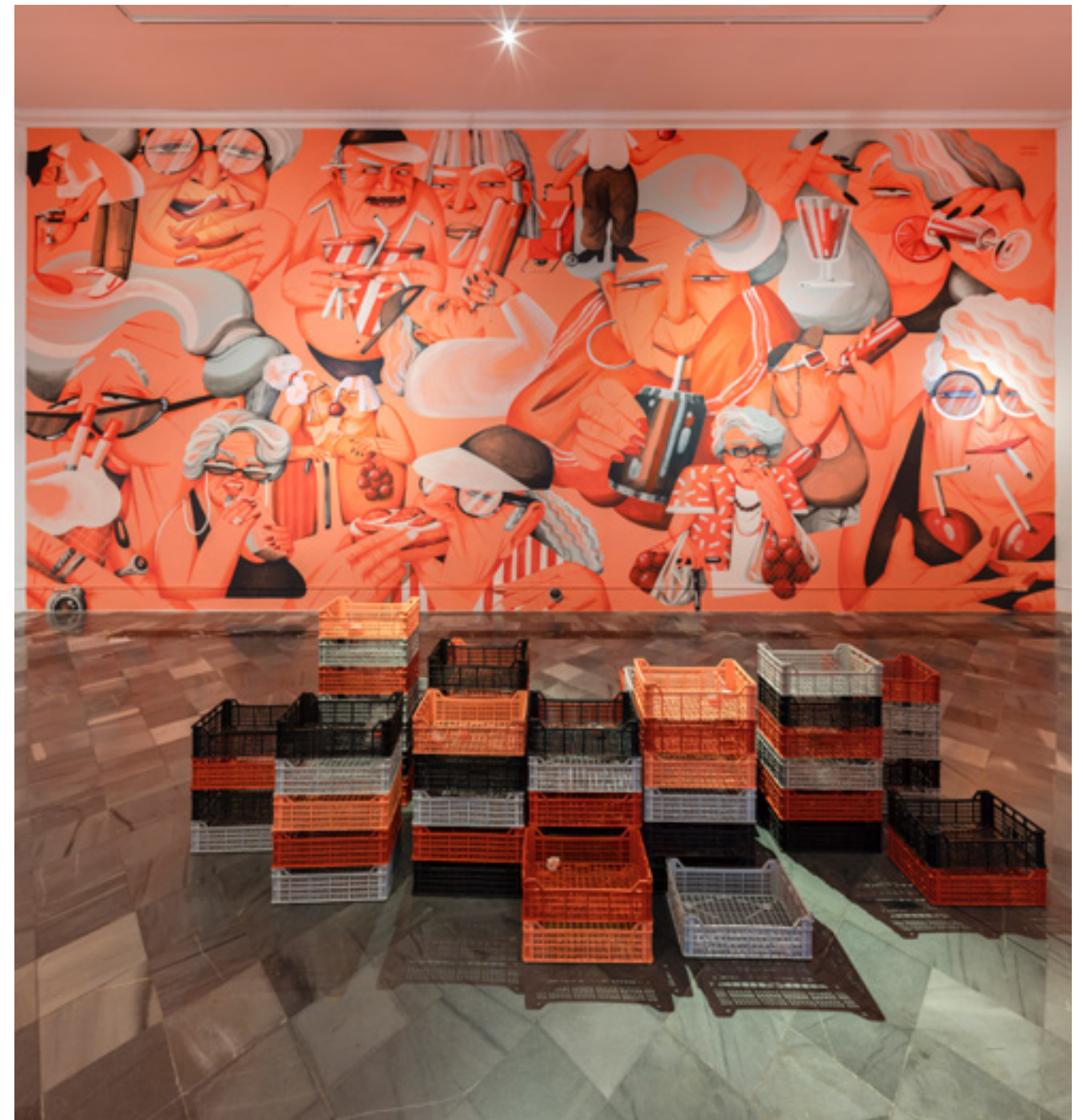
Art as a tool, as a way of knowing, as a way of global awareness, how do we understand art when it is linked to such a clear objective and message?

I understand art as a tool to generate reflection, as a tool for denouncing and making a problem visible, thus being able to generate debate around a topic; it helps us reflect and, above all, raise our awareness, I think it is an intrinsic part of my work and my responsibility.

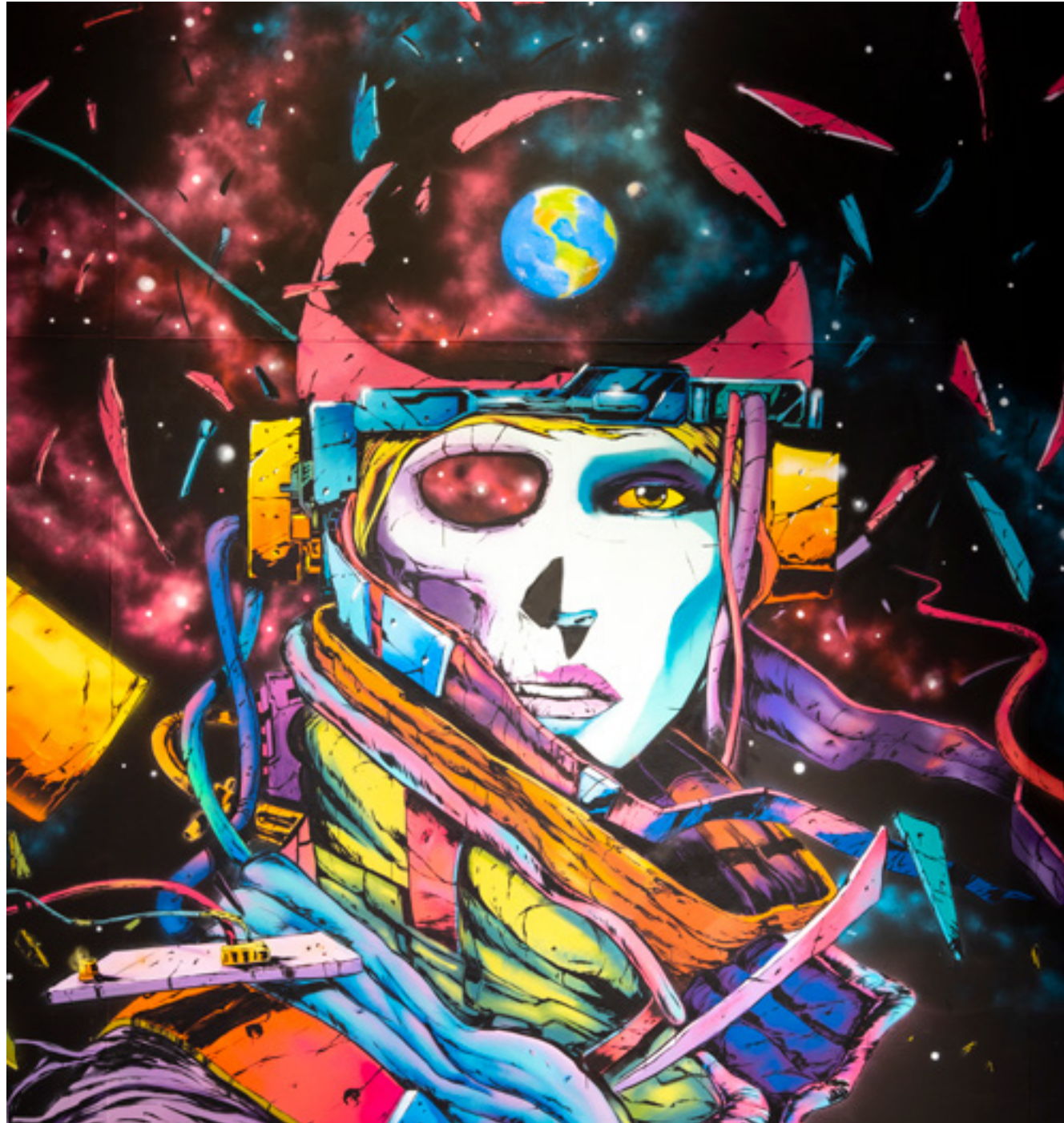

«Dibuix la meua vida interior mentre considere les meues relacions amb els altres i amb mi mateix. Així, entenc els codis de representació de la ciència-ficció com una manera d’aconseguir (construir) una veritat personal.»

«Dibujo mi vida interior mientras considero mis relaciones con los demás y conmigo mismo. Así, entiendo los códigos de representación de la ciencia-ficción como una forma de alcanzar (construir) una verdad personal.»

«I draw my inner life while considering my relationships with others and with myself. Thus, I understand the codes of representation of science fiction as a way of attaining (constructing) a personal truth.»

Deih (Mislata, València, 1978) és un incansable creador atòmic, narratiu i icònic. La seua obra es desenvolupa des del còmic cap a l’espai públic i l’espai exterior. «Evolució, utopies i distopies», un treball que emana futur però que ens serveix com a porta cap a l’interior més reflexiu de l’artista.

Deih (Mislata, Valencia 1978) es un incansable creador atómico, narrativo e icónico. Su obra se desenvuelve desde el cómic hacia el espacio público y el espacio exterior. Evolución, utopías y distopías, un trabajo que emana futuro pero que nos sirve como puerta hacia el interior más reflexivo del artista.

Deih (Mislata, Valencia 1978) is a tireless «atomic», narrative and iconic creator. His work unfolds from comics to public spaces and outer space. Evolution, utopias and dystopias, a work that looks to the future but that serves as a doorway to the most reflective interior of the artist.

La teua obra està marcada per un personatge que, podríem dir, és el teu alter ego. Ell és el mitjà a través del qual t’expresses, parles i et comportes, tant en l’espai públic com en la soledat de l’estudi. Qui és i quina és la seua missió? Diguem que aquest pilot és un naufrag, un pilot sense nau que ha caigut en un lloc estrany; la seua missió és comprendre el món que l’envolta a través de situacions que se li presenten, aconseguir recordar qui és i tal vegada tornar al seu lloc d’origen. Moltes vegades pense que aquests mons en els quals es troben els meus pilots són el seu propi món intern, amb la qual cosa, en definitiva, el que intenten és conèixer-se i comprendre’s a si mateixos. A vegades és una xica, a vegades un xic, i a vegades no se sap molt bé què són; com nosaltres, tenim diverses facetes inclassificables.

Amb ell com a protagonista has creat el projecte «The Insider Series»; en què consisteix? La sèrie «Insider» va començar amb una necessitat d’exportar els meus sentiments i reflexions sobre el món a la meua obra, la necessitat de contar quelcom veritablement rellevant per a mi. En aquell moment tenia un bebé a casa i no podia pintar més de dues hores al carrer; per això, eren peces xicotetes per a esplaïar-me que feia a la ciutat. Actualment aquesta sèrie ha anat evolucionant i creixent moltíssim en grandària, i va migrant de disciplina en disciplina: animació, escrits, murals... El nom ve del concepte d’un *outsider* però introspectiu, algú que camina en la contínua frontera que ens delimita com a éssers únics. M’agrada la idea de contar històries d’una sola imatge, un marc a partir del

Tu obra está marcada por un personaje que, podríamos decir, es tu alter ego. Él es el medio a través del cual te expresas, hablas y te comportas, tanto en el espacio público como en la soledad del estudio ¿Quién es y cuál es su misión? Digamos que este piloto es un naufrago, un piloto sin nave que ha caído en un extraño lugar, su misión es comprender el mundo que le rodea a través de situaciones que se le presentan, conseguir recordar quién es y tal vez regresar a su lugar de origen. Muchas veces pienso que esos mundos en los que se encuentran mis pilotos son su propio mundo interno, con lo que, en definitiva, lo que intentan es conocerse y comprenderse a sí mismos. A veces es una chica, a veces un chico, y a veces no se sabe muy bien qué son, como nosotros, tenemos diversas facetas inclasificables.

Con él como protagonista has creado el proyecto «The Insider Series» ¿en qué consiste? La serie INSIDER comenzó con una necesidad de exportar mis sentimientos y reflexiones sobre el mundo a mi obra, la necesidad de contar algo verdaderamente relevante para mí. En ese momento tenía un bebé en casa y no podía pintar más de dos horas en la calle, por eso eran piezas pequeñas para desahogarme que hacía en la ciudad. Actualmente esa serie ha ido evolucionando y creciendo muchísimo en tamaño y va migrando de disciplina en disciplina: animación, escritos, murales El nombre viene del concepto de un *outsider* pero introspectivo, alguien que camina en la continua frontera que nos delimita como seres únicos. Me gusta la

Your work is marked by a character who, we could say, is your alter ego. He is the medium through which you express yourself, speak and behave, both in public spaces and in the solitude of the studio. Who is he and what is his mission? Let’s say that this pilot is a castaway, a pilot without a ship who has fallen into a strange place, his mission is to understand the world around him through situations that arise, to remember who he is and perhaps return to his place of origin. I often think that those worlds in which my pilots find themselves are immersed in their own internal world; ultimately, what they are trying to do is to know and understand themselves. Sometimes the character is a girl, sometimes it’s a boy, and sometimes you don’t really know what they are, like us, we have various unclassifiable and shifting *personae*.

With him as the protagonist, you have created the project «The Insider Series». What is its essence? The INSIDER series began with a need to transpose my feelings and reflections on the world to my work, the need to affirm something truly relevant to me. At that time, I had a baby at home and I couldn’t paint for more than two hours out in the street, that’s why I worked on small pieces to let off steam at different spots around the city. Currently that series has been evolving and getting bigger in terms of the number of works. There has also been profuse migration from discipline to discipline: animation, writings, murals... The name is inspired in the concept of an outsider, but an introspective one, nonetheless; someone who walks on the continuous borderline, the

qual l'espectador puga desentranyar/
crear tota la història completa d'una
manera activa partint de les seues
pròpies experiències.

**El teu discurs sempre emana cert
grau de soledat, reflexió i alhora
nostàlgia; és una espècie de
premonició?**

Espera que no, perquè m'encanta
estar amb la gent que m'agrada.
Supose que la soledat és una cosa
que m'inquieta; moltes vegades
pense que tots estem sols en això.
Sovint veig un verd que uns altres
veuen blau, i això és extrapolable a
tota la realitat que coneixem. Cadascú
de nosaltres veu i viu un món diferent
i, encara que ens podem comunicar i
crear convencions, és aquesta soledat,
aquesta incapacitat de comunicació, el
que ens fa únics, i és ací on en realitat
hi trobarem les vertaderes respostes
a les nostres pròpies preguntes.
M'agrada pensar com a jòc, perquè és
una cosa que m'estimula i em fa crear
imatges molt personals que podrien
ser molt universals al mateix temps. A
partir d'aquesta soledat, nostàlgia o
reflexió tan única que sentim, podem
arribar a connectar amb els altres,
encara que sone paradoxal.

**Una estètica utòpica de ciència-
ficcio que a vegades es mescla
amb la mateixa realitat, és un mitjà
per a parlar? És un *atrezzo*? O és
una hiperrealitat per a camuflar
problemàtiques i conflictes actuals?**

És un mitjà per a parlar i també una
manera de crear el món. Moltes
vegades els avanços de la societat
es troben donats per idees que
provenen de la ficció i, al seu torn,
els creadors ens nodrim del moment
present per a crear les nostres
obres. També és una bona manera
d'entretindre's. A mi m'encanta la

idea de contar historias de una sola
imagen, un *frame* a partir del cual
el espectador pueda desentrañar/
crear toda la historia completa de una
forma activa, partiendo de sus propias
experiencias.

**Tu discurso siempre emana cierto
grado de soledad, reflexión y a la
vez nostalgia; ¿es una especie de
premonición?**

Espero que no porque me encanta
estar con la gente que me gusta.
Supongo que la soledad es algo que
me inquieta, muchas veces pienso
que todos estamos solos en esto. A
menudo veo un verde que otros ven
azul y eso es extrapolable a toda la
realidad que conocemos. Cada uno
vemos y vivimos un mundo diferente
y, aunque nos podemos comunicar y
crear convenciones, es esa soledad,
esa incapacidad de comunicación,
lo que nos hace únicos y es ahí
donde en realidad encontraremos
las verdaderas respuestas a nuestras
propias preguntas. Me gusta pensar
como juego pues es algo que me
estimula y me hace crear imágenes
muy personales que podrían ser muy
universales al mismo tiempo. A partir
de esa soledad, nostalgia o reflexión
tan única que sentimos podemos
llegar a conectar con los demás,
aunque suene paradójico.

**Una estética utópica de ciencia
ficción que a veces se mezcla con
la propia realidad ¿es un medio
para hablar? ¿Es un «*atrezzo*»? ¿o
es una hiperrealidad para camuflar
problemáticas y conflictos actuales?**

Es un medio para hablar y también
una manera de crear el mundo.
Muchas veces los avances de la
sociedad vienen dados por ideas que
proviene de la ficción y, a su vez, los
creadores nos nutrimos del momento

long thread, that defines us as unique
beings. I like the idea of telling stories
from a single image, a frame from
which the viewer can actively unravel/
create the entire story, based on their
own experiences.

**Your creative discourse always
emanates a certain degree of
solitude, reflection and at the same
time nostalgia; is it some kind of
premonition?**

I hope not because I love being with
the people I like. I guess loneliness
is something that worries me, often,
in fact but I think that we are all
alone in this, the experience of life.
I often see a hue of green where
others may see blue and that can
be extrapolated to all the reality we
know. Each of us sees and lives in a
different world and, although we can
communicate and create conventions,
it is that loneliness, that inability to
communicate, that makes us unique
and that is where we will actually
find the true answers to our own
questions. I like to think as a game
in itself because that approach is
personally stimulating for me; I can
come up with very personal imagery
that could in turn be very universal
as well. I feel that drawing from that
loneliness, nostalgia or reflection, all
of which are so unique, we feel we
can connect with others, although it
may sound paradoxical.

**Is the portrayal of a rather utopian
science fiction aesthetic that is
sometimes mixed with reality
itself a means of speaking out? Is
it a «*prop*»? Or is it making use of
hyper-reality to camouflage current
problems and conflicts?**

It is a means of speaking and also
a way of creating the world. Many
times the advances of society are

ciència, i la ficció i la ciència-ficció; també la filosofia, la problemàtica de l'ésser i els plans ocults, els vels de coneixement que mai arribarem a conèixer. Tot això és tan estimulants que em posa a vibrar. La meua manera d'aportar alguna cosa al món, la meua manera de jugar amb aquestes peces, és dibuixar-ho, ja que no soc científic ni filòsof. És aportar una resposta a tot el que m'estimula.

El teu espai d'intervenció en «Emergency on Planet Earth» és el corredor central, un espai que per arquitectura t'ha obligat a fragmentar les intervencions i a encaixar-les en les obertures del corredor. Escenes separades com les vinjetes en el còmic, però totes al servei d'una narració.

M'encanta l'espai amb aquestes grans columnes blanques clàssiques; aquest contrast amb l'estètica del mural crec que crea una mescla molt interessant. Vaig plantejar la peça com un tot en el qual tot sorgeix del fons, com si una explosió succeïra en aquell cap i anara disseminant totes aquelles peces per la resta de l'espai.

En aquest cas, la temàtica és «Deixalles espacials», una temàtica que es troba en coherència amb la teua obra; a què es refereix aquesta problemàtica?

Les deixalles espacials són restes de tecnologia obsoleta; en tenim ja de tres dècades, i continuen augmentant. Són peces flotants que orbiten al voltant de la Terra de màquines destruïdes o inservibles que vam llançar una vegada a l'espai i continuen allí. Són un problema perquè aquestes deixalles poden deixar l'òrbita de la Terra i tornar a caure sobre el planeta, i no sols això: també fan molt més difícil qualsevol

presente para crear nuestras obras. También es una buena forma para entretenerse. A mí me encanta la ciencia, y la ficción y la ciencia ficción, también la filosofía, la problemática del ser y los planos ocultos, los velos de conocimiento que nunca llegaremos a conocer. Todo esto es tan estimulante que me pone a vibrar. Mi manera de aportar algo al mundo, mi manera de jugar con estas piezas, es dibujarlo, ya que no soy científico ni filósofo. Es aportar una respuesta a todo lo que me estimula.

Tu espacio de intervención en «Emergency on Planet Earth» es el pasillo central, un espacio que por arquitectura te ha obligado a fragmentar las intervenciones y a encajarlas en los vanos del corredor. Escenas separadas como las viñetas en el comic, pero todas al servicio de una narración.

Me encanta el espacio con esas grandes columnas blancas clásicas, ese contraste con la estética del mural creo que crea una mezcla muy interesante. Planteé la pieza como un todo en el que todo surge del fondo, como si una explosión sucediese en aquella cabeza y fuese diseminando todas esas piezas por el resto del espacio.

En este caso la temática es «Basura espacial» una temática que se encuentra en coherencia con tu obra, ¿a qué se refiere esta problemática?

La basura espacial son desechos de tecnología obsoleta, tenemos ya basura de 3 décadas y sigue aumentando. Son piezas flotantes que orbitan la Tierra de máquinas destruidas o inservibles que lanzamos una vez al espacio y ahí siguen. Es un problema pues esa basura puede dejar la órbita de la Tierra

given by ideas that come from fiction and, in turn, creators feed on the present moment to create our works. It is also a good way to entertain yourself. I love science, and fiction and science fiction, also philosophy, the problem of existence, of being and the hidden planes, the veils of knowledge that we will never overcome. All this is so stimulating that it makes me kind of vibrate. My way of contributing something to the world, my way of playing with these pieces, is to draw it, since I am not a scientist or a philosopher. It is to provide an answer to everything that stimulates me, that stirs me up inside.

Your creative intervention space in «Emergency on Planet Earth» is the central corridor, a space that due to the existing architecture has forced you to fragment the interventions and fit them around the openings of the corridor. We see separate scenes like the panels in a comic, but all at the service of a narrative.

I love the space, with those big classical white columns, that contrast with the aesthetics of the mural I think it creates a very interesting mix. I raised the piece as a whole in which everything emerges from the background, as if an explosion had occurred in a certain image of a head and then we see all those pieces scattered far and wide, throughout the rest of the space.

In this case the theme is «Space junk», a theme that is consistent with your work. What does this problem refer to?

Space debris is waste from obsolete technology, we already have garbage from 3 decades ago in orbit and it continues to increase. They are floating pieces that orbit the Earth;

futura temptativa de llançar noves naus, satèl·lits o construccions fora del nostre planeta.

Tenies una missió: mostrar, narrar i sensibilitzar. Parla'ns de la teua intervenció i de com la vas abordar.

Vaig estar pensant en el problema que són deixalles que en l'espai no es degraden. Des del principi vaig voler crear una peça molt immersiva per a potenciar l'efecte que estem envoltats de tot aquest fem. Vaig preferir posar fem més realista, més tecnològic, però també vaig afegir-hi elements recognoscibles com a restes de les pertinences dels astronautes, com fotos o botes, que ens permeteren vincular-nos amb la problemàtica. També algunes maneres de fer l'ullet a altres coses, com la possibilitat que aquestes deixalles arriben a altres mons, algun embrió per a jugar amb la idea de la panspèrmia, etc. Tot és part d'una pell que deixem arrere cada vegada que creixem, com les serps; però en aquest cas la nostra vella pell no es degrada; queda surant orbitant al voltant del nostre planeta, amb la qual cosa es crea una nova pell per al planeta: una pell de metall que no ens posarà les coses fàcils en un futur no massa llunyà.

Davant d'una cosa tan abstracta per a la nostra ment, com podem fer la societat sensible respecte al problema?

En la intervenció veiem el personatge principal mirant-nos fixament; és advertiment o és desafiament? La idea de ficar un personatge mirant fixament l'espectador, i d'aquestes dimensions, crec que ajuda a connectar molt més que si només hi ha deixalles. Aquest personatge ets tu, soc jo, som tots els humans. No hi ha res de dolent a evolucionar;

y volver a caer sobre el planeta, y no solo esto, también hace mucho más difícil cualquier futura tentativa de lanzar nuevas naves, satélites o construcciones fuera de nuestro planeta.

Tenías una misión: mostrar, narrar y sensibilizar. Háblanos de tu intervención y de cómo la abordaste.

Estuve pensando en el problema de que son desechos que en el espacio no se degradan. Desde el principio quise crear una pieza muy inmersiva para potenciar el efecto de que estamos rodeados de toda esa basura. Preferí poner basura más realista, más tecnológica, pero también añadí elementos reconocibles como restos de las pertenencias de los astronautas, como fotos o botas, que nos permitiesen vincularnos con la problemática. También algunos guiños a otras cosas como la posibilidad de que esa basura llegue a otros mundos, algún embrión para jugar con la idea de la panspermia, etc. Todo parte de una piel que dejamos atrás cada vez que crecemos, como las serpientes, solo que en este caso nuestra vieja piel no se degrada, queda flotando orbitando nuestro planeta, creando así una nueva piel para el planeta. Una piel de metal que no nos va a poner las cosas fáciles en un futuro no muy lejano.

Ante algo tan abstracto para nuestra mente ¿cómo podemos hacer sensible a la sociedad respecto a él?

En la intervención vemos al personaje principal mirándonos fijamente ¿es advertencia o es desafío? La idea de meter un personaje mirando fijamente al espectador y de esas dimensiones creo que ayuda a

such pieces include destroyed or unusable machines that we launched once into space and remain there. It is a problem because that garbage can leave the Earth's orbit and fall back on the planet, and not only this, it also makes any future attempt to launch new ships, satellites or constructions outside our planet much more difficult.

You had a mission: show, narrate and raise awareness. Tell us about your intervention and how you approached it.

I was thinking about the problem that these pieces and fragments are waste which does not decompose in space. From the beginning I wanted to create a very immersive piece to enhance the effect that we are surrounded by all that garbage. I preferred to depict more realistic, more technological garbage, but I also added recognizable elements such as remains of astronauts' belongings, such as photos or boots, that would allow us to relate to the problem. Also, there are some nods given to other things such as the possibility that this garbage may eventually reach other worlds. It's the idea of some embryo and the consequences of panspermia, etc. Everything starts from a skin that we leave behind every time we grow, like snakes, only in this case our old skin does not degrade, it remains floating and orbiting our planet, thus creating a new skin for the planet. A metal skin that is not going to make things easy for us in the not-too-distant future.

Faced with something so abstract for our own mind, how can we make society as a whole sensitive to it?

In the intervention we see the main character staring at us, is it a

és necessari i natural, però hem d'aprendre a canviar de pell d'una altra manera més amable amb el nostre propi futur. Per això, aquesta xica té mitja cara morta i mitja viva. De nosaltres depén qui volem ser i com volem actuar; triem la vida o triem la mort? La vida és l'única opció.

On rau el poder de l'art, Deih?

Crec que l'art té moltíssim poder precisament perquè té un caràcter molt poc funcional en el sentit estricte de la paraula. No serveix per a res, i precisament per això val per a qualsevol cosa, i això és el que el fa tan important. La potència de l'art rau en el fet que és una cosa molt necessària a pesar que no tinga una funció concreta establida com en tenen altres camps de producció. És una espècie de camí místic a través de la intuïció que ens permet explicar el món d'una altra manera, sentir emocions i connectar amb altres persones sense passar per les paraules o els nombres, o així ho veig jo.

conectar mucho más que si solo hay basura. Ese personaje eres tú, soy yo, somos todos los humanos. No hay nada de malo en evolucionar, es necesario y natural, pero tenemos que aprender a cambiar de piel de otra manera más amable con nuestro propio futuro. Por eso, esa chica tiene media cara muerta y media viva. De nosotros depende quién queremos ser y cómo queremos actuar, ¿elegimos la vida o elegimos la muerte? La vida es la única opción.

¿Dónde radica el poder del arte, Deih?

Creo que el arte tiene muchísimo poder precisamente porque tiene un carácter muy poco funcional en el sentido estricto de la palabra. No sirve para nada, y precisamente por eso, vale para cualquier cosa y eso es lo que lo hace tan importante. La potencia del arte radica en que es algo muy necesario a pesar de que no tenga una función concreta establecida como tienen otros campos de producción. Es una especie de camino místico a través de la intuición que nos permite explicar el mundo de otra manera, sentir emociones y conectar con otras personas sin pasar por las palabras o los números, o así lo veo yo.

warning or is it a challenge? The idea of depicting a character staring at the viewer and reflecting those dimensions I think helps us to connect much more than if there is only scattered garbage. That character is you; it is me; we are all in this as humans. There is nothing wrong with evolving, it is necessary and natural, but we have to learn to change our skin in another way that should be kinder to our own future. That's why that girl has a face that is dead on one side and yet her face is alive on the other side. It's up to us who we want to be and how we want to act, do we choose life or do we choose death? Life is clearly the only option.

Where lies the power of art, Deih?

I think that art is immensely powerful precisely because it has a very non-functional nature in the strict sense of the word. It is good for nothing, and precisely for that reason, it is good for anything and that's what makes it so important. The power of art lies in the fact that it is something very necessary despite the fact that it does not have a specific established function as other fields of production have. It is a kind of mystical path through intuition that allows us to explain the world in another way, feel emotions and connect with other people without going through words or numbers, or at least that's how I see it.

«Fa soroll el bosc quan cau si només estic jo per a escoltar un dels arbres que cauen?»

«¿Hace ruido el bosque al caer si yo solo estoy para escuchar a uno de los árboles que caen?»

«Does the forest make noise when it falls, if apparently, I am only there to listen to one of the falling trees?»

Amb aquesta reflexió, l'artista gallega Doa Álvarez Ocampo (1986), coneguda com a Doa Oa, comença el seu discurs; des de la naturalesa i per a la naturalesa. El respecte a la vida es converteix en el fil que va estirant des de la urgència natural de la temàtica i cap a la poètica que caracteritza el seu treball. Sensibilitat, compromís i responsabilitat: tres estandards que no hem d'oblidar en el nostre deure amb la vida.

Con esta reflexión la artista gallega Doa Alvarez Ocampo (1986) conocida por Doa Oa comienza su discurso; desde la naturaleza y para la naturaleza. El respeto a la vida se convierte en el hilo que va estirando desde la urgencia natural de la temática y hacia la poética que caracteriza su trabajo. Sensibilidad, compromiso y responsabilidad; tres estandartes que no debemos olvidar en nuestro deber con la vida.

With this poignant reflection the Galician artist Doa Alvarez Ocampo (1986) known as Doa Oa begins her discourse from nature and for nature. Respect for life becomes the thread that stretches from the natural urgency of the theme and towards the poetry that characterizes her work. Sensitivity, commitment and responsibility; three banners that we must not forget in our duty to life.

Parla'ns de tu; qui és Doa?
Doa és, igual que les ortigues, les hortènsies, les sureres, les muntanyes, els descampats i els tests, pols d'estreles.
En el paper inventat per a aquesta vida en societat, on em sent més realitzada és en el paper d'acariciadora de la bellesa, com a estratègia de creació, transcripció o comunicació per a atraure l'atenció al moment present, pensar menys, viure més i compartir petits tresors subjectius.

És curiós que en una de les grans preguntes de la vida hi ha una constant: quina és la nostra missió de manera individual?; hi ha un objectiu?; hi ha un per què? Fora de la cosmologia, diria que, en el teu cas, la teua missió vital està intrínsecament relacionada amb el teu art ...
Si, no sempre va ser així, però ara aquesta missió personal i l'«art» que faig intente que vagen en la mateixa nau. Tot molt simple, jugant amb xicotets descobriments traduïts a instants, que servisquen de memòria, recordatori, apunt. A vegades parlant d'estreles, de la visió, del buit, del regne vegetal o de les ones electromagnètiques.

Ha sigut, en aquest cas, la naturalesa la teua gran musa, la teua font d'inspiració, sempre plantejada des del seu poder innat; l'has feta protagonista de la teua obra tant en el teu treball d'estudi com en l'espai públic. Quin és l'objectiu de fer-la encara més present en les coses quotidianes?
La meua musa ara són les flors i les cols llombardes, l'anatomia vegetal, la relació de les humanes amb les plantes, però també ho són la consciència humana, el silenci

Háblanos de ti, ¿quién es Doa?
Doa es, al igual que las ortigas, las hortensias, los alcornoques, las montañas, los descampados y las macetas, polvo de estrellas.
En el papel inventado para esta vida en sociedad, donde me siento más realizada es en el papel de acariciadora de la belleza, como estrategia de creación, transcripción o comunicación para atraer la atención al momento presente, pensar menos, vivir más y compartir tesoritos subjetivos.

Es curioso que una de las grandes preguntas de la vida hay una constante, ¿cuál es nuestra misión de forma individual? ¿hay un objetivo? ¿hay un por qué? Fuera de la cosmología, diría que en tu caso, tu misión vital está intrínsecamente relacionada con tu arte ...
Si, no siempre fue así, pero ahora esa misión personal y el «arte» que hago intento que vagan en la misma nave. Todo muy simple, jugando con pequeños descubrimientos traducidos a instantes, que sirvan de memoria, recordatorio, apunte. A veces hablando de estrellas, de la visión, del vacío, del reino vegetal o de las ondas electromagnéticas.

Ha sido en este caso, la naturaleza, tu gran musa, tu fuente de inspiración, siempre planteada desde su poder innato, la has hecho protagonista de tu obra tanto en tu trabajo de estudio como en el espacio público, ¿cuál es el objetivo de hacerla aún más presente en lo cotidiano?
Mi musa ahora son las flores y los repollos, la anatomía vegetal, la relación de las humanas con las plantas, pero también lo son la conciencia humana, el silencio que

Tell us about yourself, who is Doa?
Doa is, like nettles, hydrangeas, cork oaks, mountains, vacant lots and flowerpots... even stardust, quite all-embracing. In the role invented for this experience called life, in a societal model, it's where I feel most fulfilled; I'm into caressing beauty, as a strategy of creation, transcription or communication to attract attention to the present moment, to get people to think less, live more and share subjective treasures.

It is curious that in one of the great questions of life there is a constant concern that keeps emerging: What is our mission as individuals? is there a goal? Is there a why? Outside of cosmology, I would say that in your case, your life mission is intrinsically related to your artistic endeavour...
Yes, it wasn't always like that, but now that personal mission and the «art» that I create attempt to venture forth hand-in-hand. It's all at a very simple scale, playing with small discoveries which are transposed into moments, ones that serve as memory, reminders, reference notes. Sometimes engaged in a discourse about stars, modes of vision, the void, the plant kingdom or electromagnetic waves.

In this case, nature has been your great muse, your source of inspiration, always drawing from its innate power; you have made it the protagonist of your work both in your studio work and in public spaces. What is the aim of making it even more present in everyday life?
My muses now are flora: flowers and cabbage, plant anatomy, the relationship between humans and plants, but my muses embrace human consciousness, the silence

que parla, les estrelles, els codis d'escriptura, el buit i l'espai, els camins...
Tot això naix de la voluntat d'ajudar el regne vegetal a recuperar un poc d'aquell espai perdut amb tanta humanització al planeta Terra.
(...) Crec de vital importància per a la salut còsmica recuperar un cert equilibri amb la resta de l'ecosistema del qual formem part i del qual ens hem distanciat infinitament, ja des de fa tantíssim temps en què vivim en constant conflicte amb la nostra naturalesa animal.
El regne vegetal és tota aquesta massa verda que ens envolta, ens alimenta i ens cuida, de manera que possibilita la vida; la meua missió amb això és visibilitzar-la i posar-la en el punt de mira un poc més, retratar-los com a individus vegetals, que ocupen espais de visió humana, (...)

En aquesta missió, el teu projecte «Reforestació» ha sigut i és el gran representant del teu treball.

Els últims temps sembla que sí, que les plantes m'estan colonitzant el pensament i ja només crec per a elles, ha, ha, ha!
Crec que s'ha donat una sèrie de circumstàncies que han donat com a resultat que em dedique principalment, en aquest moment, a aquest projecte. El meu interès per aquest món d'investigació botànica i el fet de veure que el que crec puga contribuir a alguna cosa, a reflexionar sobre el tema i ampliar enfocaments de la visió d'aquest, o encara que només siga a crear bellesa i delectar-s'hi, perquè jo sí que crec que crear bellesa per al món és també important, ha fet que es complete el sentit de fer-ho i que llavors tinga més il·lusió per continuar dedicant-li la meua energia.

habla, las estrellas, los códigos de escritura, el vacío y el espacio, los caminos...
Todo esto nace de la voluntad de ayudar al reino vegetal a recuperar un poco de ese espacio perdido con tanta humanización en el planeta Tierra.
(...) Creo de vital importancia para la salud cósmica el recuperar cierto equilibrio con el resto del ecosistema del que formamos parte y del que nos hemos distanciado infinito, ya desde hace tantísimo tiempo que vivimos en constante conflicto con nuestra naturaleza animal.
El reino vegetal es toda esa masa verde que nos rodea, nos alimenta y nos cuida, posibilitando la vida, mi misión con esto está siendo el visibilizarla y ponerla en el punto de mira un poco más, retratarlas como individuos vegetales, que ocupen espacios de visión humana, (...)

En esta misión, tu proyecto «Reforestación» ha sido y es el gran representante de tu trabajo.

Los últimos tiempos parece que sí, que las plantas me están colonizando el pensamiento y ya solo creo para ellas, ¡jajaja!
Creo que se ha dado una serie de circunstancias que han resultado en que me dedique principalmente, en este momento, a este proyecto. Mi interés por ese mundo de investigación botánica y el ver que lo que creo pueda contribuir a algo, a reflexionar sobre el tema y ampliar enfoques de la visión o aunque solo sea a crear belleza y deleitarse, porque yo si creo que crear belleza para el mundo es también importante, ha hecho que se complete el sentido de hacerlo y que entonces tenga más ilusión por seguir dedicándole mi energía.

that speaks, stars, written codification, emptiness and space, the pathway choices before us...
All this stems from the desire to help the plant kingdom to recover a little of those lost spaces that have been marked by the human imprint; the spaces that have suffered on our planet Earth.
(...) I believe it is vitally important in terms of cosmic health to recover a certain balance with the rest of the ecosystem of which we are an intrinsic part... and from which we have infinitely distanced ourselves. We have been living in constant conflict with our innate animal nature for so long.
The plant kingdom is all that green mass that surrounds us, feeds us and cares for us, making life possible, my mission is to make it visible and heighten our awareness a little more, portray them as plant individuals, occupying spaces in our human field of vision, (...)

In this creative mission, your «Reforestation» project has been and is the great representative of your work.

Lately it seems so, that plants are colonizing my thoughts and now I only create for them, *(laughter)*!
I think there has been a series of circumstances that have resulted in me making a fully-fledged commitment to this project at this point in time. My interest in botanical research and realising that what I create can contribute to something has spurred me on; it involves reflecting on the subject and expanding our vision or even just creating beauty and delight. You see, I do believe that creating beauty for the world is also important, it has given me a sense of completion - this

Doa, veiem aquesta sala i et veiem a tu, anys i anys mostrant-nos la importància de la naturalesa i de la necessitat de crear l'equilibri entre la nostra espècie i el nostre entorn natural. Quin és el soroll del bosc?

Somriure i espurnes en els ulls. Per a mi, aquesta sala ha sigut com la gota que acaramulla el núvol, i ara plou sobre el jardí.

El soroll és tot el nostre hàbit de sobreconsum excessiu, descontrolat, egoista, capritxós i inconscient; les bosses de paper empaquetades en caixes que embolicaran embolcalls, els camps de cultiu per a alimentar els animals en les granges que alimenten la gola humana, la moda i l'ecoblanqueig, l'especulació del terreny, l'ànsia d'humanitzar tot el que és silvestre... Són els arbres centenaris preguntant-nos en l'idioma dels vegetals si val la pena arrasar cada centímetre de coberta arbòria a canvi de la nostra forma de vida transcendent.

Es diu que, en la naturalesa, l'antídot d'un verí es troba prop del mateix verí; és llavors la reforestació de l'home l'antídot a la desforestació humana?

Crec que, com a espècie dominant del planeta, bona part del que hi succeeix està provocat per les nostres accions, que hi influeixen directament o indirectament. A més de plantar i plantar, hauríem de plantejar-nos aquest paper hegemònic d'humà que juga a ser déu; l'antídot podria ser més simple encara: la no actuació humana seria l'antídot a l'actuació humana que vol controlar-ho tot, de manera que deixariem d'exercir control sobre tots els espais de la Terra i permetriem a la vegetació silvestre que cresquera lliure gestionant el seu espai, la seua vida.

Doa, vemos esta sala y te vemos a ti, años y años mostrándonos la importancia de la naturaleza y de la necesidad de crear el equilibrio entre nuestra especie y nuestro entorno natural. ¿Cuál es el ruido del bosque?

Sonrisa y chiribitas en los ojos. Para mí esta sala ha sido como la gota que colma la nube y ahora llueve sobre el jardín.

El ruido es todo nuestro hábito de supra consumo excesivo, descontrolado, egoísta, caprichoso e inconsciente; las bolsas de papel empaquetadas en cajas que envolverán envoltorios, los campos de cultivo para alimentar a los animales en las granjas que alimentan la gula humana, la moda y el *greenwashing*, la especulación del terreno, el ansia de humanizar todo lo silvestre... son los árboles centenarios preguntándonos en el idioma de los vegetales si merece la pena el arrase de cada centímetro de cubierta arbórea a cambio de nuestra forma de vida trascendente.

Se dice que en la naturaleza, «el antídoto de un veneno se encuentra cerca de él» es entonces la reforestación del hombre el antídoto a la deforestación humana?

Creo que como especie dominante del planeta buena parte de lo que sucede en él viene provocado por nuestras acciones que influyen directa o indirectamente. Además de plantar y plantar, deberíamos plantearnos ese papel hegemónico de humano que juega a ser dios; el antídoto podría ser más simple todavía, siendo el «no hacer» humano el antídoto al hacer humano que quiere controlarlo todo, dejando de ejercer control sobre todos los espacios de la tierra, dejando a la vegetación silvestre que crezca libre gestionando su espacio, su vida.

quest for beauty - and so I have more enthusiasm to continue devoting my energy to it.

Doa, we see this room and we see you; years and years spent showing us the importance of nature and the need to create a balance between our species and our natural environment. What is the noise of the forest?

(She smiles and her eyes seem to sparkle). For me this room has been like the drop that spills out of the cloud and now it's raining on the garden.

Noise is all about our habit geared at the excessive, the uncontrolled, selfish, capricious and unconscious mass consumption; the paper bags packed in boxes that will wrap packaging, the fields to feed the animals on the farms that feed human gluttony, fashion and greenwashing, land speculation, the desire to humanize everything wild... we have the ancient trees asking us in the language of plants if it is worth razing every centimetre of tree cover in exchange for our «transcendental» way of life.

They say that in nature, «the antidote to a poison is found near it» Is then the reforestation by humans the antidote to human deforestation?

I believe that as the planet's dominant species, much of what happens on it is caused by our actions that directly or indirectly influence it. In addition to planting and planting, we should consider that hegemonic role of the human who plays god; the antidote could be even simpler, being the human «not doing» the antidote to the human doing that wants to control everything, ceasing to exercise control

A l'hora de plantejar com desenvolupar la intervenció, vas ampliar els teus coneixements amb més investigació; què és el que vas trobar?

Uf!, una trista realitat d'humanitat pressionant de manera descontrolada les àrees naturals des que la consciència *sapiens* existeix, una reveladora evolució que esclafa la vida. La coberta forestal original a escala global era de 6 mil milions d'hectàrees, de la qual només queden 3,9 mil milions d'hectàrees. I aquesta pèrdua afecta tota la vida i l'ecosistema del planeta Terra. L'activitat humana és responsable de bona part; m'encanta aquest exemple que conta Stefano Mancuso: «(...) el que ha ocorregut en la zona d'exclusió frega l'increïble. Aquell espai inaccessible a l'ésser humà és hui dia un dels territoris amb major biodiversitat de l'antiga Unió Soviètica. Es diria que l'home és més nociu que la radiació. I és que la supressió d'activitat humana en aquella zona ha creat, de manera involuntària, una enorme reserva natural. Malgrat la radiació, les plantes i els animals han tornat allí en nombre i varietat molt majors que en el passat.»

Vas arribar a una conclusió on els «jos» de la humanitat estan massa abstrerts, i d'ací és d'on parteix tota la intervenció «Desforestació».

La humanitat com a conjunt de «jos» units per la destrucció del planeta des que l'home és home, amb l'excusa del progrés, evolució de l'ésser, desenvolupament de la humanitat, creixement econòmic i les nostres cosetes del dia a dia. Un «jo» enorme ocupa l'espai que va perdre el bosc, i així la intel·ligència (limitada) humana s'imposa a l'equilibri (infinit) de la naturalesa; d'ací parteix la intervenció.

A la hora de plantear cómo desarrollar la intervención, ampliaste tus conocimientos con más investigación, ¿Qué es lo que encontraste?

Buf, una triste realidad de humanidad presionando de manera descontrolada las áreas naturales desde que la conciencia *sapiens* existe, una reveladora evolución que aplasta la vida. La cubierta forestal original a nivel global era de 6 mil millones de hectáreas, de la que solo quedan 3,9 mil millones de hectáreas. Y esta pérdida afecta a toda la vida y ecosistema del planeta Tierra. La actividad humana es responsable de buena parte, me encanta este ejemplo que cuenta Stefano Mancuso: «(...) lo ocurrido en la zona de exclusión roza lo increíble. Ese espacio inaccesible al ser humano es hoy en día uno de los territorios con mayor biodiversidad de la antigua Unión Soviética. Se diría que el hombre es más nocivo que la radiación. Y es que la supresión de actividad humana en esa zona ha creado, de forma involuntaria, una enorme reserva natural. A pesar de la radiación, las plantas y los animales han regresado allí en número y variedad mucho mayores que en el pasado.»

Llegaste a una conclusión, en donde los «Yoes» de la humanidad están demasiado ensimismados y de ahí es de donde parte toda la intervención «Deforestación»

La humanidad como conjunto de «Yoes» unidos por la destrucción del planeta desde que el hombre es hombre, con la excusa del progreso, evolución del ser, desarrollo de la humanidad, crecimiento económico y nuestras cositas del día a día. Un «Yo» enorme ocupa el espacio que perdió el bosque, y así la inteligencia

over all the spaces on earth, leaving the wild vegetation to grow free, managing its own space, its own life.

When considering how to develop your artistic intervention, you expanded your knowledge with more research. What did you find?

Alas, the sad reality of humanity, one that has been applying enormous pressures on natural areas ever since the inception of *homo sapiens'* consciousness; it has meant a revealing evolution that continues to crush life. The original global forest cover was 6 billion hectares, of which only 3.9 billion hectares remain. And this loss affects all life-forms and ecosystems on Earth. Human activity is responsible for a large part; I love this illustrative example that Stefano Mancuso has put forward: «(...) what happened in the exclusion zone borders on the incredible. That space inaccessible to human beings is today one of the territories with the greatest biodiversity in the former Soviet Union. It can be claimed that humankind is more harmful than radiation; the suppression of human activity in that area has inadvertently created a huge nature reserve, and despite the presence of radiation, plants and animals have returned there in much greater numbers and variety than in the past.»

You reached a conclusion, where the «Me!- me!- me!» ethos of humanity is just too self-absorbed and that is how the whole *Deforestation* creative intervention germinated.

Humanity as a set of individual «Me's» united by the threat of the destruction of the planet ever since people have been people, with the excuse of progress, the evolution of the human being, the development

Desforestació és una sala plena de flors, fulles, llavors, fragments de la biodiversitat vegetal del planeta Terra, com un temple del regne vegetal amb espècies de tots els tipus de boscos del planeta (bosc boreal, continental, tropical, tropical humit, subtropical sec, selva, taigà, laurisilva, etc.); l'exuberància del bosc mundial en la qual falta un tros quadrat, quadrículat, artificial i fosc: l'avanç de la humanitat. Aquesta foscor com a símbol de l'aportació de la humanitat a l'ecosistema planeta.

El teu discurs sobre l'obra acaba amb una pregunta: tenim les cartes sobre la taula, els factors, els protagonistes... i ara, què fem?

La interdependència de factors ens col·loca en un punt en què, com ja sabem, o canviem molt la nostra manera de viure extractiva, basada en l'hiperconsum, el megacreixement i la immediatesa, o la pressió de la vida a la Terra serà cada vegada més gran, i ja hi ha moltes opcions catastròfiques encadenades i desenllaços possibles que portaran emocionants arguments per a pel·lícules d'acció. Jo, en això, no hi soc gens optimista, i per molt que algunes en el món ho vegen clar i canvien moltes coses a escala individual i del seu entorn, si el col·lectiu humanitat no es posa d'acord i continua imperant el capital intentant aprofitar fins a l'últim minut abans d'esclatar, esclatarem.

(limitada) humana se impone al equilibrio (infinito) de la naturaleza, de ahí parte la intervención: Deforestación es una sala llena de flores, hojas, semillas, fragmentos de la biodiversidad vegetal del planeta Tierra, como un templo del reino vegetal con especies de todos los tipos de bosques del planeta (bosque boreal, continental, tropical, tropical húmedo, subtropical seco, selva, taiga, laurisilva, etc), la exuberancia del bosque mundial en la que falta un trozo cuadrado, cuadrículado, artificial y oscuro, el avance de la humanidad. Esa oscuridad como símbolo de la aportación de la humanidad al ecosistema planeta.

Tu discurso sobre la obra acaba con una pregunta, tenemos las cartas sobre la mesa, los factores, los protagonistas... y ahora, ¿Qué hacemos?

La interdependencia de factores nos coloca en un punto que, como ya sabemos, o cambiamos mucho nuestra forma de vivir extractiva, basada en el hiperconsumo, el mega crecimiento y la inmediatez, o la presión de la vida en la tierra será cada vez mayor y ya hay muchas opciones catastróficas encadenadas y desenlaces posibles que traerán emocionantes argumentos para películas de acción. Yo en esto, no soy nada optimista, y por mucho que algunas en el mundo lo vean claro y cambien muchas cosas a nivel individual y de su entorno, si el colectivo humanidad no se pone de acuerdo y sigue imperando el capital intentando aprovechar hasta el último minuto antes de explotar, explotaremos.

of humanity, economic growth and our day-to-day «must-haves» An enormous and deadening «Me» occupies the space lost by the forest, and thus (limited) human intelligence imposes itself on the (infinite) balance of nature, hence the plant-inspired intervention I created: The theme of *Deforestation* is represented by a room full of lush flowers, leaves, seeds, indeed, fragments of plant biodiversity on the planet Earth, like a temple of the plant kingdom with species from all types of forests on the planet (boreal forest, continental, tropical, humid tropical, dry subtropical, jungle, taiga, laurels, etc). We delight in the exuberance of the world's forests except for the disturbing and blatant harshness of a black and artificial square. It denotes a missing part caused by humanity's «advance». The profound darkness of the square serves as a reminder of humanity's imprint on the planet's ecosystem.

Your creative discourse ends with a question, we have the cards laid out on the table, the factors, the protagonists... and now, what are we going to do? What decisions need to be taken?

The interdependence of factors has inevitably placed us at a point where, as we already know, either we greatly change our extractive, our plundering way of living, based on hyper-consumption, mega-growth and immediacy, or the pressures exerted of life on earth will pass the point of no return. There are already many chains of events, catastrophic scenarios and possible outcomes that will no doubt serve as exciting plots for action movies. In this regard, I am not at all optimistic; regardless of some people in the world seeing

it all quite clearly and making many individual changes when thinking about their environment, if humanity as a collective does not come to an agreement and capital continues to rule, trying to take advantage of even the last minute before we explode, we too will be part of our own obliteration.

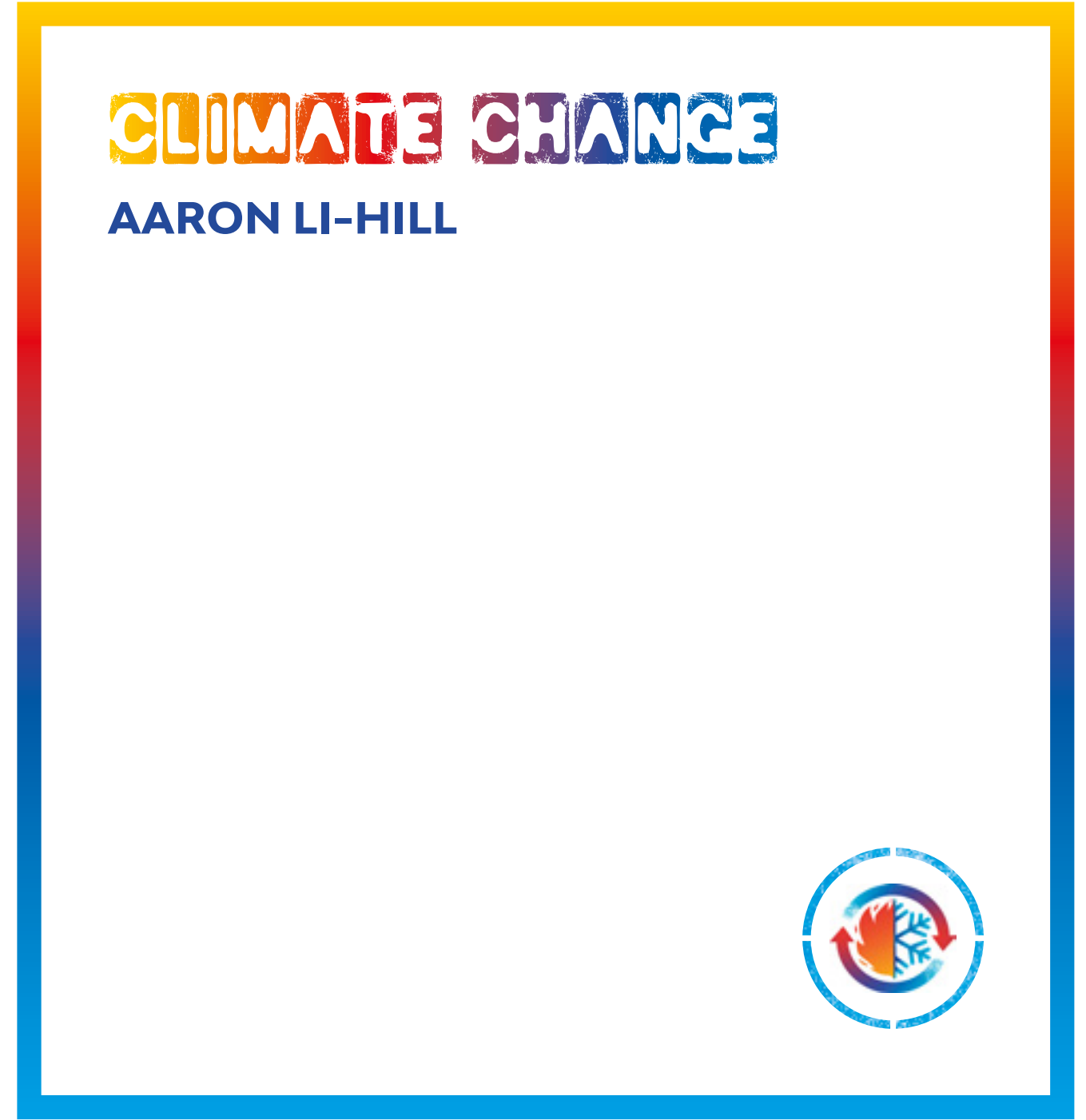

Com sosté Donna Haraway, hem d’aprendre «a emparentar-nos» amb totes les xarxes de vida d’aquest planeta, per a «aprendre a viure i morir ben junts». Immers en aquesta xarxa, imagina l’acte d’enredar-s’hi.

Como sostiene Donna Haraway, debemos «aprender a emparentarnos» con todas las redes de vida de este planeta, para «aprender a vivir y morir bien juntos». Inmerso en esta red, imagina el acto de enredarse.

As Donna Haraway argues, we must «learn to make kin» with all the networks of life on this planet, to «learn to live and die well together.» Immersed in this network, you imagine the act of becoming entangled.

L’artista canadenco-estatunidenc Aaron Lil-Hill (1986) es caracteritza per transcendir els límits de la plàstica a través de la seua obra. Amb una profunda càrrega simbòlica i una preocupació constant per la relació entre els humans i la naturalesa, el seu treball ens mostra aquest conflicte continu a través del moviment intrínsec de la vida.

El artista canadiense/americano Aaron Lil-Hill, (1986) se caracteriza por trascender los límites de la plástica a través de su obra. Con una profunda carga simbólica y una preocupación constante por la relación entre los humanos y la naturaleza, su trabajo nos muestra este continuo conflicto a través del movimiento intrínseco de la vida.

Canadian/American artist Aaron Li-Hill, (1986) is characterized by transcending the limits of art through his work. With a deep symbolic charge and a constant concern for the relationship between humans and nature, his work shows us this continuous conflict through the intrinsic movement of life.

Amb un bagatge cultural mixt, la teua manera de crear investiga diferents disciplines i genera un diàleg sempre des de diferents percepcions. Quins han sigut els *inputs* que t’hi han portat? Els *inputs* van començar quan era molt jove. Ma mare era molt artística i mon pare un àvid col·leccionista de coses, la qual cosa va portar a una casa a Toronto que semblava un gegantesc gabinet de curiositats. Podies obrir quasi qualsevol calaix i trobar un tresor, des de pots de vidres i quincalla, bolígrafs i retoladors fins a vells diaris i quaderns de gravats japonesos. Els meus pares eren immigrants de primera generació procedents de la Xina i Europa, així que, entre aquestes aportacions i la meua herència jueva, els tipus d’objectes i imatges d’aquesta casa eren tan variats que sens dubte van influir en la meua obsessió per fusionar perspectives i disciplines dispars. La cultura del hip-hop va tindre una gran influència en el meu creixement i probablement em va mostrar les primeres aplicacions poderoses de la hibridació. Mesclar estils i perspectives per a crear una cosa nova era el nom del joc. El monopatí i el grafit també van ser aportacions molt primerenques que han modelat les meues percepcions. Les dues activitats et fan veure el teu entorn de forma molt diferent i transformadora, generen intel·ligència espacial, imaginació i curiositat. Vaig portar aquestes curiositats amb mi a la universitat, la curiositat és una eina poderosa per a investigar noves formes d’expressió, per a qüestionar el com i el per què com a mitjà per a aprofundir.

Directe cap als humans, el teu treball busca generar sempre una reflexió

Con un bagaje cultural mixto, tu forma de crear investiga diferentes disciplinas, generando un diálogo siempre desde diferentes percepciones, ¿Cuales han sido los inputs que te han llevado a esto? Los inputs empezaron cuando era muy joven, mi madre era muy artística y mi padre un ávido coleccionista de cosas, lo que llevó a una casa en Toronto que parecía un gigantesco gabinete de curiosidades. Podías abrir casi cualquier cajón y encontrar un tesoro, desde botes de cristales y cuentas, bolígrafos y rotuladores hasta viejos diarios y cuadernos de grabados japoneses. Mis padres eran inmigrantes de primera generación procedentes de China y Europa, así que, entre estas aportaciones y mi herencia judía, los tipos de objetos e imágenes de esta casa eran tan variados, que sin duda influyeron en mi obsesión por fusionar perspectivas y disciplinas dispares. La cultura del hip-hop tuvo una gran influencia en mi crecimiento y probablemente me mostró las primeras aplicaciones poderosas de la hibridez. Mezclar estilos y perspectivas para crear algo nuevo era el nombre del juego. El monopatín y el grafiti también fueron aportaciones muy tempranas que han moldeado mis percepciones. Ambas actividades te hacen ver tu entorno de forma muy diferente y transformadora, generan inteligencia espacial, imaginación y curiosidad. Llevé estas curiosidades conmigo a la universidad, la curiosidad es una herramienta poderosa para investigar nuevas formas de expresión, para cuestionar el por qué y el cómo como medio para profundizar.

Directo hacia los humanos, tu trabajo busca generar siempre una

With a mixed cultural background, your way of creating investigates different disciplines, generating a dialogue always from different perceptions, what have been the inputs that have led you to this? The inputs began quite young, my mother was very artistic and my father was an avid collector of things, leading to a house in Toronto that felt like a giant cabinet of curiosity. You could open almost any drawer and find treasure, from bins of crystals and beads, pens and markers to old diaries and booklets of Japanese prints. My parents were both first-generation immigrants from China and Europe so between these inputs and my Jewish heritage, the types of objects and images in this house were so varied, that they definitely had an impact on my obsession with fusing disparate perspectives and disciplines. Hip-hop culture was a major influence on me growing up and most likely showed me the first powerful applications of hybridity. Mixing styles and perspectives to create something new was the name of the game. Skateboarding and Graffiti were also very early inputs that have shaped my perceptions. Both activities make you look at your environment very differently and in a transformative way, they generate spatial intelligence, imagination, and curiosity. I carried these curiosities with me into university, curiosity is a powerful tool in investigating new ways of expression, to question why and how as a means to dive deeper.

Directly towards humans. Your work always seeks to generate a reflection in which we are both the cause and the remedy. Everything is movement, everything is part of

on nosaltres som els causants i el remei. Tot és moviment, tot forma part del cicle. Quins són els codis que uses per a generar aquesta reflexió?

M'alegra molt que faces aquesta lectura en el meu treball, sens dubte és una intenció, no sempre estic segur que es transmeta, així que és agradable sentir-ho quan és així. El moviment és un recurs fonamental en la meua obra, ja que transmet canvis i, en molts casos, una narrativa, que, com a recurs, permet a la gent començar a llegir les imatges. Sovint, la direcció del moviment té un gran significat dins de l'obra i pot denotar un aspecte cíclic. No importa cap a on vaja el moviment en l'obra, acabarà tornant ací, on és la imatge. El moviment sempre ve d'algun lloc fora del marc pictòric. Pot començar des de baix o des de dalt i moure's en diagonal, però l'energia de l'obra sembla formar part d'un tot major i això és una cosa que busque en el treball. Sovint les figures de l'obra estan en un moment d'acció i, com que moltes vegades hi ha més d'una representació de la mateixa figura, poden emocionar en molts aspectes diferents. Una figura pot ser tant l'opressor com l'oprimit, com en *Hunted To Hunter / Cyclical Nature*, pintat a la República Dominicana, o *Rise and Fall*, pintat a Berlín. Aquest mètode de congelació de les figures permet teixir històries al tapís.

La teua lluita entre les praxis humanes i el món l'has manifestada de diverses formes estètiques, d'una banda des del concepte de la lluita vs adversari, d'una altra, l'home contra la naturalesa.

De nou, és molt agradable escoltar la teua interpretació del meu treball. M'esforce per trobar punts d'equilibri

reflexión en donde nosotros somos los causantes y el remedio. Todo es movimiento, todo forma parte del ciclo. ¿Cuáles son los códigos que usas para generar esta reflexión?

Me alegra mucho que hagas esta lectura en mi trabajo, sin duda es una intención, no siempre estoy seguro de que se transmita, así que es agradable oírlo cuando es así. El movimiento es un recurso fundamental en mi obra, ya que transmite cambios y, en muchos casos, una narrativa, que, como recurso, permite a la gente empezar a leer las imágenes. A menudo, la dirección del movimiento tiene un gran significado dentro de la obra y puede denotar un aspecto cíclico. No importa hacia dónde vaya el movimiento en la obra, acabará volviendo aquí, donde está la imagen. El movimiento siempre viene de algún lugar fuera del marco pictórico. Puede empezar desde abajo o desde arriba y moverse en diagonal, pero la energía de la obra parece formar parte de un todo mayor y eso es algo que busco en el trabajo. A menudo las figuras de la obra están en un momento de acción y, como muchas veces hay más de una representación de la misma figura, pueden emocionar en muchos aspectos diferentes. Una figura puede ser tanto el opresor como el oprimido, como en *Hunted To Hunter / Cyclical Nature*, pintado en la República Dominicana, o *Rise and Fall*, pintado en Berlín. Este método de congelación de las figuras permite tejer historias en el tapiz.

Tu lucha entre las praxis humanas y el mundo la has manifestado de diversas formas estéticas, por un lado desde el concepto de la lucha vs adversario, por otro el hombre contra la naturaleza.

the cycle. What are the methods you use to generate this reflection?

I am very happy that you read this in my work, it is definitely an intent, but I am not always sure it comes across, so it's nice to hear it when it does. Movement is a core device in my work, in that it conveys change and in many cases a narrative, which as a device, allows people to start reading the visuals. Often the direction of the movement conveys a lot of meaning within the piece and can denote a cyclical aspect. No matter where the movement in the work is going, it will end up right back here, where the image is. The movement always comes from somewhere outside of the pictorial frame. It can start from the bottom or top and move diagonally but the energy of the piece seems to be part of a larger whole and that is something I strive for in the work. Often the figures within the piece are in a moment of action and because many times there are more than one depiction of the same figure, they can emote many different aspects. One figure can be both the oppressor and the oppressed like in *Hunted To Hunter / Cyclical Nature* painted in the Dominican Republic or *Rise and Fall* painted in Berlin. This freeze-frame method of depicting figures allows for stories to be woven into the tapestry.

One breathes a certain healing energy when contemplating your work, it is like an invocation to balance something so necessary in our lives and our world. Does this message have a spiritual component?

Again, it is very nice to hear your interpretation of my work. I try very hard to find compositional balancing points in the pictorial field where even

compositiu en el camp pictòric que, encara que semblen caòtics o recarregats, no resulten discordants. Molts dels elements de la meua obra tendeixen a transmetre una cosa efímera i a vegades etèria. M'agradaria que la gent se sentira connectada a una cosa més gran i alhora mutable, alguna cosa que canvia sempre, com el flux d'un riu. Està molt prop de les concepcions clàssiques del sublim. A través de la meua obra, intente crear la sensació que, encara que aquest objecte siga sòlid, que el moment capturat siga immòbil, podria dissoldre's en qualsevol moment i convertir-se en una altra cosa, com nosaltres mateixos i la nostra experiència de la vida. En aferrar-nos a aquests moments parpellejants, podem contemplar-los i investigar-los, així com qualsevol missatge que continguen, durant una mica més de temps, fins que el llenç es desintegre o les parets s'enfoncen.

Es respira una certa energia guaridora en contemplar la teua obra, és com una invocació a l'equilibri, una cosa ben necessària en les nostres vides i el nostre món. El missatge ha de portar implícita aquesta espiritualitat per a arribar a l'espectador?

És molt difícil fer aquesta separació entre els nostres ulls i nosaltres mateixos, tots dos estan mediat per la ment. Tot es redueix a la forma en què un mira, ja siga de manera més inconscient o més activa, i al que es desprén d'aquestes maneres de percepció. Pense que hi ha molts missatges que rebre en una obra d'art i les dues maneres de percepció ofereixen diferents lectures. Una obra té moltes capes de significat, tan complexes com una persona, amb capes sedimentàries de prejudicis,

De nuevo, es muy agradable escuchar tu interpretación de mi trabajo. Me esfuerzo por encontrar puntos de equilibrio compositivo en el campo pictórico que, aunque parezcan caóticos o recargados, no resulten discordantes. Muchos de los elementos de mi obra tienden a transmitir algo efímero y a veces etéreo. Me gustaría que la gente se sintiera conectada a algo más grande y a la vez mutable, algo que cambia siempre, como el flujo de un río. Está muy cerca de las concepciones clásicas de lo sublime. A través de mi obra, intento crear la sensación de que, aunque este objeto sea sólido, que el momento capturado sea inmóvil, podría disolverse en cualquier momento y convertirse en otra cosa, como nosotros mismos y nuestra experiencia de la vida. Al aferrarnos a estos momentos parpadeantes, podemos contemplarlos e investigarlos, así como cualquier mensaje que contengan, durante un poco más de tiempo, hasta que el lienzo se desintegre o las paredes se desmoronen.

Se respira cierta energía sanadora al contemplar tu obra, es como una invocación al equilibrio, algo tan necesario en nuestras vidas y nuestro mundo. El mensaje debe llevar implícita esa espiritualidad para llegar al espectador?
Es muy difícil hacer esa separación entre nuestros ojos y nosotros mismos, ambos están mediados por la mente. Todo se reduce a la forma en que uno mira, ya sea de forma más inconsciente o más activa, y a lo que se desprende de estos modos de percepción. Creo que hay muchos mensajes que recibir en una obra de arte y ambos modos de percepción

if it looks chaotic or busy it doesn't feel jarring. Many of the elements in my work push toward conveying something ephemeral and at times ethereal. I would like people to feel connected to something larger yet something mutable, something ever-changing like the flow of a river. It is very close to classical conceptions of the sublime. Through my work, I attempt to create a sense that even though this object is solid, that the moment captured is still, it could dissolve at any moment and change into something else, much like ourselves and our experience of life. By holding onto these flickering moments, we are able to contemplate and investigate them and any messages contained within for a bit longer until the canvas disintegrates or the walls crumble.

Is it our eyes that must learn to encode this message or is it up to us to make the effort to comprehend it?
It's very hard to make that separation between our eyes and ourselves, both are mediated through the mind. It comes down to how one looks, either more subconsciously or more actively and what is gleaned from these modes of perception. I believe there are many messages to receive within an artwork and both modes of perception offer up different readings. A piece has so many layers of meaning within it, as complex as a person, with sedimentary layers of biases, beliefs, socialized aesthetics and perceptions. People often don't know the amount of meaning embedded within their own practices. Every choice has meaning and creating artwork is all about choices. My hope when creating work is that a viewer passively glancing at the piece can still have something that imprints

creences, estètica socialitzada i percepcions. La gent sovint no sap la quantitat de significat que tanquen les seues pròpies pràctiques. Cada elecció té un significat i la creació d'obres d'art consisteix a triar. La meua esperança en crear una obra és que un espectador que faça una ullada passiva a l'obra pugua tindre alguna cosa que l'impressioni i li comuniqui a un nivell subtil, i que un observador actiu i compromés pugua també trobar altres missatges, a vegades més contundents, a vegades més poètics. Pense que involucrar-se de veritat en una obra i comprendre els múltiples nivells de significat requereix un gran esforç; trobe que les millors obres operen en els dos nivells i proporcionen un missatge i un sentiment en les dues modalitats.

En la teua intervenció artística per a «Emergency on Planet Earth» parles del «canvi climàtic», la naturalesa és una cosa que sempre és present en el teu treball. Com és la teua visió sobre aquesta problemàtica?

És difícil perquè intel·lectualment pense que aquesta divisió entre els humans i la naturalesa és una falsa fissura en la nostra estructura de creences, que no som una cosa separada i divorciada de la naturalesa i aquesta separació és part del problema essencial de la crisi climàtica. No obstant això, intrínsecament sent i veig alguna cosa d'aquesta divisió quan observe aquesta forma de cultura dominant actual. No m'atrevisc a dir tota la humanitat perquè aquest terme general silencia massa veus i maneres d'existir. Fa poc vaig llegir una entrevista a Anonhi en la revista *Atmos*, una publicació centrada en el clima, en què parlava amb eloqüència d'aquesta qüestió. Que l'adveniment

ofrecen diferentes lecturas. Una obra tiene muchas capas de significado, tan complejas como una persona, con capas sedimentarias de prejuicios, creencias, estética socializada y percepciones. La gente a menudo no sabe la cantidad de significado que encierran sus propias prácticas. Cada elección tiene un significado y la creación de obras de arte consiste en elegir. Mi esperanza al crear una obra es que un espectador que eche un vistazo pasivo a la obra pueda tener algo que le impresione y le comunique a un nivel sutil, y que un observador activo y comprometido pueda también encontrar otros mensajes, a veces más contundentes, a veces más poéticos. Creo que involucrarse de verdad en una obra y comprender los múltiples niveles de significado requiere un gran esfuerzo; creo que las mejores obras operan en ambos niveles y proporcionan un mensaje y un sentimiento en ambas modalidades.

En tu intervención artística para «Emergency on Planet Earth» hablas del «cambio climático», la naturaleza es algo que siempre está presente en tu trabajo. ¿Cuál es tu visión sobre esta problemática?

Es difícil porque intelectualmente creo que esta división entre los humanos y la Naturaleza es una falsa fisura en nuestra estructura de creencias, que no somos algo separado y divorciado de la Naturaleza y esta separación es parte del problema esencial de la Crisis Climática. Sin embargo, intrínsecamente siento y veo algo de esta división cuando observo esta forma de cultura dominante actual. No me atrevo a decir toda la humanidad porque ese término general silencia demasiadas voces y formas de existir. Hace poco leí una

onto them and can communicate on a subtle level and an engaged active observer can also find other messages, sometimes more heavy-handed, sometimes more poetic. I do think to truly engage in a work and comprehend the many levels of meaning takes a lot of effort, I think the best work operates on both levels and provides a message and a feeling in both modalities.

In your artistic intervention for «Emergency on Planet Earth» you talk about climate change and nature is something that is always present in your work.

What is your vision on this issue?

It is difficult because intellectually I believe that this division between humans and Nature is a false fissure in our belief structure, that we are not something separate and divorced from Nature and this separation is part of the problem essential to the Climate Crisis. However, intrinsically I feel and see something of this division when looking at this current dominant form of culture. I dare not say all of humanity because that blanket term silences too many voices and enmeshed ways of existing. I recently read an interview with ANONHI in *Atmos* magazine, a climate-focused publication, where she eloquently spoke on this issue. That the advent of agriculture may have prompted this sense of separation between man and nature, man than feeling a sense of superiority, began a campaign of domination over all other forms of life and rejected the previous prevailing narrative of the divine feminine. In my work, I try to grapple with these concepts, a sense of loss in the connection to a capital N, Nature. My vision on the overall issue

de l'agricultura pot haver impulsat aquesta sensació de separació entre l'home i la naturalesa, l'home que, sentint una sensació de superioritat, va iniciar una campanya de dominació sobre totes les altres formes de vida i va rebutjar la narrativa anterior prevalent de la divinitat femenina. En el meu treball, tracte de bregar amb aquests conceptes, una sensació de pèrdua en la connexió amb una N majúscula, la Naturalesa. La meua visió sobre el tema general del canvi climàtic és de considerable contradicció, jo en soc part, perquè soc part de la societat i de les maneres com s'estan causant quantitats inimaginables de sofriment, pèrdues i danys. No puc separar, o, en aquest moment de la meua vida, no he sigut capaç d'apartar-me'n, tots els mecanismes de mort interconnectats que hi ha en la nostra societat. El mer fet de teclejar les meues respostes en unes tecles de plàstic que sobreviuran generacions i generacions, per a finalment depositar pesades toxines en un terra que tem que siga inhòspit, és suficient per a fer-me cridar per dins. Aquest pànic, aquesta incredulitat és la meua visió sobre el tema, tots hem de despertar i fer alguna cosa sobre aquest tema. Abans que el nostre únic llegat siga una postura apàtica davant un inimaginable tsunami de mort comés per una espècie «conscient». Però aquesta visió reconeix que no estem actuant com una força unificada, el capital és el combustible i un grup molt xicotet i poderós està al comandament d'aquesta màquina de destrucció i ha fet un treball increïble de difusió de la responsabilitat i la desinformació, principalment que el «progrés» desenfrenat és l'única manera d'existir.

Davant aquest canvi climàtic que

entrevista a ANONHI en la revista *Atmos*, una publicación centrada en el clima, en la que hablaba con elocuencia de esta cuestión. Que el advenimiento de la agricultura puede haber impulsado esta sensación de separación entre el hombre y la naturaleza, el hombre que sintiendo una sensación de superioridad, inició una campaña de dominación sobre todas las demás formas de vida y rechazó la narrativa anterior prevaleciente de lo divino femenino. En mi trabajo, trato de lidiar con estos conceptos, una sensación de pérdida en la conexión con una N mayúscula, la Naturaleza. Mi visión sobre el tema general del Cambio Climático es de considerable contradicción, yo soy parte de él, siendo la sociedad y los modos los que están causando cantidades inimaginables de sufrimiento, pérdidas y daños. No puedo separar, o en este momento de mi vida, no he sido capaz de apartarme de todos los mecanismos de muerte interconectados que existen en nuestra sociedad. El mero hecho de teclear mis respuestas en unas teclas de plástico que sobrevivirán a generaciones y generaciones, para finalmente depositar pesadas toxinas en un suelo que temo que sea inhóspito, es suficiente para hacerme gritar por dentro. Este pánico, esta incredulidad es mi visión sobre el tema, todos tenemos que despertar y hacer algo al respecto. Antes de que nuestro único legado sea una postura apática ante un inimaginable tsunami de muerte cometido por una especie «consciente». Pero esta visión reconoce que no estamos actuando como una fuerza unificada, el capital es el combustible y un grupo muy pequeño y poderoso está al mando de esta máquina de destrucción y

of Climate Change is one of considerable contradiction, I am part of it, it being the society and the modes that are causing unimaginable amounts of suffering, loss and damage. I cannot separate, or at this moment in my life, I have not been able to pull away from all the interconnected mechanisms of death that are at work in existence in our society. Just typing my answers on plastic keys that will outlive generations upon generations, only to finally deposit heavy toxins into a soil I fear will be inhospitable, is enough to make me scream inside. This panic, this disbelief is my vision on the issue, we all need to wake up and do something about it. Before our only legacy is an apathetic stance toward an unimaginable tsunami of death committed by a «conscious» species. But this vision recognizes that we are not acting as a unified force, Capital is the fuel and a very small powerful group is at the helm driving this machine of destruction and has done an amazing job of spreading the responsibility and misinformation, mainly that unbridled «progress» is the only way to exist.

Faced with this changing climate that is leading us to mix seasons, to experience extremes of weather and precipitation, melting glaciers, cold, heat, disrupted water cycles... Where did you begin in showing it?

I began to show it through trees. Most individuals' connection to Nature is through plant life, whom I find such an interesting metaphor for the concept of Nature as they are an organism that combines/ utilize/synthesize so many of the intrinsic concepts of nature we hold in our minds; transforming light into food, water and soil into bark, fire

ens està portant a mesclar les estacions, viure extrems climàtics i de precipitacions, desglaç de les glaceres, fred, calor, aigua... d'on has partit per a mostrar-ho?

Vaig començar a mostrar-ho a través dels arbres. La connexió de la majoria dels individus amb la naturalesa és a través de la vida vegetal, que em sembla una metàfora molt interessant per al concepte de la naturalesa, ja que són un organisme que combina/utilitza/sintetitza molts dels conceptes intrínsecs de la naturalesa que tenim en les nostres ments; transformant la llum en aliment, l'aigua i el sol en escorça, el foc per a regenerar. Són la forma de vida més desenvolupada, complexa i important d'aquest planeta i, en crear aquesta instal·lació, crec que és un recipient adequat per a transmetre un clima canviant. Els boscos són una espècie d'organisme com els humans en una societat, encara que han tingut molts més mil·lennis per arribar a un consens més equilibrat en el seu acte de viure. Vaig començar la instal·lació pintant un bosc devastat en les quatre parets de la sala del museu. Les imatges són en realitat una mescla d'imatges de boscos després d'un acte devastador. Algunes parts del mural estan preses d'un bosc talat, altres després d'un huracà o una gran tempesta. Volia una imatge que fora una mescla d'una intervenció humana òbvia amb vores rectes i altres d'una força menys concisa que parlara d'un poderós canvi en el clima. Tenyir tota la imatge de tons rojos pàl·lids va ser la meua picada d'ullet a l'augment de la temperatura que està experimentant el nostre planeta i a la idea que el roig s'associa amb la calor. Cada elecció té un significat. **«Landscape in red» és el títol**

ha hecho un trabajo increíble de difusión de la responsabilidad y la desinformación, principalmente que el «progreso» desenfrenado es la única manera de existir.

Ante este cambio climático que nos está llevando a mezclar las estaciones, vivir extremos climáticos y de precipitaciones, deshielo de los glaciares, frío, calor, agua... ¿de donde has partido para mostrarlo? Empecé a mostrarlo a través de los árboles. La conexión de la mayoría de los individuos con la naturaleza es a través de la vida vegetal, que me parece una metáfora muy interesante para el concepto de la naturaleza, ya que son un organismo que combina/utiliza/sintetiza muchos de los conceptos intrínsecos de la naturaleza que tenemos en nuestras mentes; transformando la luz en alimento, el agua y el suelo en corteza, el fuego para regenerar. Son la forma de vida más desarrollada, compleja e importante de este planeta y, al crear esta instalación, creo que es un recipiente adecuado para transmitir un clima cambiante. Los bosques son una especie de organismo como los humanos en una sociedad, aunque han tenido muchos más milenios para llegar a un consenso más equilibrado en su acto de vivir. Comencé la instalación pintando un bosque devastado en las cuatro paredes de la sala del museo. Las imágenes son en realidad una mezcla de imágenes de bosques después de un acto devastador. Algunas partes del mural están tomadas de un bosque talado tras una tala, otras tras un huracán o una gran tormenta. Quería una imagen que fuera una mezcla de una intervención humana obvia con bordes rectos y otras de una fuerza menos concisa

to regenerate. They are the most developed, complex and important life form on this planet and in creating this installation, I think it is an apt vessel to convey a changing climate. Forests are something of an organism like humans are in a society, though they have had many more millennia to come to a more balanced consensus in their act to live. I began the installation by painting a ravaged forest on the four walls of the museum room. The images are actually a mixture of images of forests after a devastating act. Some parts of the mural are taken from a felled forest after clear-cutting, some after a hurricane or large storm. I wanted an image that was a mixture of an obvious human intervention with straight edges and some from a less concise force speaking to a powerful shift in weather. Tinting the whole image in pale shades of red was my nod to the rise in temperature our planet is experiencing and our view of red being associated with heat. Each choice has meaning.

«Landscape in red» is the title of this immersive intervention/ installation that surrounds us and where we find various elements at the service of the overall message, what do each of the actions that we find in the room represent? Ha-ha, this is for engaged eyes to decipher! I spend a lot of energy putting them there, your effort is needed to see them, but not everyone can look in person, and for the sake of this being something of a time-capsule, I will try to point out a few. The forest I have mentioned but one element of it, the fact that many of the standing trees are white is one action that conveys a lot of meaning. These stand as white

d’aquesta intervenció/instal·lació immersiva que ens embolcalla i on trobem diversos elements al servei del missatge global, queè representa cadascuna de les accions que trobem a la sala?

Ha! ha!, això és perquè els ulls compromesos ho desxifren! He gastat molta energia a posar-los, es necessita el seu esforç per a veure’ls, però no tothom pot mirar en persona, i per tal que això siga una espècie de càpsula del temps, intentaré assenyalar-ne alguns. Del bosc no n’he esmentat més que un element, el fet que molts dels arbres en peus siguen blancs és una acció que transmet molt de significat. Es mantenen en peus com a ossos blancs, quasi invisibles en esvair-se en l’auster mat de les parets del museu en el seu estat blanc «natural». Això transmet la idea que quan la naturalesa compleix la seua funció, la generació de climes que ens resulten hospitalaris, és invisible, és el fons de les nostres narracions, la naturalesa treballadora és l’escenari de les nostres històries i la seua pertorbació només es produeix quan grans franges de la nostra població hi paren atenció. La catàstrofe fa visible el que sempre va ser ací. Com una fotografia sobreexposada, es dissol en el no-res sobre les branques trencades. El mateix blanc es converteix en una elecció carregada de «color» quan parlem del canvi climàtic, efectes provocats pels mètodes colonials i d’extracció de recursos, que preparen l’escenari per a aquesta catàstrofe, tot això perpetrat i sistematitzat a través de les potències europees. El precursor d’aquesta sensació de destrucció imperant és el blanc, una cosa sobre la qual sovint es passa de puntetes.

Al centre de la sala hi ha un gran

que hablara de un poderoso cambio en el clima. Teñir toda la imagen de tonos rojos pálidos fue mi guiño al aumento de la temperatura que está experimentando nuestro planeta y a la idea de que el rojo se asocia con el calor. Cada elección tiene un significado.

«Landscape in red» es el título de esta intervención/instalación inmersiva que nos envuelve y en donde encontramos diversos elementos al servicio del mensaje global, ¿que representa cada una de las acciones que encontramos en la sala?

Jaja, jesto es para que los ojos comprometidos lo descifren! He gastado mucha energía en ponerlos, se necesita su esfuerzo para verlos, pero no todo el mundo puede mirar en persona, y en aras de que esto sea una especie de cápsula del tiempo, intentaré señalar algunos. Del bosque no he mencionado más que un elemento, el hecho de que muchos de los árboles en pie sean blancos es una acción que transmite mucho significado. Se mantienen en pie como huesos blancos, casi invisibles al desvanecerse en el austero mate de las paredes del museo en su estado blanco «natural». Esto transmite la idea de que cuando la naturaleza cumple su función, la generación de climas que nos resultan hospitalarios, es invisible, es el fondo de nuestras narraciones, la naturaleza trabajadora es el escenario de nuestras historias y su perturbación sólo se produce cuando grandes franjas de nuestra población le prestan atención. La catástrofe hace visible lo que siempre estuvo ahí. Como una fotografía sobreexpuesta, se disuelve en la nada sobre las ramas rotas. El propio blanco se convierte en una

bones, almost invisible as they fade into the austere matte of the museum walls in their «natural» white state. This conveys an idea that when nature is performing its intended function, the generation of climates that we find hospitable, it is invisible, it is the background to our narratives, working nature is the stage to our stories and its disruption is only when large swathes of our populations pay attention to it. Disaster makes visible what was always there. Like an overexposed photograph, it dissolves into nothingness above the broken branches. White itself becomes a charged choice of «colour» when we speak about Climate Change, effects brought forth in the wake of colonial and resource extraction methods, preparing the stage for this catastrophe, all perpetrated and systematized through European powers. The harbinger of this prevailing sense of destruction is white; something that often gets tiptoed around. In the centre of the room is one large tree or rather a representation of a tree up until the horizon line I had painted on the landscape mural. When you walk in, the line of the tree’s bark ends there and exposed from atop are industrial-like forms. This abstraction of a city, of spikes, of a building crane, is the shrine-like core of the piece. What Capital is driving us towards, like a sword to the sky, in turn, raining down destruction. The placement of this object and the connection to a tree has multiple meanings; the relation of a tree to this form denotes our false conception that progress, that these concepts of domination are «natural». That technology and the wielders of it, are like a wolf in sheep’s clothing, hiding under the bark of our sacred tree.

arbre, o més aviat una representació d'un arbre fins a la línia de l'horitzó que havia pintat en el mural del paisatge. Quan entres, la línia de l'escorça de l'arbre acaba ací i des de dalt s'exposen formes de tipus industrial. Aquesta abstracció d'una ciutat, de pics, d'una grua de construcció, és el nucli de l'obra, com un santuari. Cap a on ens condueix el capital, com una espasa cap al cel, al seu torn, plovent destrucció. La col·locació d'aquest objecte i la connexió amb un arbre té múltiples significats; la relació d'un arbre amb aquesta forma denota la nostra falsa concepció que el progrés, que aquests conceptes de dominació són «naturals». Que la tecnologia i els que la manegen són com un llop amb pell de corder, que s'amaga sota l'escorça del nostre arbre sagrat.

Trobem aquest arbre quasi en cendra enmig de la sala, en ell diversos personatges diminuts s'uneixen a través de fils. Quin és el seu significat i el seu propòsit? Enmig de totes aquestes interaccions, idees i missatges massius i complexos estem nosaltres, persones, organismes, individus, vivint la vida quotidiana. La grandesa d'aquest tema és una cosa amb la qual volia bregar. Tractant de representar el clima global que no sols parla del nostre planeta sinó dels inimaginables sistemes que hi estan en joc, volia sentir-me xicotet, representar les nostres diminutes però interconnectades vides entre totes les formes de vida. El fil es converteix en aquestes connexions invisibles que es posen de manifest. No podem existir sense les relacions simbiòtiques en què es basen els nostres cossos i la nostra connexió amb una vasta xarxa de vida.

L'art, la seua creació, genera una

elección cargada de «color» cuando hablamos del Cambio Climático, efectos provocados por los métodos coloniales y de extracción de recursos, que preparan el escenario para esta catástrofe, todo ello perpetrado y sistematizado a través de las potencias europeas. El precursor de esta sensación de destrucción imperante es el blanco, algo sobre lo que a menudo se pasa de puntillas. En el centro de la sala hay un gran árbol, o más bien una representación de un árbol hasta la línea del horizonte que había pintado en el mural del paisaje. Cuando entras, la línea de la corteza del árbol termina ahí y desde arriba se exponen formas de tipo industrial. Esta abstracción de una ciudad, de picos, de una grúa de construcción, es el núcleo de la obra, como un santuario. Hacia donde nos conduce el Capital, como una espada hacia el cielo, a su vez, lloviendo destrucción. La colocación de este objeto y la conexión con un árbol tiene múltiples significados; la relación de un árbol con esta forma denota nuestra falsa concepción de que el progreso, de que estos conceptos de dominación son «naturales». Que la tecnología y los que la manejan son como un lobo con piel de cordero, que se esconde bajo la corteza de nuestro árbol sagrado.

Encontramos este árbol casi en ceniza en medio de la sala, en él varios personajes diminutos se unen a través de hilos. ¿Cuál es su significado y su proposito? En medio de todas estas interacciones, ideas y mensajes masivos y complejos estamos nosotros, personas, organismos, individuos, viviendo la vida cotidiana. La grandeza de este tema es algo con lo que quería lidiar. Tratando de

We find that tree almost in ashes in the middle of the room, where several tiny characters are joined by threads. What is their meaning and purpose? Amid all these massive and complex interactions, ideas and messages are us, people, organisms, individuals, living daily life. The grandeur of this issue is something I wanted to grapple with. Trying to represent the all-encompassing Climate that not only speaks of our planet but the unimaginable systems at play within it, I wanted to feel small, to represent our tiny but interconnected enmeshed lives between all forms of life. The thread becomes these invisible connections made salient. We can't exist without the symbiotic relationships our bodies are built on and our connection to a vast web of life.

Art, its creation, generates energy. How do we convert this energy into a mental and global change? This is my greatest hope, the energy transfer involved in creating and sharing art. Converting it takes courage, just creating and showing art is a vulnerable act that takes courage, so use that as well. Know that «we» are all so vulnerable but powerful. The biggest thing to create this change is a channel, a directed point of inflection that can be acted upon. Choose something that matters to you and find small but steady actions towards that goal. There is a tremendous will for change but the forces that hold up the pillars of these systems have co-opted a large swath of humanity to not chip away at the structure but re-enforce them. If oil is the blood running through the veins of a machine bent on mass extinction, we must not just replace oil to buy us

energia, com fem perquè aquesta energia es convertisca en un canvi mental i global? Aquesta és la meua major esperança, la transferència d'energia que suposa crear i compartir l'art. Convertir-lo requereix coratge, el simple fet de crear i mostrar l'art és un acte vulnerable que requereix coratge, així que utilitzen això també. Saber que «tots» som tan vulnerables però poderosos. El més important per a crear aquest canvi és un canal, un punt d'inflexió dirigit sobre el qual es puga actuar. Tria alguna cosa que t'importi i troba accions xicotetes però constants cap a aquest objectiu. Hi ha una tremenda voluntat de canvi, però les forces que sostenen els pilars d'aquests sistemes han cooptat una gran franja de la humanitat perquè no es desprenga de l'estructura, sinó que la reforce. Si el petroli és la sang que corre per les venes d'una màquina entestada en l'extinció massiva, no hem de limitar-nos a substituir el petroli per a guanyar temps, sinó que hem de trobar una nova raó per a construir una màquina. Els actes xicotets sí que importen i totes les eleccions tenen sentit.

representar el clima global que no sólo habla de nuestro planeta sino de los inimaginables sistemas que están en juego en él, quería sentirme pequeño, representar nuestras diminutas pero interconectadas vidas entre todas las formas de vida. El hilo se convierte en estas conexiones invisibles que se ponen de manifiesto. No podemos existir sin las relaciones simbióticas en las que se basan nuestros cuerpos y nuestra conexión con una vasta red de vida.

El arte, su creación genera una energía ¿como hacemos para que esta energía se convierta en un cambio mental y global? Esta es mi mayor esperanza, la transferencia de energía que supone crear y compartir el arte. Convertirlo requiere coraje, el simple hecho de crear y mostrar el arte es un acto vulnerable que requiere coraje, así que utilicen eso también. Saber que «todos» somos tan vulnerables pero poderosos. Lo más importante para crear este cambio es un canal, un punto de inflexión dirigido sobre el que se pueda actuar. Elige algo que te importe y encuentra acciones pequeñas pero constantes hacia ese objetivo. Hay una tremenda voluntad de cambio, pero las fuerzas que sostienen los pilares de estos sistemas han cooptado a una gran franja de la humanidad para que no se desprenda de la estructura, sino que la refuerce. Si el petróleo es la sangre que corre por las venas de una máquina empeñada en la extinción masiva, no debemos limitarnos a sustituir el petróleo para ganar tiempo, sino que tenemos que encontrar una nueva razón para construir una máquina. Los pequeños actos sí importan y todas las elecciones tienen sentido.

time, we need to find a new reason to build a machine. Small acts do matter and all choices have meaning.

«Des d’un punt de vista altruista, fins i tot ètic, hauríem de preservar la vida salvatge per terra, mar i aire. Des d’un punt de vista egoista, individualista o materialista, també».

«Desde un punto de vista altruista, incluso ético, deberíamos preservar la vida salvaje por tierra, mar y aire. Desde un punto de vista egoísta, individualista o materialista, también».

«From an altruistic, even ethical point of view, we should preserve wildlife on land, in the sea and in the air. Yet from a selfish, individualistic or materialistic point of view, the same applies».

Nayra López, artista visual (València, 1979), i Vinz, artista i comissari (València, 1979), unieixen el seu talent i llenguatges partint de la idea. Des del concepte i cap a la instal·lació, la fusió del seu treball ens mostra una mirada crítica i impactant sobre algunes de les problemàtiques de l'emergència planetària.

Nayra López, artista visual (Valencia, 1979) y Vinz artista y comisario (Valencia, 1979) aúnan su talento y lenguajes partiendo de la idea. Desde el concepto y hacia la instalación, la fusión de su trabajo nos muestra una mirada crítica e impactante sobre algunas de las problemáticas de la emergencia planetaria.

Nayra López, visual artist (Valencia, 1979) and Vinz artist and curator (Valencia, 1979) have combined their talent and discourses to explore the threats faced by the world’s seas and soils. Starting from the concept and culminating in the installation before us, the fusion of their work reveals a critical and profound look at some of the problems posed by the planetary emergency faced by humanity.

Nayra, el teu treball se centra en la humanitat; reflecteix una mirada crítica davant la societat de masses, d’on naix aquest compromís i com el materialitzes en la teua obra? Quan vaig començar belles arts tenia una visió i un llenguatge més directe i adaptat a cada moment, la meua opinió artística sobre els mitjans de masses, la guerra de l'Iraq, l'ecologisme, les xarxes socials, la tendència a la uniformitat de la societat... es feia patent en cada un dels meus projectes. Des de 2015 treballo en «Nus quotidians», un projecte més optimista, on pose en valor la naturalitat de les persones, la nuesa des de dins, l'honestedat en cada acte i la importància de continuar sent un mateix. He provat diferents estils, tècniques, llenguatges i materials, no em tanque a res, però la meua trajectòria està clarament marcada per un estil figuratiu i realista, que s'entén sobretot en el seu context.

Vinz, com a artista, abordes la creació des de la juxtaposició d'espècies animals i d'humans. Com va aparèixer aquest antropomorfisme en la teua obra? Té com a símil el nostre comportament en el món? Vaig començar en 2011 amb personatges híbrids de persones nues amb cap d'ocell, que representen la llibertat; i rèptils amb vestit d'antidisturbis, que representen l'opressió. Així, cada any i mig aproximadament, he anat elaborant un nou personatge híbrid amb un simbolisme específic. D'aquesta manera tinc un bestiar propi que em permet explicar històries cada vegada més riques, en què els meus personatges interactuen entre

Nayra, tu trabajo se centra en la humanidad, reflejando una mirada crítica ante la sociedad de masas, ¿de dónde nace ese compromiso y como lo materializas en tu obra? Cuando empecé bellas artes tenía una visión y lenguaje más directo y adaptado a cada momento, mi opinión artística acerca de los medios de masas, la guerra de Irak, el ecologismo, las redes sociales, la tendencia a la uniformidad de la sociedad... se hacía patente en cada uno de mis proyectos. Desde 2015 estoy trabajando en «Desnudos cotidianos», un proyecto más optimista, donde pongo en valor la naturalidad de las personas, la desnudez desde dentro, la honestidad en cada acto y la importancia de seguir siendo unx mismx. He probado diferentes estilos, técnicas, lenguajes y materiales, no me cierro a nada, pero mi trayectoria está claramente marcada por un estilo figurativo y realista, que se entiende sobre todo en su contexto.

Vinz, como artista, abordas la creación desde la yuxtaposición de especies animales y humanos, ¿Como apareció este antropomorfismo en tu obra? ¿Tiene como símil nuestro comportamiento en el mundo? Comencé en 2011 con personajes híbridos de personas desnudas con cabeza de ave, que representan la libertad; y reptiles con traje de antidisturbios, que representan la opresión. Así, cada año y medio aproximadamente, he ido elaborando un nuevo personaje híbrido con un simbolismo específico. De esta forma tengo un bestiario propio que me permite contar historias cada vez más ricas, donde

Nayra, your work focuses on humanity, reflecting a critical view of the masses, of society, where does that commitment come from, and how do you materialize it in your work? When I started my fine arts degree course, I had a more direct vision and a discourse adapted to each moment, my artistic opinion about the mass media, the war in Iraq, environmentalism, social networks, the tendency towards uniformity in society... all these were evident in each of my projects. Since 2015 I have been working on *Daily Nudes*, a more optimistic project, where I value the naturalness of people, nudity from within, honesty in each person's acts and the importance of truly being oneself, day in, day out. I have tried different styles, techniques, discourse modes and tried out different materials, I am not exclusive to anything, but my creative output has been clearly marked by a figurative and realistic style, which can be understood in its context.

Vinz, as an artist, you approach creation playing with the juxtaposition of species, both animal and human ones. How did this anthropomorphism appear in your work? Does it somehow mirror our behaviour in the world? I started in 2011 with hybrid characters of naked people with bird heads, who represent freedom; and reptiles in riot police gear, representing oppression. Thus, every year and a half or so, I have been developing a new hybrid character with its own specific symbolism. In this way I have my own «array of beasts» that allows me to tell increasingly richer stories, where my

ells per a narrar escenes quotidianes. Intente ser un simple observador que retrata una escena, coses que he vist mesclades amb coses que imagine. La fotografia dels cossos i la pintura dels caps em permet moure'm entre la realitat i la fantasia.

Amb obres molt diferents però amb l'espècie humana i l'anàlisi crítica com a punts en comú, en aquesta ocasió heu prescindit dels vostres llenguatges habituals i heu donat prioritat al missatge per damunt de tot; com vau arribar a aquest punt de trobada?

Vinz: En el cas de les col·laboracions amb Nayra, vaig decidir abandonar el meu univers particular en favor d'un projecte més important. Qui vulga veure els meus personatges ja té la sala que compartisc amb Spencer Tunick. Hauria sigut repetitiu i mancat d'humilitat utilitzar tres sales amb els meus híbrids. Estic molt orgullós del resultat final de les dues sales amb Nayra. Potser no es reconeix el meu segell personal en l'estil, però sí en la ironia de les dues obres.

Nayra. Vinz i jo hem tingut llenguatges semblants en moments i llocs paral·lels, sempre hem estat a prop, encara que aquestes similituds les hem descobertes en treballar en aquest projecte. La nostra visió similar del món ha fet una comunicació fàcil i fluida, i els dos teníem clar que la importància del missatge prevalia sobre la nostra obra personal.

Marine Debris i Degradació del sòl, ambdues una casuística derivada de la praxi humana. Vau estar investigant sobre ambdues per al projecte, què és el que més us va impactar?

Vinz: Durant la fase de preproducció, l'illa de fem en l'oceà Pacífic de

mis personajes interactúan entre ellos para narrar escenas cotidianas. Intento ser un simple observador que retrata una escena, algo que he visto mezclado con algo que imagino. La fotografía de los cuerpos y la pintura de las cabezas me permite moverme entre lo real y lo fantástico.

Con obras muy diferentes pero con la especie humana y el análisis crítico como puntos en común, en esta ocasión habéis prescindido de vuestros habituales lenguajes y habéis primado el mensaje por encima de todo, ¿como llegasteis a este punto de encuentro?

Vinz. En el caso de las colaboraciones con Nayra, decidí abandonar mi universo particular en favor de un proyecto más importante. Quien quiera ver a mis personajes ya tiene la sala que comparto con Spencer Tunick. Hubiese sido repetitivo y falto de humildad utilizar tres salas con mis híbridos. Estoy muy orgulloso del resultado final de ambas salas con Nayra. Tal vez no se reconozca mi sello personal en el estilo, pero sí en la ironía de ambas obras.

Nayra. Vinz y yo hemos tenido lenguajes parecidos en momentos y lugares paralelos, siempre hemos estado cerca, aunque esas similitudes las hemos descubierto al trabajar en este proyecto. Nuestra visión similar del mundo ha hecho una comunicación fácil y fluida, y los dos teníamos claro que la importancia del mensaje primaba sobre nuestra obra personal.

Marine Debris y Degradación del suelo, ambas una casuística derivada de la praxis humana, estuvisteis investigando sobre ambas para el proyecto ¿qué es lo que más os impactó?

characters interact with each other to narrate everyday scenes. I try to be a simple observer, one who is portraying a scene, something that I have seen mixed with something that I imagine. The photography of the bodies and the painting of the heads allows me to move backwards and forwards between the real and the fantastic.

With very different works but with the human species and critical analysis as common points, on this occasion you have dispensed with your usual visual discourses and have prioritized the message above all else, how did you get to this meeting point?

Vinz. With my collaborations with Nayra, I decided to abandon my particular universe in favour of a more important project. Whoever may want to see my characters has the room I share with Spencer Tunick. It would have been repetitive and lacking in humility to use up three rooms with my hybrids. I am very proud of the end result of both rooms with Nayra. Perhaps my personal stamp is not recognized in the style, but it's present in the irony of both works.

Nayra. Vinz and I have delved into similar languages of expression in parallel times and places, we've always been close, although we have discovered those similarities while working on this project. Our similar vision of the world has made communication quite easy and spontaneous; both of us were clear that the importance of the message took precedence over our personal work.

Marine Debris and Soil Degradation, both are derived from human activity; when you were both

la grandària del Perú. Durant la producció, un parell de setmanes abans d'inaugurar, la notícia d'un peix que en obrir-lo van descobrir que era una femella embarassada, i el fetus contenia partícules de plàstic. I un mes després d'inaugurar, la notícia de microplàstics trobats en el torrent sanguini d'un ésser humà. He vist moltes pel·lícules de terror i ciència-ficció i mai ningú va imaginar coses així.

Nayra. (Tot el que diu Vinz) + Tenim la creença que una dieta saludable passa per menjar més vegetals, però vam veure que el 83 per cent dels sòls agrícoles europeus estaven contaminats amb plaguicides, mescla de químics que han demostrat ser perjudicials per al medi ambient i la salut i que quan deixen d'utilitzar-se poden romandre en els sòls dels cultius durant dècades. Des de la terra contaminada, els plaguicides poden acabar en les fruites i hortalisses, filtrar-se a les aigües subterrànies o evaporar-se a l'aire circumdant, una petjada invisible que ens afecta directament. L'ésser humà sempre ha cregut que estava per damunt de tot, intentant dominar i canviar el rumb de la naturalesa, però som un planeta global i tota acció té la seua reacció i repercussió sobre el conjunt.

Finalment, vau optar per generar un espai global instal·latiu on les dues «emergències» formen part de l'espai d'una manera immersiva i conformen un *attrezzo*, una posada en escena quasi apocalíptica on recursos com la il·luminació impacten directament. Expliqueu-nos en què consisteix cada una de les instal·lacions.

Vinz. *Marine debris* és una sala rectangular, d'uns 70 m², amb una

Vinz. Durante la fase de preproducción, la isla de basura en el Océano Pacífico del tamaño de Perú. Durante la producción, un par de semanas antes de inaugurar, la noticia de un pescado que al abrirlo descubrieron que era una hembra embarazada, y el feto contenía partículas de plástico. Y un mes después de inaugurar, la noticia de microplásticos encontrados en el torrente sanguíneo de un ser humano. He visto muchas películas de terror y ciencia ficción y nunca nadie imaginó cosas así.

Nayra. (Todo lo que dice Vinz) + Tenemos la creencia, de que una dieta saludable pasa por comer más vegetales, pero vimos que el 83 por ciento de los suelos agrícolas europeos estaban contaminados con plaguicidas, mezcla de químicos que han demostrado ser perjudiciales para el medio ambiente y la salud y que cuando dejan de utilizarse pueden permanecer en los suelos de los cultivos durante décadas. Desde la tierra contaminada, los plaguicidas pueden acabar en las frutas y hortalizas, filtrarse a las aguas subterráneas o evaporarse al aire circundante, una huella invisible que nos afecta directamente. El ser humano siempre ha creído estar por encima de todo, intentando dominar y cambiar el rumbo de la naturaleza, pero somos un planeta global y toda acción tiene su reacción y repercusión sobre el conjunto.

Finalmente, optasteis por generar un espacio global instalativo en donde ambas «emergencias» forman parte del espacio de una forma inmersiva conformando un *attrezzo*, una puesta en escena casi apocalíptica en donde recursos como la iluminación impactan

researching for the project, what struck you the most?

Vinz. During the pre-production phase, the garbage island in the Pacific Ocean which happens to be the size of Peru. During the production phase, a couple of weeks before opening, the news of a fish that when dissected, was found to be a pregnant female, and the foetus contained plastic particles. And a month after opening, the news of microplastics found in the bloodstream of a human being. I've seen a lot of horror and sci-fi movies and nobody ever imagined things like that.

Nayra. (Everything Vinz says) + We believe that a healthy diet involves eating more vegetables, but we saw that 83 percent of European agricultural soils were contaminated with pesticides, a mix of chemicals that have proven to be harmful to the environment and health, and that when left unused can remain in crop soils for decades. From contaminated soil, pesticides can end up on fruit and vegetables, leach into groundwater, or evaporate directly into the air, an invisible footprint that affects us directly. Human beings seem to have always believed to be above everything, untouchable, in their bid to dominate and modify nature, but we are a global planet and every action has its reaction and impact on the whole.

Finally, you chose to generate a global installation space where both «emergencies» form part of the space in an immersive way, forming props, an almost apocalyptic staging where resources such as lighting have a direct impact. Tell us what each of the facilities consists of.

taula allargada de quasi 7 metres presidida a banda i banda per dues butaques per a comensals. Hi ha vaixel·la, coberteria i cristalleria per a començar a menjar una gegantesca tonyina de quasi 5 metres suspesa a 3 metres del terra. En esbudellar-la, tones de plàstics li brollen del ventre i s'escampen per la taula fins a arribar a la vaixel·la.

Nayra. (Degradació del sòl)

Degradació del sòl trenca de colp amb la tònica de les altres sales, la il·luminació tan tènue aconsegueix que l'espectador entre tímidament, baixant la veu i pot ser que fins i tot amb una mica de por. Es tracta d'una sala amb llum negra on veiem a mà dreta un hort amb uns quants cavallons, ple de verdures plantades de color verd fluorescent, on una «persona» estàtica, vestida amb EPI, màscara de gas i un polvoritzador, apareix «tractant» el sòl.

A més, el transeünt pot deambular al seu voltant, ell mateix forma part de la instal·lació, una eina que et fa conscient i «particip» d'aquests problemes.

Vinz. Des del primer moment vam saber que volíem crear espais immersius. Llocs d'introspecció on l'espectador mirara al voltant i es preguntara sobre la seua situació dins d'aquesta problemàtica. Així, podria reflexionar sobre quin tipus d'actitud està prenent i com millorar aquesta situació.

Nayra. Aquestes dues problemàtiques estan tan ficades al nostre cap, que el nostre cervell intenta negar-les per a continuar vivint tranquil·lament, però l'exposició fa que re-connectem i tornem a ser-ne conscients, per a poder buscar solucions reals i no rendir-nos davant d'elles.

directamente. Contadnos en qué consiste cada una de las instalaciones.

Vinz. Marine debris es una sala rectangular, de unos 70m², con una mesa alargada de casi 7 metros presidida a ambos lados por dos butacas para comensales. Hay vajilla, cubertería y cristalería para empezar a comer un gigantesco atún de casi 5 metros suspendido a 3 metros del suelo. Al destriparlo, toneladas de plásticos brotan de su vientre desparrramados por la mesa hasta llegar a las vajillas.

Nayra. (Degradación del suelo)

Degradación del suelo rompe de golpe con la tónica de las otras salas, su tenue iluminación consigue que el espectador entre tímidamente, bajando la voz y puede que hasta con un poco de miedo. Se trata de una sala con luz negra donde vemos a mano derecha un huerto con varios caballones, lleno de verduras plantadas de color verde fluorescente, donde una «persona» estática, vestida con epi, máscara de gas y un pulverizador aparece «tratando» el suelo.

Además, el transeúnte puede deambular alrededor de ellas, el mismo forma parte de la instalación, una herramienta que te hace consciente y «partícipe» de estos problemas.

Vinz. Desde el primer momento supimos que queríamos crear espacios inmersivos. Lugares de introspección donde el espectador mirara alrededor y se preguntara acerca de su situación dentro de esa problemática. Así, podría reflexionar sobre qué tipo de actitud está tomando y cómo mejorar dicha situación.

Vinz. Marine debris is a rectangular room, about 70m², with an elongated table of almost 7 meters presided over on both ends by two formal chairs for diners. Crockery, cutlery and glassware are placed on the table. The meal is a gigantic tuna almost 5 metres long and suspended 3 metres from the ground. When gutting the fish, tons of plastic waste spill out from his belly, falling on the table and scattered along it until they reach the dishes.

Nayra. (Land degradation)

Degradation of the ground suddenly breaks with the trend of the other rooms, its dim lighting makes the viewers enter timidly, lowering their voice and maybe even a little scared. It is a room with lighting that conjures up an eerie darkness. On the right-hand side we see an orchard with several rows of vegetables that give off a fluorescent green. A static and faceless «person», dressed in protective gear and wearing a gas mask and holding a sprayer presides the uncanny scene, «treating» the soil.

In addition, the viewer can wander around them, thereby becoming part of the installation, a tool that makes you raise your awareness of and «a participant» in these problems.

Vinz. From the first moment we knew that we wanted to create immersive spaces. Places of introspection where the viewer will look around and wonder about their situation within that problem. Thus, you could reflect on what kind of attitude you are taking and how to improve the situation.

Nayra. These two problems are so stuck in our heads that our brain tries to deny them in an attempt to continue living peacefully, but

Heu titulat aquesta instal·lació «Karma: per cada acció, una reacció», simbòlic i transcendental, un títol que ho engloba tot i que genera un missatge en el col·lectiu.

Vinz. Això és una cosa que, al meu parer, pot extrapolar-se a totes les sales o problemàtiques de l'exposició: Els meus actes tenen conseqüències. En el que menje, en el que bec i en el que respire.

L'exposició mostra situacions globals que ens afecten a tots alhora, però que són interpretades de manera subjectiva per cada un dels espectadors. D'aquesta manera, les reflexions i possibles solucions que prenga el públic es realitzaran de manera individual. Com puc fer-ho millor jo? És clar que certes decisions, potser les més dràstiques, les han de prendre governs i corporacions. Però visitar aquesta exposició és una experiència personal, així que la reflexió i les mesures que calga prendre també ho seran.

Ètica i pensar en el futur... hem d'aprofundir en el treball individual i col·lectiu, quines eines hem de posar en pràctica?, tenim poder com a individus, com a artistes, per a reeducar o transmetre les pautes del canvi?

Nayra. Crec en l'art com una forma d'expressió, un reflex de la vida a través de la teua pròpia mirada, una necessitat de transmetre, ja siguen experiències, interessos, motivacions o preocupacions, i això és el que fem ací, cada receptor que l'interprete i se l'emporte al seu camp, que l'assimile i l'adopti a la seua manera. No obstant això, m'agradaria que com a societat fórem més conscients de la nostra petjada en el planeta i ho tinguérem en compte en cada acte individual, que prevalguera el

Nayra. Estas dos problemáticas están tan metidas en nuestra cabeza, que nuestro cerebro intenta negarlas para seguir viviendo tranquilamente, pero la exposición hace que re-conectemos y volvamos a ser conscientes, para poder buscar soluciones reales y no rendirnos ante ellas.

Habéis titulado a esta instalación «Karma: por cada acción, una reacción» simbólico y trascendental, un título que lo engloba todo y que genera un mensaje en el colectivo. Vinz. Esto es algo que, en mi opinión, puede extrapolarse a todas las salas/ problemáticas de la exposición: Mis actos tienen consecuencias. En lo que como, en lo que bebo y en lo que respiro.

La exposición muestra situaciones globales que nos afectan a todos a la vez, pero que son interpretadas de forma subjetiva por cada uno de los espectadores. De esta forma, las reflexiones y posibles soluciones que tome el público serán realizadas de forma individual. ¿Cómo puedo hacerlo mejor yo? Está claro que ciertas decisiones, quizá las más drásticas, han de ser tomadas por gobiernos y corporaciones. Pero visitar esta exposición es una experiencia personal, así que la reflexión y medidas a tomar también lo serán.

Ètica y pensar en el futuro... debemos profundizar en el trabajo individual y colectivo, ¿qué herramientas debemos poner en práctica?, ¿tenemos poder como individuos, como artistas para re-educar o transmitir las pautas del cambio? Nayra. Creo en el arte como una forma de expresión, un reflejo de la vida a través de tu propia mirada,

the exposure makes us reconnect and become aware again; we are compelled to seek real solutions and not give up on the problems posed.

You have titled this installation Karma: for each action, a reaction, symbolic and transcendental, a title that encompasses everything and that generates a message in the collective.

Vinz. This is something that, in my opinion, can be extrapolated to all the rooms/problems of the exhibition: My actions have consequences. In what I eat, in what I drink and in what I breathe.

The exhibition shows global situations that affect us all at the same time, but which are subjectively interpreted by each one of the spectators. In this way, the reflections and possible solutions taken by the public will be carried out individually. How can I act in a better way? It is clear that certain decisions, perhaps the most drastic, have to be taken by governments and corporations. But visiting this exhibition is a personal experience, so the reflection and measures to be taken will necessarily also be personal.

Ethics and thinking about the future... we need to further delve into individual and collective work, we can ask ourselves: what tools need to be put in use? Do we have the power as individuals, as artists, to re-educate or transmit the guidelines for effective change? Nayra. I believe in art as a form of expression, a reflection of life through your own vision, it involves a need to transmit, whether we're talking about experiences, interests, motivations or concerns; that's what we do here, each viewer who interprets it and

bé comú per damunt del benefici econòmic particular. Vinz. No m'ha interessat mai educar o si més no dir a ningú el que ha de fer. No vull ser una autoritat per a ningú, ni que ningú ho siga amb mi. Crec que el meu treball consisteix a observar i reflexionar, i una vegada decidit què vull explicar, posar en marxa tot el que haja après, tant en el camp tècnic com en el conceptual, disparar la imaginació i tractar d'enviar un missatge el més clar i bell possible. En aquest sentit sí que considere que transmet les pautes de canvi que esmentes, perquè parle de la societat actual, en temps real, i de les circumstàncies en què vivim. Així, quan d'ací a 15 o 20 anys la gent es pregunte quin tipus d'art es feia en 2022, veuran que estava d'acord amb el moment viscut.

una necesidad de transmitir, ya sean experiencias, intereses, motivaciones o preocupaciones, y eso es lo que hacemos aquí, cada receptor que lo interprete y se lo lleve a su campo, lo asimile y lo adopte a su manera. Sin embargo, me gustaría que como sociedad fuéramos más conscientes de nuestra huella en el planeta y lo tuviéramos en cuenta en cada acto individual, que primara el bien común por encima del beneficio económico particular. Vinz. No me ha interesado nunca educar o siquiera decir a nadie lo que tiene que hacer. No quiero ser una autoridad para nadie, ni que nadie lo sea conmigo. Creo que mi trabajo consiste en observar y reflexionar, y una vez decidido qué quiero contar, poner en marcha todo lo aprendido, tanto a nivel técnico como conceptual, disparar la imaginación y tratar de enviar un mensaje lo más claro y hermoso posible. En ese sentido sí que considero transmitir las pautas de cambio que mencionas, pues hablo de la sociedad actual, en tiempo real, y de las circunstancias en las que vivimos. Así, cuando dentro de 15 o 20 años la gente se pregunte qué tipo de arte se hacía en 2022, verán que era acorde al momento vivido.

takes it all on board, so to speak, to assimilate it. Each viewer will adopt their own stance. However, I would like us as a society to have a greater awareness of our human imprint on the planet and accordingly, take into account each individual act, so that the common good prevails over individual economic benefit. Vinz. I have never been interested in educating or even telling anyone what to do. I don't want to be an authority for anyone, nor for anyone align themselves with me. I believe that my task consists of observing and reflecting, and once I have decided what I want to tell, put everything learned into action, both at a technical and conceptual level. It involves triggering the imagination and trying to send a message that is as clear and beautiful as possible. In that sense, I do consider transmitting the guidelines for change that you mention, since I'm speaking of today's society, in real time, and of our current circumstances. Thus, when in fifteen or in twenty years people ask themselves what kind of art was being created in 2022, they'll see that it was in keeping with the moment we were going through, our era.

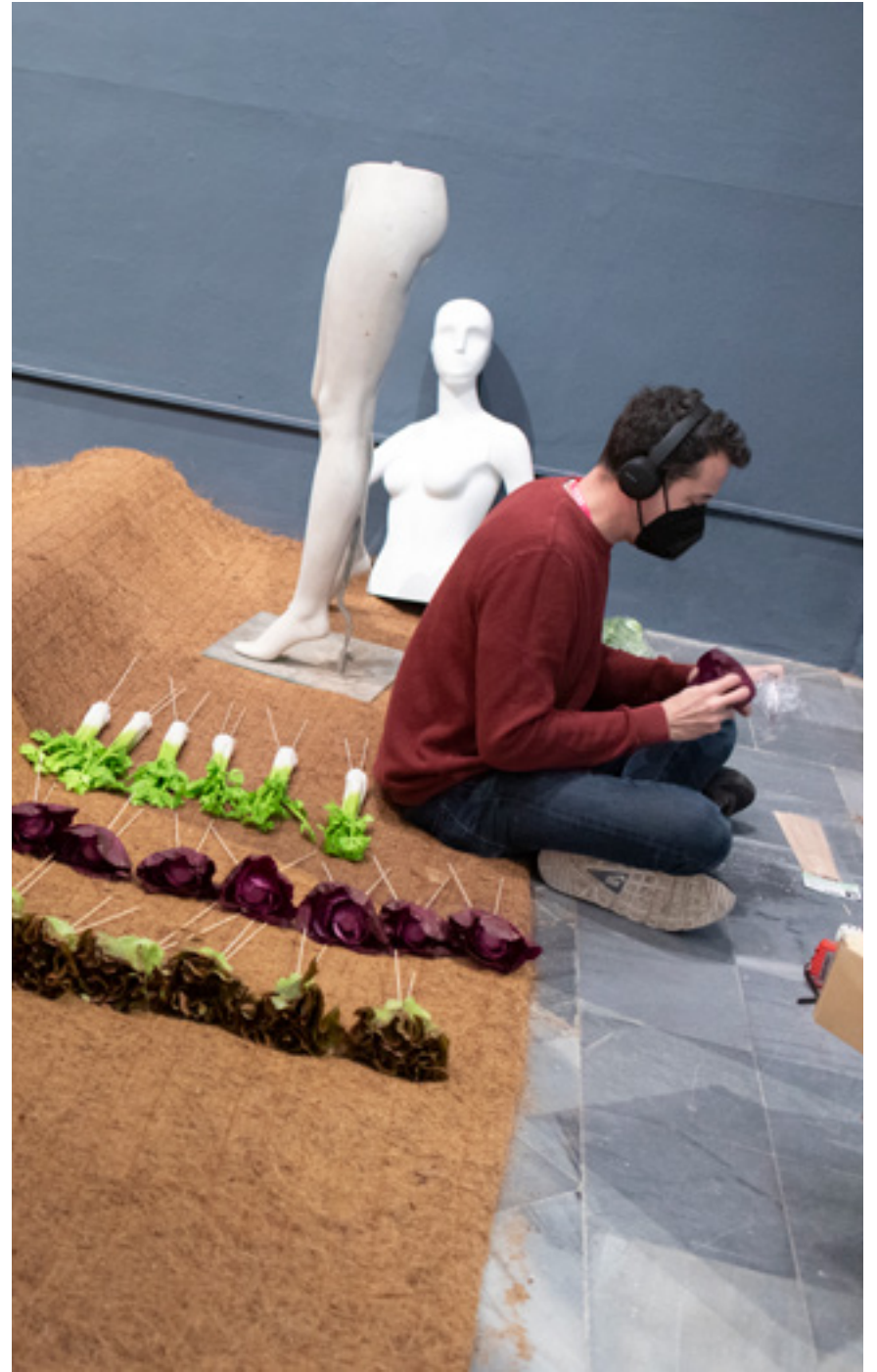

«Si les abelles desapareixen, a l'ésser humà li queden només quatre anys de vida. No més abelles, no més plantes, no més animals, no més persones.»

Albert Einstein

«Si las abejas desaparecen, al ser humano le quedan sólo cuatro años de vida. No más abejas, no más plantas, no más animales, no más personas.»

Albert Einstein

«If bees disappear, humans have only four years left to live. No more bees, no more plants, no more animals, no more people.»

Albert Einstein

Pintor i muralista independent, Onur (1979) ens mostra la naturalesa a través de l'efectisme de les seues composicions i les atmosferes més teatrals. Profundament conscienciat sobre la realitat vital d'un món que habitem amb més espècies, el seu treball ens mostra el costat més bell i a vegades el més dur.

Pintor y muralista independiente Onur (1979) nos muestra la naturaleza a través del efectismo de sus composiciones y las atmósferas más teatrales. Profundamente concienciado sobre la realidad vital de un mundo que habitamos con más especies, su trabajo nos muestra el lado más hermoso y a veces el más duro.

Independent painter and muralist Onur (September 1979) shows us nature through the effectiveness of his compositions and the most theatrical atmospheres. Deeply aware of the vital reality of a world we inhabit with more species, his work shows us the most beautiful and sometimes the hardest side.

Des de la plàstica i el muralisme i amb un profund respecte a la naturalesa, el teu treball ens fa percebre el món des de la teua sensibilitat interna, com has arribat fins ací? Quin ha sigut el teu procés dins de l'art?

Vinc d'una família de classe treballadora. Els meus pares van emigrar a Suïssa i treballaven en una fàbrica. Quan era xiquet no teníem molt. No teníem molts joguets ni llibres i la meua germana, que era 10 anys major, sempre estava dibuixant i jo intentava copiar-la. Amb el temps, ella va deixar de fer-ho i jo vaig continuar. Després de moltes desviacions i diversos aprenentatges i escoles d'art, entre altres coses com a pintor de teatre, vaig acabar on estic ara. No hi havia cap pla darrere, el meu entorn, la gent que m'envolta i la meua història em van inspirar a mi i el meu treball.

La teua manera de treballar i voler transmetre missatges de forma més potent t'ha portat a experimentar amb materials com la llum ultraviolada i altres tipus de pintures, parla'ns d'aquesta experimentació.

Quan treballava en el teatre, mesclàvem tots els colors nosaltres mateixos. Calculàvem la proporció de pigments, aglutinants i aigua. Vam continuar provant diferents pigments, com ara el grafit, i vam descobrir que, si el poleixes lleugerament després de pintar, canvien molt l'estructura i el grau de brillantor. Així se'm va ocórrer la idea dels quadres negre sobre negre que estan ocults i només es poden veure amb la incidència de llum adequada. D'ací va sorgir la idea de treballar amb un color transparent en el qual es pot comprovar si es veu o no. Aquests eren els colors UV.

Desde la plástica y el muralismo y con un profundo respeto hacia la naturaleza, tu trabajo nos hace percibir el mundo desde tu sensibilidad interna, ¿cómo has llegado hasta aquí, ¿cuál ha sido tu proceso dentro del arte?

Vengo de una familia de clase trabajadora. Mis padres emigraron a Suiza y trabajaban en una fábrica. Cuando era niño no teníamos mucho. No teníamos muchos juguetes ni libros y mi hermana, que era 10 años mayor, siempre estaba dibujando y yo intentaba copiarla. Con el tiempo, ella dejó de hacerlo y yo continué. Después de muchos desvíos y tras varios aprendizajes y escuelas de arte, entre otras cosas como pintor de teatro, acabé donde estoy ahora. No había ningún plan detrás, mi entorno, la gente que me rodea y mi historia me inspiraron a mí y a mi trabajo.

Tu forma de trabajar y querer transmitir mensajes de forma más potente te ha llevado a experimentar con materiales como la luz ultravioleta y otros tipos de pinturas, hablemos de esta experimentación.

Cuando trabajaba en el teatro, mezclábamos todos los colores nosotros mismos. Calculábamos la proporción de pigmentos, aglutinantes y agua. Seguimos probando diferentes pigmentos, como el grafito, donde descubrimos que si lo pules ligeramente después de pintar, cambia mucho la estructura y el grado de brillo. Así fue como se me ocurrió la idea de los cuadros negro sobre negro que están ocultos y sólo se pueden ver con la incidencia de luz adecuada. De ahí surgió la idea de trabajar con un color transparente en el que se puede comprobar si se ve o no. Esos fueron los colores UV.

From the plastic arts and muralism and with a deep respect for nature, your work makes us perceive the world from your inner sensitivity, how did you get here, what has been your process within art?

I come from a working-class family. My parents emigrated to Switzerland and worked in a factory. When I was a kid we didn't have much. We didn't have a lot of toys or books and my sister who was 10 years older was always drawing and I tried to copy it. Eventually she stopped and I continued. After many detours and after several completed apprenticeships and art schools, among other things as a theater painter, I ended up where I am now. There was no plan behind it, my environment, the people around me and my story inspired me and my work.

Your way of working and wanting to transmit messages in a more powerful way has led you to experiment with materials such as ultraviolet light and other types of paints, tell us about this experimentation.

When I worked in the theater, we mixed all the colors ourselves. Calculated the proportion of pigments, binders and water. We kept trying different pigments like graphite, where we found that if you lightly polish it after painting, it massively changes the structure and the degree of gloss. That's how I came up with the idea of the black on black pictures that are hidden and can only be seen in the right incidence of light. From there the idea came up to work with a transparent color where you can check if you can see it or not. Those were the UV colors.

El teatre és una cosa que ha exercit molta influència sobre la teua obra i s’hi pot veure de manera constant, conta’ns sobre això.
Tots els aprenentatges que vaig fer van influir en el meu treball. En el teatre vaig tindre la sort d’aprendre com es treballava en el passat. Tot començava quan rebíem els pinzells d’un fabricant de pinzells, mesclàvem els colors nosaltres mateixos i pintàvem els quadres a terra. Sens dubte, allò també em va influir a l’hora de crear mons com una escenografia, encara que això ocórrega de manera intuïtiva. Només me’n done compte quan la gent m’ho pregunta.

Temàtiques en què la naturalesa i el respecte per aquesta sempre estan presents; és la teua gran musa?
Si alguna cosa em molesta, la pinte. Si alguna cosa m’inspira, la pinte, i si estime algú, el pinte. La meua vida quotidiana és la meua musa i, per descomptat, la naturalesa hi exerceix un paper important.

En «Emergency on Planet Earth» has creat sota la temàtica de «calfament global», què és i què és la primera cosa que et va vindre a la ment?
Després que Vinz m’ensenyara la sala, de seguida se’m va ocórrer la idea de crear un mural que mostrara la naturalesa en la seua grandària i la seua força quan decau. Vaig posar les transicions juntes intencionadament perquè tot influeix en els altres i nosaltres acomplim un gran paper en això. L’os polar està col·locat a propòsit al cantó i és la primera cosa que notes com a visitant, així que immediatament saps que tota la resta que ve com el riu sec i l’incendi forestal té un impacte en

El teatro es algo que ha ejercido mucha influencia sobre tu obra y podemos verlos en tu obra de manera constante, cuéntanos sobre esto.
Todos los aprendizajes que hice influyeron en mi trabajo. En el teatro tuve la suerte de aprender cómo se trabajaba en el pasado. Todo empezaba cuando recibíamos los pinceles de un fabricante de pinceles, mezclábamos los colores nosotros mismos y pintábamos los cuadros en el suelo. Sin duda, eso también me influyó a la hora de crear mundos como una escenografía, aunque eso ocurra de forma intuitiva. Sólo me doy cuenta de ello cuando la gente me pregunta por ello.

Temáticas donde la naturaleza y el respeto por ella, siempre está presente; ¿es tu gran musa?
Si algo me molesta, lo pinto, y si quiero a alguien, lo pinto. Mi vida cotidiana es mi musa y, por supuesto, la naturaleza desempeña un papel importante en ella.

En «Emergency on Planet Earth» has creado bajo la temática de «calentamiento global» ¿qué es y qué es lo primero que te vino a la mente?
Después de que Vinz me enseñara la sala, enseguida se me ocurrió la idea de crear un mural que mostrara la naturaleza en su tamaño y su fuerza al decaer. Puse las transiciones juntas intencionadamente porque todo influye en los demás y nosotros desempeñamos un gran papel en ello. El oso polar está colocado a propósito en la esquina y es lo primero que notas como visitante, así que inmediatamente sabes que todo lo demás que viene como el río seco

The theater is something that has exerted a lot of influence on your work and we can see them in your work constantly, tell us about this.
Every apprenticeships I did had an influence on my work. In the theater I was lucky enough to learn how people worked in the past. It all started when we got our brushes from a brush maker, mixed the colors ourselves and painted the pictures on the floor. It certainly also influenced me by creating worlds like a stage set, even if that happens intuitively. I only notice that when people ask me about it.

Themes where nature and respect for it is always present; is it your great muse?
if something bothers me then I paint it. if something inspires me i paint it and if i love someone i paint that person. My everyday life is my muse and of course nature plays a big role in that.

In «Emergency on Planet Earth» you have created under the theme of «global warming», what is it and what is the first thing that came to your mind?
After Vinz showed me the room, I immediately had the idea of creating a mural that shows nature in its size and power as it decays. I intentionally put the transitions together because everything influences each other and we play a big role in it. The polar bear is purposely placed in the corner and is the first thing you notice as a visitor, so you immediately know that everything else that comes like the dried up river and the forest fire has an impact on all living beings. The bee, one of the most important creatures, I have displayed as a fallen hero in the middle of the room.

tots els éssers vius. L'abella, una de les criatures més importants, l'he exposada com un heroi caigut al centre de la sala.

La composició espacial està creada a través de l'enfrontament visual entre el foc més violent contra la glacera més gelada; els extrems cohabitaven a la mateixa sala, tal com ho fan al nostre món, però sense ser capaços de veure-ho a la primera ullada. Explica'ns la composició, la seua simbologia, etc.

La idea era crear un procés lògic però al mateix temps surrealista. El gel que es trenca es fon en aigua, l'aigua es converteix en un mar i després en un llac que se seca i el foc sorgeix de la sequera. Com a visitant, has de travessar els dos extrems del foc i el gel per a continuar veient l'exposició. Així que pugues les escales i ixes de la sala amb els dos quadres a l'esquerra i a la dreta en la perspectiva de l'univers de Deih. És com deixar arrere la Terra.

Vas estar molt connectat a l'obra durant el procés, de fet, dius que vas gaudir especialment mentre pintaves un cantó de tota la composició mural ;) Per què?

En primer lloc, m'encanta pintar. A més, aquest projecte va ser molt especial des del principi. He de corregir-me, vaig gaudir de tot des del principi. Va començar quan Vinz es va posar en contacte amb mi i l'entusiasme que hi havia en la seua veu va continuar cap a les belles sales històriques on es va poder dur a terme un projecte tan important. Tota la constel·lació, des dels comissaris i els artistes fins a les persones que ens van obrir la porta a la nit quan encara estàvem treballant allí, va ser molt positiva i motivadora. Malgrat la

y el incendio forestal tiene un impacto en todos los seres vivos. La abeja, una de las criaturas más importantes, la he expuesto como un héroe caído en el centro de la sala.

La composición espacial está creada a través del enfrentamiento visual entre el fuego más violento vs el glaciar más helado; los extremos cohabitan en el mismo mundo, tal y como hacen en nuestro mundo, pero sin ser capaces de verlo al primer vistazo. Explicanos la composición y su simbología etc.

La idea era crear un proceso lógico pero al mismo tiempo surrealista. El hielo que se rompe se funde en agua, el agua se convierte en un mar y luego en un lago que se seca y el fuego surge de la sequía. Como visitante, tienes que atravesar los dos extremos del fuego y el hielo para seguir viendo la exposición. Así que subes las escaleras y sales de la sala con los dos cuadros a la izquierda y a la derecha en la perspectiva del universo de Deih. Es como dejar atrás la tierra.

Estuviste muy conectado a la obra durante el proceso, de hecho dices que disfrutaste especialmente mientras pintabas una esquina de toda la composición mural ;) ¿Por qué?

En primer lugar, me encanta pintar. Además, este proyecto fue muy especial desde el principio. Tengo que corregirme, lo disfruté todo desde el principio. Empezó cuando Vinz se puso en contacto conmigo y el entusiasmo que había en su voz continuó hacia las hermosas salas históricas en las que se pudo llevar a cabo un proyecto tan importante. Toda la constelación, desde los comisarios y los artistas hasta las

The space composition is created through the visual confrontation between the most violent fire vs. the iciest glacier; the extremes cohabit in the same room, just as they do in our world, but without being able to see it at first glance. Explain to us the composition and its symbology etc.

The idea was to create a logical but at the same time surreal process. The ice that breaks melts into water, the water becomes a sea then a lake that dries up and fire arises from drought. As a visitor you have to walk through the two extremes of fire and ice to continue viewing the exhibition. So you climb the stairs and leave the room with the two pictures on the left and right in the perspective of Deigh's universe. Like leaving the earth behind.

You were very connected to the work during the process, in fact you say you especially enjoyed painting a corner of the whole mural composition ;) Why?

First of all I love to paint. In addition, this project was very special right from the start. I have to correct myself, I enjoyed everything from the beginning. It started when Vinz contacted me and the enthusiasm in his voice continued towards the beautiful historical rooms in which such an important project was allowed to take place. The whole constellation from the curators, the artists to the people who opened the door for us at night when we were still working there was very positive and motivating. Despite this difficult subject, I really enjoyed creating this work and am proud to be a part of this exhibition.

We found as a detail in an urn a «fallen hero» in the devastating

dificultat del tema, vaig gaudir molt creant aquesta obra i estic orgullós de formar part d'aquesta exposició.

Trobem com a detall en una urna un «heroi caigut» en el foc devastador, qui és? Què simbolitza?

Hui en dia se'ns imposen els herois. Siga en la publicitat, en las xarxes socials o en el cine. Però si ens hi fixem bé, estan entre nosaltres i l'abella és un d'ells. Entre altres coses, les abelles són crucials per a quasi tots els ecosistemes de la Terra. La mort global de les abelles té efectes massius en la flora i la fauna, i per tant en nosaltres. Per això les veig com herois caiguts.

L'art amb missatge arriba sempre al públic? Com t'agradaria que la gent percebera el teu treball? Com creus que el perceben i com t'agradaria que el perceberen?

Preferisc no explicar a la gent el que ha de pensar. Hui en dia sovint es requereix descriure una cosa i així es pren la imaginació de la gent. Tot està predeterminat i sobreinterpretat. Si algú veu una foto meua com a bonica o lletja, està bé. Cadascú té la seua història i, per tant, té una opinió diferent, però si algú em pregunta pel meu treball i s'hi interessa, aleshores m'agrada parlar amb la gent. Christoph Schlingensiefel va dir una vegada: «L'art només es torna interessant quan ens enfrontem a una cosa que no podem explicar del tot immediatament».

personas que nos abrieron la puerta por la noche cuando aún estábamos trabajando allí, fue muy positiva y motivadora. A pesar de lo difícil del tema, disfruté mucho creando esta obra y estoy orgulloso de formar parte de esta exposición.

Encontramos como detalle en una urna a un «héroe caído» en el fuego devastador, ¿quien es? ¿qué simboliza?

Hoy en día se nos imponen los héroes. Ya sea en la publicidad, en las redes sociales o en el cine. Pero si nos fijamos bien, están entre nosotros y la abeja es uno de ellos. Entre otras cosas, las abejas son cruciales para casi todos los ecosistemas de la Tierra. La muerte global de las abejas tiene efectos masivos en la flora y la fauna, y por tanto en nosotros. Por eso las veo como héroes caídos.

¿El arte con mensaje llega siempre al público? ¿Cómo te gustaría que la gente percibiera tu trabajo? ¿cómo crees que lo perciben y cómo te gustaría que lo percibieran?

Prefiero no explicar a la gente lo que tiene que pensar. Hoy en día a menudo se requiere describir algo y así se toma la imaginación de la gente. Todo está predeterminado y sobre interpretado. Si alguien ve una foto mía como bonita o fea, está bien. Cada uno tiene su historia y, por tanto, tiene una opinión diferente, pero si alguien me pregunta por mi trabajo y se interesa, entonces me gusta hablar con la gente. Christoph Schlingensiefel dijo una vez: «El arte sólo se vuelve interesante cuando nos enfrentamos a algo que no podemos explicar del todo de inmediato».

fire, who is he? What does he symbolize?

Nowadays heroes are forced upon us. Be it in advertising, on social media or in the cinema. But if you look closely, they are among us and the bee is one of them. In short, among other things, bees are crucial to almost all ecosystems on earth. The global death of bees has massive effects on flora and fauna - and thus on us. That's why I see them as fallen heroes.

Does art with a message always reach the public, how would you like people to perceive your work, how do you think they perceive it and how would you like them to perceive it?

I prefer not to explain people what to think. Nowadays it is often required to describe something and so you take people's imagination. Everything is predetermined and overinterpreted. If someone sees a picture of me as either beautiful or ugly, that's fine. Everyone has their story and therefore has a different opinion, but if someone asks me about my work and is interested, then I like to talk to people.

Christoph Schlingensiefel once said: «Art only becomes interesting when we are faced with something that we cannot fully explain right away.»

«Queremos reclamar expresiones en el espacio público para mejorar la sociedad de forma colectiva.»

«Queremos reclamar expresiones en el espacio público para mejorar la sociedad de forma colectiva.»

«By stimulating expression in the public sphere, we seek to improve society collectively.»

Els artistes visuals María López (Donostia, Sant Sebastià, 1980) i Javier de Riba (Barcelona, 1985) formen el col·lectiu artístic Reskate, des d'on porten activant artísticament la consciència social des de 2010. En la coherència del seu treball subjau la integritat sobre la seua visió i valors del món en què vivim: no hi ha obra sense missatge, no hi ha art sense activisme.

Los artistas visuales María López (Donostia, San Sebastián, 1980) y Javier de Riba (Barcelona, 1985) forman el colectivo artístico Reskate, desde donde llevan activando artísticamente la conciencia social desde 2010. En la coherencia de su trabajo subyace la integridad sobre su visión y valores del mundo en el que vivimos: no hay obra sin mensaje, no hay arte sin activismo.

The visual artists María López (Donostia, San Sebastián, 1980) and Javier de Riba (Barcelona, 1985) make up the artistic collective known as *Reskate*, from where they have been artistically activating social consciousness since 2010. In the coherence of their work we detect the integrity of their vision and values of the world in which we live: there is no work without a message, there is no art without activism.

Considerem que tota creació té un abans i un després; quin és el passat i el present de Reskate? Vam començar a treballar junts el 2009, en un projecte expositiu de *skates* reciclats que ens va donar el nom que encara mantenim. Recol·lectàvem taules, les retallàvem per on la fusta encara estava sana i després les repartíem entre il·lustradors i pintors perquè intervingueren sobre aquelles. Nosaltres érem organitzadors, comissaris i generàvem les gràfiques que anunciaven cada exposició. En un moment en què escassejava el treball, vam aconseguir fer pinya amb molta gent del sector, compartir experiències i fer-nos forts per a fer front a la crisi. El primer contacte amb els murals justament va ser quan vam pintar en cada galeria el nom de l'exposició en la paret. Passàrem del disseny gràfic a la retolació, i d'ací a desenvolupar el nostre llenguatge mural.

L'evolució del projecte no s'ha trobat mai exempta dels valors inicials, però ara ens trobem amb un llenguatge molt marcat estèticament. La nostra formació és en disseny gràfic, il·lustració i tipografia, eines normalment utilitzades amb objectius comercials que hem volgut usar per a reconquerir l'espai públic a favor del bé comú.

Un missatge carregat i disparat en el blanc perfecte, en el de tots, als carrers de les ciutats o en els espais accessibles per a tots. Tant en exterior o interior, l'obra sempre qüestiona o planteja fets a través de missatges impactants disfressats de una amable estètica «gràfica».

Entendiendo que toda creación tiene un antes y un después, ¿Cuál es el pasado y el presente de Reskate? Empezamos a trabajar juntos en 2009, en un proyecto expositivo de *skates* reciclados que nos dio el nombre que aún mantenemos. Recolectábamos tablas, las recortábamos por donde la madera aún estaba sana y después las repartíamos entre ilustradores y pintores para que intervinieran sobre ellas. Nosotros éramos organizadores, comisarios y generábamos las gráficas que anunciaban cada exposición. En un momento en que escaseaba el trabajo conseguimos hacer pinya con mucha gente del sector, compartir experiencias y hacernos fuertes para hacer frente a la crisis. El primer contacto con los murales justamente fue al pintar en cada galería el nombre de la exposición en la pared. Pasamos del diseño gráfico, a la rotulación y de ahí a desarrollar nuestro lenguaje mural.

La evolución del proyecto nunca se ha encontrado exenta de los valores iniciales pero ahora nos encontramos con un lenguaje muy marcado estéticamente. Nuestra formación es diseño gráfico, ilustración y tipografía, herramientas normalmente utilizadas con objetivos comerciales que hemos querido usar para reconquistar el espacio público en favor del bien común.

Un mensaje cargado y disparado en el blanco perfecto, en el de todos, en las calles de las ciudades o en los espacios accesibles para todos. Tanto en exterior o interior, la obra siempre cuestiona o plantea hechos a través de mensajes impactantes disfrazados de una amable estética «gráfica».

With the understanding that every creation has a *before* and an *after*, what is *Reskate's* past and present? We started working together in 2009, on an exhibition project using recycled skateboards that gave us the name that we still have. We collected boards, cut them where the wood was still in reasonable condition and then distributed them among illustrators and painters so that they could work on them. We were organizers, curators, and we generated the graphics that announced each exhibition. At a time when work was scarce, we managed to get together with many people in the sector, sharing experiences and strengthening ourselves in the midst of the crisis. The first contact with murals was precisely when painting the name of the exhibition on the wall in each gallery. We went from graphic design to signage and from there to developing our own mural language.

The evolution of the project has never been far removed from the initial values, but now we find ourselves with a highly aesthetically marked discourse, right? Our training is in graphic design, illustration and typography, tools normally used for commercial purposes that we wanted to use to reconquer public spaces for the common good.

A message loaded and fired at the perfect target, at everyone's, in the streets of cities or in spaces accessible to all. Whether outdoors or indoors, the work always questions or highlights facts through shocking messages disguised as a shockingly «graphic» aesthetic. Wasn't this your approach?

La nostra intenció és atraure la mirada amb una estètica agradable per a transmetre un missatge que pugui remoure consciències. Posem el nostre treball al servei de les reivindicacions del lloc o per a reforçar la seva identitat. D'igual manera, tractem d'aportar un factor diferencial als espais públics millorant-los i fent-los més atractius estèticament i inspiradors per a la ciutadania.

Estètica, materials, la força de la imatge pondera el missatge, o el missatge es capta gràcies a la força de la imatge?

La publicitat ha demostrat que qualsevol producte és vendible. Sovint la imatge i la il·lusió que genera valen més que el mateix producte. D'altra banda, veiem massa bones causes a les quals no fa justícia la seva imatge. El missatge pot ser molt potent per si mateix, però no sempre l'espectador està disposat a rebre'l i molt menys a analitzar-lo, sobretot si la imatge no aconsegueix atraure per a després transmetre.

La vostra intervenció en «Emergency on Planet Earth» se suma a un dels vostres projectes («Reaction Project»), on reflexioneu sobre l'ús de l'espai públic com a xarxa social.

És el lloc comú, l'espai on es comparteix. Normalment prenem com a punt de partida dites o refranys, saviesa popular que es transmet oralment. Amb el nostre treball pretenem aportar estètica perquè aquesta saviesa perdure. Cal escriure més en el mur analògic.

Com heu plantejat la transició d'exterior a interior en aquest projecte? Podríem dir que aquest centre de cultura contemporània és també espai públic?

Nuestra intención es atraer la mirada con una estética agradable para transmitir un mensaje que pueda remover consciencias. Ponemos nuestro trabajo al servicio de las reivindicaciones del lugar o para reforzar su identidad. De igual manera tratamos de aportar un factor diferencial a los espacios públicos, mejorándolos y haciéndolos más atractivos estéticamente e inspiradores para la ciudadanía.

¿Estética, materiales, la fuerza de la imagen pondera el mensaje o el mensaje se capta gracias a la fuerza de la imagen?

La publicidad ha demostrado que cualquier producto es vendible. A menudo la imagen y la ilusión que genera valen más que el propio producto. Por otro lado vemos demasiadas buenas causas a las que no les hace justicia su imagen. El mensaje puede ser muy potente de por sí pero no siempre el espectador está dispuesto a recibirlo y mucho menos a analizarlo sobre todo si la imagen no consigue atraer para luego transmitir.

Vuestra intervención en «Emergency on Planet Earth» se suma a uno de vuestros proyectos «Reaction Project» en donde reflexionáis sobre el uso del espacio público como red social.

Es el lugar común, el espacio donde se comparte. Normalmente tomamos como punto de partida dichos o refranes, sabiduría popular que se transmite oralmente. Con nuestro trabajo pretendemos aportar estética para que esta sabiduría perdure. Hay que escribir más en el muro analógico.

Our intention is to attract the gaze with a pleasant aesthetic to convey a message that can stir up consciences. We put our work at the service of the demands of the place or indeed to reinforce its identity. Similarly, we try to convey a differentiating factor to public spaces, improving them and making them more aesthetically attractive and inspiring for citizens.

Aesthetics, materials, does the strength of the image lend weight to the message or is the message effectively captured thanks to the strength of the image?

Advertising has shown that any product can be commercialized. Often the image and the illusion it generates are worth more than the product itself. On the other hand, we see too many good causes that do not do justice to their image. The message can be very powerful in itself, but the viewer is not always willing to receive it, much less analyse it, especially if the image fails to attract and therefore misses an opportunity to transmit.

Your intervention in «Emergency on Planet Earth» joins one of your projects «Reaction Project» where you reflect on the use of public space as a social network, right?

It is the commonality of the place, the space where all is shared. Normally we take sayings or proverbs as a starting point, popular wisdom that is transmitted orally. With our work we intend to dabble in aesthetics so that this kind of wisdom may endure. More needs to be written on the analogue wall.

How have you approached the transition from the exterior to the interior in this project? Could we say

Hem forçat l'estètica publicitària barata, la del fullet superreproduïble imprés a una tinta per a abaratir costos; d'aquest tipus de publicitat que es fica pertot arreu, tant si és un lloc públic com privat. Li hem donat la importància amb la grandària, i ara és la multitud la qui visita el fullet únic.

La vostra obra sol presentar una connexió amb l'espai que l'envolta, així com una història o fet local; en aquest cas, com heu connectat amb l'espai i la temàtica, quina va ser l'espurna?

Pel fet de ser una sala semitancada, ens la prenguérem com un lloc conceptualment neutre on podíem jugar amb la mateixa arquitectura. Aquesta ens abraça igual que un tríptic. A partir d'ací, vam començar a jugar. Vam creure oportú aportar molta informació, que l'espectador es quede una bona estona. És un tema complex que necessita coneixement, reflexió, assimilació i compromís. Aquest bombardeig visual l'utilitzem per a retindre més temps l'espectador en aquesta temàtica.

Què representa la vostra intervenció «Energies - combustibles fòssils» dins d'«Emergency on Planet Earth»?

Totes les subtemàtiques de l'exposició estan entrelaçades i ha sigut realment difícil aïllar-se'n. Parlar d'energia és parlar de política, economia, costums, hàbits... El nostre enfocament pretén convèncer mitjançant informació sobre el «producte», cosa que s'ha perdut en la publicitat actual: «El nou iPhone és verd». Ja no veuen necessari parlar del processador, de la memòria... perquè ofereix quasi el mateix que l'anterior. Publiciten un producte associant-lo a la sostenibilitat, que és el que fa vendre

¿Cómo habéis planteado la transición de exterior a interior en este proyecto? ¿Podríamos decir que este centro de cultura contemporánea es también espacio público?

Hemos forzado la estética publicitaria barata, la del folleto super-reproducible impreso a una tinta para abaratar costes. De esa publicidad que se mete en todas partes, da igual si es un lugar público o privado. Le hemos dado la importancia con el tamaño y ahora es la multitud la que visita el folleto único.

Vuestra obra suele presentar una conexión con el espacio que le rodea así como una historia o hecho local, en este caso ¿como habéis conectado con el espacio y la temática, ¿cuál fue la chispa?

Al ser una sala semi cerrada nos la tomamos como un lugar conceptualmente neutro donde jugar con la propia arquitectura. Esta nos abraza igual que un tríptico. De ahí empezamos a jugar. Creímos oportuno aportar mucha información, que el espectador se quede un buen rato. Es un tema complejo que necesita de conocimiento, reflexión, asimilación y compromiso. Ese bombardeo visual lo utilizamos para retener más tiempo al espectador en esta temática.

Que representa vuestra intervención «Energías - combustibles fósiles» dentro de «Emergency on Planet Earth»

Todas las sub-temáticas de la exposición están entrelazadas y ha sido realmente difícil aislarse. Hablar de Energía es hablar de política, economía, costumbres, hábitos... Nuestro enfoque pretende convencer mediante información

that this centre of contemporary culture is also a public space?

We have really pushed the cheap advertising aesthetic, that of the highly reproducible brochure printed in one ink to reduce costs. It's the kind of advertising that finds its way everywhere, it does not matter if it is a public or private place. We have given it added impact with the large sizes and now it is the crowd itself that visits and takes in the unique brochure.

Your work usually presents a connection with the space that surrounds it, as well as a narrative or reflecting local issues; in this case, how have you connected with the space and the theme, what was the creative spark?

As the room is quite closed, we take it as a conceptually neutral place where we can play with the architecture itself. It embraces us like a triptych. From there we started playing with ideas. We thought it appropriate to provide a lot of information, so that the viewer lingers for a long time. The visual discourse entails a complex issue that requires knowledge, reflection, assimilation and commitment. We use visual bombardment to attract the viewer's attention longer on this multi-faceted theme.

What does your intervention: «Energy sources - fossil fuels» within «Emergency on Planet Earth» represent?

All the sub-themes of the exhibition are intertwined and it has been really difficult to isolate different aspects. Talking about energy is talking about politics, economics, customs, habits... Our approach is geared at convincing, through information, about the

hui, i en realitat això es contradiu amb la idea de consumir més, perquè aquest és «verd». Esperem que la nostra intervenció convença.

El missatge principal és: «Pose llum al futur del seu planeta».

Sempre utilitzem la llengua minoritzada del lloc, per a reclamar el seu espai i també per a infiltrar el nostre treball de la millor manera en l'entorn. Amb aquest *claim* ineludible interpel·lem directament l'espectador.

L'art és política? L'art ha de ser activista?

Entenent la política com el lloc de trobada, sí. Ens interessa parlar d'aquests llocs comuns, més que de nosaltres mateixos. Nosaltres ho utilitzem per a fomentar canvis. Fer mirar arrere per a recuperar el bo que hem anat perdent pel camí.

acerca del «producto», cosa que se ha perdido en la publicidad actual: «El nuevo iPhone es verde». Ya no ven necesario hablar del procesador, de la memoria... porque ofrece casi lo mismo que el anterior. Publicitan un producto asociándolo a la sostenibilidad, que es lo que vende hoy, y en realidad se está contradiciendo con la idea de consumir más, porque este es «verde». Esperamos que nuestra intervención convenza.

El mensaje principal es «Posse Llum al futur del seu planeta»

Siempre utilizamos la lengua minorizada del lugar, para reclamar su espacio y también para infiltrar nuestro trabajo de la mejor manera en el entorno. Con este *claim* ineludible interpelamos directamente al espectador.

¿El arte es política? ¿El arte debe ser activista?

Entendiendo la política como el lugar de encuentro, sí. Nos interesa hablar de esos lugares comunes, más que de nosotros mismos. Nosotros lo utilizamos para fomentar cambios. Hacer mirar atrás para recuperar lo bueno que hemos ido perdiendo por el camino.

«product», something that has been lost in current advertising: «*The new iPhone is eco-friendly*» is a catch-cry. The manufacturers no longer see the need to talk about its processor or its memory... because it offers almost the same characteristics as the previous model. They advertise a product associating it with *sustainability*, today's sale pitch, and in reality, it is contradicting the idea of consuming more, because this product is supposedly «green». We hope that our intervention will convince the viewer.

The main message seems to be «Shine a bright light on the future of your planet», was that your intention?

We always use the minoritized and immediate language of the place, to assert its rightful space, thereby enabling our work to permeate in the setting, in the environment, in the best way. With this claim, one that cannot be dismissed, we directly challenge the viewer.

Is art politics? Should art be intrinsically activist?

If we understanding politics as the meeting place, the answer is yes. We are interested in talking about these common places, more than about ourselves. We use it to encourage change. It entails pausing to look back to recover the good that we have been steadily losing along the way.

REBUTGE

ENERGIES FÒSSILS

ARBÓ · GAS · PETROLI

EVITE
les
GUERRES

GASOLINA
GASOIL
BUTA
PROPÀ...

Provoquen
EFECTE D'HIVERNACLE

STITÚYALAS

ndo su esfuerzo

El gat
li ho
agrairà

al seu plan

pose l'humanité
al futur de
seu planeta!

El gait
li

RTUN

GENERA
EL VENT

la
MOU
MAR

EL QUE ESTAVES
RECLAMANT

¡BUA!
¡VAYA
FOTÓN!

AÑADA *agua*
Y MULTIPLIQUE
SUS EFECTOS

*Agua no incluida

pose llum
al futur del
seu planeta!

El gat
li ho
agrairà

¡APARTA!
SENSE
LÍDERS
ni
MONOPOLIS

RECOMENDADO
por
AKENATON

DESDE EL
siglo XIV a.C.

ACTIVA
EL CICLO DE
L'AIGUA

SISTEMA SOLAR
EFICIENCIA PROBADA

EXIGEIX-LA!

«Som animals. Necessitem aigua per a la nostra supervivència (...) Utilitzant la nuesa com a símbol de llibertat, els nostres personatges híbrids amb cap d’ocell recorren ambdós escenaris»

«Somos animales. Necesitamos agua para nuestra supervivencia (...) Utilizando la desnudez cómo símbolo de libertad, nuestros personajes híbridos con cabeza de pájaro recorren ambos escenarios»

«We are animals. We need water for our survival (...) Using nudity as a symbol of freedom, our bird-headed hybrid characters are present in both scenarios»

El fotògraf Spencer Tunick (Nova York, 1967) i l’artista Vinz Feel Free, (València, 1979) conformen el seu missatge a través de l’impacte del nu com a imatge visual. Vulnerabilitat i força unides en massa generant un discurs entre allò polític i allò poètic.

El fotógrafo Spencer Tunick, (Nueva York, 1967) y el artista Vinz Feel Free, (Valencia, 1979) conforman su mensaje a través del impacto del desnudo como imagen visual. Vulnerabilidad y fuerza unidas en masa generando un discurso entre lo político y lo poético.

The photographer Spencer Tunick, (New York, 1967) and the artist Vinz Feel Free, (Valencia, 1979) shape their message through the impact of the nude as a visual image. In their approach, both vulnerability and strength united en masse generating a discourse between the political and the poetic.

Vinz, nus antropomòrfics, animals totèmics o humans totemitzats? Siga el que siga, la crítica, la burla i la ironia es mouen en la teua obra de manera dinàmica i constructiva, com creus que es percep el teu missatge? Des que vaig començar el projecte *Feel Free* el 2011 sempre m’he mogut en el terreny de la falla. En utilitzar personatges híbrids, construïsc composicions que estan entre el món real i l’oníric. D’una banda la part animal, amb pintura acolorida, i de l’altra la part humana, amb fotografia en blanc i negre. Com en totes les faules hi ha un missatge o una moralitat en cada obra, però qui faça una ullada al conjunt de la meua obra veurà una senya clara d’identitat: la necessitat de sentir-nos lliures en un món civilitzat cada vegada més restrictiu i opressor.

L’eterna disjuntiva del nu com a greuge en lloc de com una cosa natural davant de la qual reforçar la identitat o el missatge. A ambdós us ha ocorregut de manera continuada que s’ha percebut pornografia o nu «gratuït» en lloc d’art. Com heu afrontat aquesta disjuntiva i quina lectura feu d’aquesta percepció?

En el meu cas això ha succeït per sort poques vegades, des de tres àmbits molt concrets. D’una banda, les xarxes socials, cada vegada més restrictives. Aquesta exposició n’és un clar exemple. La immensa majoria dels visitants no han pogut compartir les seues fotografies fetes a la nostra sala a causa de la censura de les xarxes. Fins i tot pixelant mugrons i genitals, les fotos han sigut eliminades per part de les plataformes i els usuaris, castigats. Això ocorre des de 2015 aproximadament. D’altra banda, des de grups

Vinz, desnudos antropomórficos, animales totémicos o ¿humanos totemizados? Sea lo que sea, la crítica, la burla y la ironía se mueven en tu obra de forma dinámica y constructiva, ¿como crees que se percibe tu mensaje? Desde que comencé el proyecto *Feel Free* en 2011 siempre me he movido en el terreno de la fábula. Al utilizar personajes híbridos, construyo composiciones que están entre el mundo real y el onírico. Por un lado la parte animal, con pintura colorida, y por otro la parte humana, con fotografía en blanco y negro. Cómo en todas las fábulas hay un mensaje o moraleja en cada obra, pero quien eche un vistazo al conjunto de mi obra verá una seña clara de identidad: la necesidad de sentirnos libres en un mundo civilizado cada vez más restrictivo y opresor.

La eterna disyuntiva del desnudo como agravio en vez como algo natural ante la que reforzar la identidad o el mensaje. A ambos os ha ocurrido de forma continuada que se ha percibido pornografia o desnudo «gratuito» en vez arte. ¿Cómo habéis afrontado esta disyuntiva y qué lectura hacéis de esa percepción? En mi caso esto ha sucedido, por suerte pocas veces, desde tres ámbitos muy concretos. Por un lado, las redes sociales, cada vez más restrictivas. Esta exposición es un claro ejemplo. La inmensa mayoría de visitantes no ha podido compartir sus fotografías hechas en nuestra sala debido a la censura de las redes. Incluso pixelando pezones y genitales, las fotos han sido eliminadas por parte de las plataformas y los usuarios,

Vinz, these anthropomorphic nudes, are they totemic animals or totemic humans? Whatever it is, criticism, mockery and irony seem to move in your work in a dynamic and constructive way; How do you think your message is perceived? Since I started the *Feel Free* project in 2011 I have always ventured into the realm of the fable. By using hybrid characters, I build compositions that exist somewhere between the real world and the dream world. On the one hand, the animal part, with colourful painting, and on the other the human part, represented with black and white photography. As in all fables, there is a message or moral in each work, but whoever checks out my work as a whole will see a clear sign of identity: the need to feel free in a civilized world that is increasingly becoming more restrictive and oppressive.

We have here the eternal dilemma of the nude perceived as a grievance instead of being seen as something natural that may reinforce a given identity or message. Both of you have had the ongoing experience of having «free» nudity labelled or perceived as pornography instead of art. How have you faced this dilemma and what interpretation do you make of that perception? Fortunately, in my case, this has happened only rarely, and in the ambit of three very specific areas. On the one hand, we have social networks, becoming increasingly restrictive. This exhibition is a clear example. The vast majority of visitors have not been able to share their photographs taken in our room due to network censorship. Even after pixelating nipples and genitals, the platforms have removed the photos

ultraconservadors a certs països. Ací a Europa només recorde un cas a Itàlia i el govern local em va recolzar, a més de tindre tots els permisos en regla. I després, quan feia art al carrer, em trobava algunes de les meues obres en les quals mugrons i genitals havien sigut mutilats per veïns i vianants. Sempre he defensat que el carrer, com a espai públic, és de tots, així que jo tinc el mateix dret a intervindre un mur que ells a censurar-lo.

En «Emergency on Planet Earth» treballau de manera conjunta al voltant de la temàtica «Gestió de l'aigua»; què és el primer que us va vindre al cap amb aquesta temàtica i què vau anar descobrint?

La falta d'aigua és com la prestació per jubilació. Sabem des de fa temps que en uns anys ja no hi tindrem accés, però no hi fem res. Seguim trampejant. Tots els éssers vius necessitem aigua potable, la majoria a diari, per a poder viure. Si analitzem l'ús i la gestió d'aquest recurs a les àrees «civilitzades» del planeta, dona la sensació que estem agafant una cosa pura, més valuosa que l'or, i l'estem contaminant o malbaratant per motius que no són tan importants com ho és la vida. La gestió de l'aigua marcarà la supervivència en els pròxims anys de la vida animal i vegetal al planeta. I ara mateix sembla que no ho estem fent de manera correcta.

Sembla que ens trobem davant del paradís terrenal, l'Edén, aquell on el primer home i la primera dona van viure després de la creació, però hi veiem els clars i els obscurs del món que els envolta; com heu enllaçat el vostre imaginari amb la temàtica?

En les faules hi ha un recurs habitual, també utilitzat en art i disseny, que

castigados. Esto lleva ocurriendo desde 2015 aproximadamente. Por otro lado, desde grupos ultraconservadores en ciertos países. Aquí en Europa solo recuerdo un caso en Italia y el gobierno local me respaldó, además de tener todos los permisos en regla. Y luego, cuando hacía arte en la calle, me encontraba con algunas de mis obras donde pezones y genitals habían sido mutilados por vecinos y transeúntes. Siempre he defendido que la calle, cómo espacio público, es de todos, así que el mismo derecho tengo yo a intervenir un muro que ellos a censurarlo.

En «Emergency on Planet Earth» trabajáis de manera conjunta en torno a la temática «Gestión del agua» ¿qué es lo primero que os vino a la cabeza con esta temática y que es lo que fuisteis descubriendo?

La falta de agua es cómo la prestación por jubilación. Sabemos desde hace tiempo que en unos años ya no tendremos acceso a ella, pero no hacemos nada al respecto. Seguimos trampeando. Todos los seres vivos necesitamos agua potable, la mayoría a diario, para poder vivir. Si analizamos el uso y gestión de este recurso en las áreas «civilizadas» del planeta, da la sensación de que estamos cogiendo algo puro, más valioso que el oro, y lo estamos contaminando o desperdiciando por motivos que no son tan importantes como lo es la vida. La gestión del agua va a marcar la supervivencia en los próximos años de la vida animal y vegetal en el planeta. Y ahora mismo parece que no lo estamos haciendo de forma correcta.

and users have been punished. This has been going on since 2015. On the other hand, we've had trouble from ultraconservative groups in certain countries. Here in Europe, I only remember one case in Italy and the local government supported me; furthermore, all the permits were in order.

And then when I was doing street art, I would come across some of my work where nipples and genitals had been mutilated by neighbours and passers-by. I have always defended that the street-setting, as a public space, belongs to everyone; therefore, if I have the right to intervene a wall, others - by way of reciprocity - have the same right to censor it.

In Emergency on Planet Earth both of you work on the theme Water Management. What is the first thing that came to mind with this theme and what did you discover?

The lack of water is like the idea of old-age pension payments. We have known for a long time that in a few years we will no longer have access to it, but we do nothing about it. We keep cheating. All living beings need drinking water, most of them daily, in order to live. If we analyse the use and management of this resource in the «civilized» areas of the planet, it gives the feeling that we are taking something pure, more valuable than gold, and we are polluting or wasting it for reasons that are not more important than life. Water management will determine the survival of animal and plant life on the planet in the coming years. And right now, it seems that we are not doing it well.

és el contrast. Quan enfrontes dos elements oposats per a ressaltar una idea.

A la sala veiem al centre, ocupant tot el nostre angle de visió, l'Edén al qual et refereixes. Es tracta d'un paratge natural de l'Estat de Nova York, una reserva natural que no ha sigut intervinguda per l'ésser humà. Un espai pur podríem dir.

En contraposició, als dos costats de la sala, el públic ha de girar el cap per a veure com l'impacte de la civilització a l'espai natural ha originat les ciutats, i amb aquestes la contaminació de l'aigua. Ambdues imatges semblen agaitar la fotografia central, de la mateixa manera que l'ésser humà construeix a partir de la destrucció del medi ambient. Si observem com és l'aigua en ambdós espais, la resposta és òbvia: ens estem carregant la pureza de l'aigua i, per tant, la vida. Els protagonistes, híbrids d'humans amb cap d'au, semblen mirar amb nostàlgia des dels espais «civilitzats» cap al panell central, on els híbrids acolorits conviuen en harmonia amb la naturalesa.

La nuesa com a símbol de vida i llibertat.

Una sala totalment revestida dels muntatges fotogràfics que heu realitzat com a intervenció, una sala totalment envaïda per la vostra visió sobre la temàtica. Entrar-hi ens trasllada als antics temples del món egipci, però aquesta vegada dins de l'actualitat. Buscàveu fer aquest ullet històric dins de l'arquitectura espacial?

En realitat buscàvem quelcom actual alhora que atemporal. Un espai immersiu on el tamany de les imatges ampliara aquesta visió d'un món artificial que fagocita el món natural, assetjant-lo per ambdós flancs, fins

Parece que nos encontramos ante el paraíso terrenal, el Edén, aquel en donde el primer hombre y la primera mujer vivieron tras la creación, pero en él vemos los claros y los oscuros del mundo que les rodea; ¿cómo habéis linkeado vuestro imaginario con la temática?

En las fábulas hay un recurso habitual, también utilizado en arte y diseño, que es el contraste. Cuando enfrentas dos elementos opuestos para resaltar una idea.

En la sala vemos en el centro, ocupando todo nuestro ángulo de visión, el Edén al que te refieres. Se trata de un paraje natural del Estado de Nueva York, una reserva natural que no ha sido intervenida por el ser humano. Un espacio puro podríamos decir.

En contraposición, a ambos lados de la sala, el público debe girar la cabeza para ver cómo el impacto de la civilización en el espacio natural ha originado las ciudades, y con ellas la contaminación del agua. Ambas imágenes parecen acechar a la fotografía central, de la misma forma que el ser humano construye a partir de la destrucción del medio ambiente. Si observamos cómo es el agua en ambos espacios, la respuesta es obvia: nos estamos cargando la pureza del agua y por tanto, la vida. Los protagonistas, híbridos de humanos con cabeza de ave, parecen mirar con nostalgia desde los espacios «civilizados» hacia el panel central, donde los híbridos coloridos conviven en armonía con la naturaleza. La desnudez cómo símbolo de vida y libertad.

Una sala totalmente revestida de los montajes fotogràfics que habéis realizado como intervención, una

It seems that we are before the earthly paradise, Eden, the one where the first man and the first woman lived after creation, but in it... we both the clarity and darkness of the world around them; How have you drawn together your perception, the imaginary construct, with the theme?

In fables there is a common resource, also used in art and design: contrast. It involves confronting two opposing elements to highlight an idea, often in a striking manner.

In the room we see in the centre, occupying our entire field of vision, the Eden to which you refer. It is a natural area of the State of New York, a natural reserve that has not been intervened by human beings. An untouched or pure space we could say.

In contrast, on both sides of the room, the public must turn their heads to see how the impact of civilization on natural space has given rise to cities, and with them water pollution. Both images seem to haunt the central photograph; the suggestion is that human activity, the cities built, imply the destruction of the environment. If we look at what the water is like in both adjoining spaces, the answer is obvious: we are destroying the purity of the water and, therefore, life itself. The protagonists, bird-headed human hybrids, seem to gaze wistfully from the «civilized» spaces towards the central panel, where the colourful hybrids coexist in harmony with nature.

Nudity can be understood as a symbol of life and utter freedom.

Your intervention is a room completely covered with photomontages, a room totally invaded by your vision on the

a absorbir-lo per complet si seguim així. D'aquesta manera l'espectador, al centre de la sala, pot sentir-se responsable i també amb la capacitat de revertir la situació. Està en les nostres mans seguir avançant en aquesta direcció o valorar realment què és important, en aquest cas l'aigua, i prendre-hi mesures.

Humans, animals VS entorn urbà, catastrofista o preàmbul del futur? Per què aquests entorns urbans i per què aquests animals i aquesta composició?

Sobre la composició, crec que ha quedat clar. Sobre els espais, tenim la idea de Nova York com una gran megalòpolis on el capitalisme salvatge construeix a partir de la destrucció del que ja s'ha creat. En una paraula: innovació. Però fins i tot a la ciutat més coneguda del planeta podem trobar, a 45 minuts de distància, un Edén salvatge i pur on la vida es crea a partir de l'aigua neta. Sobre els animals triats, vam decidir centrar-nos només en aus, que és el primer personatge que vaig crear el 2011 quan vaig començar el meu projecte. Volíem animals grisos i tristos a la ciutat. Vaig triar animals rapaços (falcons, àguiles) perquè tenen els ulls mirant al front (per a caçar) i això em permetia dirigir la seua visió cap al panell central. D'altra banda, a l'Edén, els animalsicolorits tenen els ulls als costats del cap, cosa que els permet defensar-se pels flancs laterals i en aquest cas, a més, gaudir del paisatge.

Híbrid, una obra híbrida, un món híbrid, una percepció híbrida, una cosa que té dues naturaleses, des de la pròpia temàtica i cap al missatge, l'aigua com a fluid vital, com a essència vital. Des de la fauna i cap a

sala totalmente invadida por vuestra visión sobre la temática. Entrar ahí nos traslada a los antiguos templos del mundo egipcio, pero esta vez dentro de la actualidad. ¿Buscabais hacer ese guiño histórico dentro de la arquitectura espacial?

En realidad buscábamos algo actual a la vez que atemporal. Un espacio inmersivo donde el tamaño de las imágenes ampliara esa visión de un mundo artificial que fagocita al mundo natural, acosándolo por ambos flancos, hasta absorberlo por completo si seguimos así. De esta forma el espectador, en el centro de la sala, puede sentirse responsable y también con la capacidad de revertir la situación. Está en nuestras manos seguir avanzando en esa dirección o valorar realmente qué es importante, en este caso el agua, y tomar medidas al respecto.

¿Humanos, animales VS entorno urbano, catastrofista o preambulo del futuro? ¿Por qué esos entornos urbanos y por qué esos animales y esa composición?

Sobre la composición, creo que ha quedado claro. Sobre los espacios, tenemos la idea de Nueva York cómo una gran megalópolis donde el capitalismo salvaje construye a partir de la destrucción de lo ya creado. En una palabra: Innovación. Pero incluso en la ciudad más conocida del planeta podemos encontrar, a 45 minutos de distancia, un Edén salvaje y puro donde la vida se crea a partir del agua limpia. Sobre los animales elegidos, decidimos centrarnos en sólo aves, que es el primer personaje que creé en 2011 cuando empecé mi proyecto. Queríamos animales grises y tristes en la ciudad. Elegí animales rapaces (halcones, águilas) porque tienen los

subject. Entering there takes us to the ancient temples of the Egyptian world, but this time within the present. Were you aiming to make a kind of historical projection while playing with the space dimension on purpose?

Actually, we were looking for something current as well as timeless. An immersive space where the size of the images will expand that vision of an artificial world that engulfs the natural world, harassing it from both sides, until it is completely absorbed if we continue like this. In this way the viewer, in the centre of the room, can feel responsible and also have the ability to reverse the situation. It is in our hands to continue advancing in this direction, even really decide what is important, in this case water, and act in this regard.

Humans, animals versus the urban environment, a catastrophist vision or a prelude to the future? Why the presence of those urban environments and the presence of animals? What was behind that composition?

About the composition, I think it's clear. About the spaces, we have the idea of New York as a great megametropolis where wild capitalism builds from the destruction of what has already been created. In a word: Innovation. But even in the most famous city on the planet we can find, 45 minutes away, a wild and pure Eden where life is created from clean water. Regarding the chosen animals, we decided to focus on just birds, which is the first being or character I created in 2011 when I started my project. We wanted grey and sad animals in the city. I chose predatory animals (hawks, eagles...) because

L’aprenentatge, quin missatge volem transmetre amb aquesta instal·lació?

Els éssers humans tenim una part racional, que ens permet evolucionar més ràpid que altres espècies, i una part animal, instintiva, salvatge. La combinació d’ambdues pot ser la solució. L’aigua i l’aire són els dos elements més importants per a la nostra supervivència, no em cansaré de repetir-ho. Intenta viure sense aigua i sense telèfon mòbil una setmana, a veure què busques primer. La salubritat de l’aigua és vital i, com a espècie humana, necessitem trobar la fórmula perquè arribi a totes les parts habitades del planeta. En cas contrari, tot el que hem tardat segles a construir com a civilització quedarà abandonat i després de segles, desapareixerà.

L’art ha d’estar al servei de la societat? Ha de ser un motor de conscienciació?

Uf, quina pressió! Fa 8 anys aproximadament vaig deixar de donar consells i de dir a ningú el que ha de fer. No vull ser una autoritat per a ningú i menys encara que ho siguin amb mi. En el meu cas, crec que l’art ha de ser un reflex de la societat, i d’aquesta manera potser estiga al seu servei. Com a artista m’interessa ser actual, original i amb una mica d’innocència. D’aquesta manera, quan generacions futures miren arrere per a veure quin tipus d’art es feia en el primer quart del s. XXI, espere que vegem que alguns parlàvem, utilitzant un llenguatge propi, dels temes del moment. Com et dic, és el meu cas particular i cadascú és lliure de realitzar la seua creació artística com millor considere. *Feel Free!!!*

ojos mirando al frente (para cazar) y me permitía dirigir su visión hacia el panel central. Por otro lado, en el Edén, los animales coloridos tienen los ojos a los lados de su cabeza, lo que les permite defenderse por los flancos laterales y en este caso, además, disfrutar del paisaje.

Híbrido, una obra híbrida, un mundo híbrido, una percepción híbrida, algo que posee dos naturalezas, desde la propia temática y hacia el mensaje, el agua como fluir vital, como esencia vital. Desde la fábula y hacia el aprendizaje, ¿Qué mensaje queremos transmitir con esta instalación?

Los seres humanos tenemos una parte racional, que nos permite evolucionar más rápido que otras especies, y una parte animal, instintiva, salvaje. La combinación de ambas puede ser la solución. El agua y el aire son los dos elementos más importantes para nuestra supervivencia, no me cansaré de repetirlo. Intenta vivir sin agua y sin teléfono móvil una semana, a ver que buscas primero. La salubridad del agua es vital y cómo especie humana, necesitamos encontrar la fórmula para que llegue a todas las partes habitadas del planeta. De lo contrario, todo lo que hemos tardado siglos en construir cómo civilización, quedará abandonado y tras siglos, desaparecerá.

¿Debe el arte estar al servicio de la sociedad? ¿Debe ser un motor de concienciación?

¡Uff qué presión! Hace 8 años aproximadamente dejé de dar consejos y decir a nadie lo que tiene que hacer. No quiero ser una autoridad para nadie y menos aún que lo sean conmigo.

they always look ahead in search of prey and it allowed me to direct their vision towards the central panel. On the other hand, in Eden, the colourful animals have their eyes on the sides of their heads, which allows them to defend themselves on the flanks and, in this case, also enjoy the verdant scenery.

Hybrid, a hybrid work, a hybrid world, a hybrid perception, something that has two natures, springing forth from the theme itself. The message is that water is an essentially vital flow, intrinsic to life forces. From the idea of exploring fable and moving towards learning, what message do you want to convey with this installation?

Human beings have a rational part, which allows us to evolve faster than other species, and an animal, instinctive, wild part. The combination of both can be the solution. Water and air are the two most crucial elements for our survival, I will repeating that tirelessly. Try to live without water and without a mobile phone for a week and you’ll see what you’ll look for first. The health of the water is pivotal to the survival of life and as a human species, we need to find the formula so that it reaches all the inhabited parts of the planet. Otherwise, everything that we have taken centuries to build as a civilization will be abandoned, only to disappear with the passing of the centuries.

Should art be at the service of society? Should it be a kind of awareness-fostering motor?

Wow that’s putting on the pressure! About 8 years ago I stopped giving advice and telling people what to do.

En mi caso, creo que el arte debe ser un reflejo de la sociedad, y de esa forma tal vez esté a su servicio. Como artista me interesa ser actual, original y con una pizca de inocencia. De esta forma, cuando generaciones futuras echen la vista atrás para ver qué tipo de arte se hacía en el primer cuarto del S.XXI, espero que vean que algunos hablábamos, utilizando un lenguaje propio, de los temas del momento. Cómo te digo, es mi caso particular y cada cual es libre de realizar su creación artística de la forma que mejor considere. *Feel Free!!!*

I don't want to be an authority-figure for anyone and I don't want that for me either, to be told what to do. In my case, I believe that art should reflect society, and in doing so it may be at its service. As an artist, I am interested in what's going on right now, being original and with a hint of innocence. In this way, when future generations look back to see what kind of art was being created in the first quarter of the 21st century, I hope they will see that some of us spoke out, using our own language, about the issues of the moment. As I said before, that's my point of view and everyone is free to express their artistic creativity in whichever way they consider best. *Feel Free!!!*

LOSS OF BIODIVERSITY

BARBITURIKILLS & WILL COLES

«Tots en som responsables indirectament; el consum ens fa còmplices del canvi climàtic i de la destrucció d’hàbitats.»

«Todos somos responsables indirectamente, el consumo nos hace compinches del cambio climático y de la destrucción de hábitats.»

«We are all indirectly responsible; consumption makes us partners in climate change and habitat destruction.»

Bárbara Sebastián (València, 1972), més coneguda per Barbiturikills, i l’escultor i artista urbà Will Colesla (Warwickshire, Anglaterra, 1972) són dos artistes antagònics però pròxims en actitud i efectisme. El seu historial d’intervenció als carrers els fa que tinguem molt clar com transmetre els missatges i arribar a l’espectador. Com a parella artística en aquest projecte, ens enfrontem a la problemàtica des de la reivindicació i la ironia.

Bárbara Sebastián (Valencia, 1972) más conocida por Barbiturikills y el escultor y artista urbano, Will Colesla (Warwickshire, Inglaterra, 1972) son dos artistas antagónicos pero cercanos en actitud y efectismo. Su historial de intervención en las calles les hace tener muy claro cómo transmitir los mensajes y llegar al espectador. Como dupla artística en este proyecto nos enfrentan a la problemática desde la reivindicación y la ironía.

Bárbara Sebastián (Valencia, 1972) better known under the artistic name Barbiturikills and the sculptor and urban artist, Will Colesla, (Warwickshire, England, 1972) are two antagonistic artists but nonetheless close in attitude and effectiveness. Their history of street art interventions has resulted in a clear and polished impact in their resolve to convey messages and reach the viewer. In this project, as an artistic duo, they confront us with the problematics of vindication and irony.

Barbi, des del color i amb «Revolució, amor i humor» com a lema, carrers i carrers amb la teua petjada, cal tindre una comesa abans de crear? Com ha sigut el teu procés fins a arribar ací? **Barbie.** Al carrer sempre hi ha una comesa: o tens una idea a plasmar o tens un mur a prendre; quan conflueixen totes dues circumstàncies és meravellós. El procés de pintar al carrer és dur; la tècnica de l’esprai va ser un repte important, i el fet de moure’m al carrer també. Em vaig introduir als carrers de la mà de la meua crew, la XLF; això va fer que tot fora més fàcil. Pintar en companyia i els ensenyaments dels meus companys van ser la clau. Bé, tot això va succeir bastant tard; jo em vaig llicenciar en Belles Arts i m’he dedicat al disseny gràfic durant 20 anys, fins que un dia, quasi amb 40 anys, vaig decidir anar guanyant terreny en l’aspecte artístic i soltant llast de disseny... Així soc més feliç.

Will, la teua obra de caràcter escultòric es mou entre l’art conceptual i l’art més pop, imatges potents però sempre amb un doble joc: la ironia sempre n’és la protagonista! **Will.** Els millors comedians són els que et donen les dades dures i fredes, però ho fan de manera divertida, per a educar sense sermonejar ni tractar amb condescendència el seu públic. L’art *pop* és molt més accessible per a la majoria de la gent, mentre que l’art conceptual pot ser fosc i molest per a la majoria de la gent. Jo vaig d’un costat a un altre, ja que depén del missatge que vulga transmetre.

Porteu anys treballant artísticament al carrer; què és el que més us ha

Barbi, desde el color y con «Revolución, amor y humor» como lema, calles y calles con tu huella, ¿hay que tener un cometido antes de crear? ¿Cómo ha sido tu proceso hasta llegar a aquí? **Barbie.** En la calle siempre hay un cometido, o tienes una idea que plasmar o tienes un muro que tomar, cuando confluyen ambas circunstancias es maravilloso. El proceso de pintar en la calle es duro, la técnica del spray fue un reto importante, y el moverme en la calle también. Me introduje en las calles de la mano de mi Crew, la XLF, eso hizo que todo fuera más fácil. Pintar en compañía y las enseñanzas de mis compañeros fueron la clave. Bueno, todo esto sucedió bastante tarde, yo me licencié en Bellas Artes y me he dedicado al diseño gráfico durante 20 años, hasta que un día, casi con 40 años, decidí ir ganando terreno en lo artístico y soltando lastre de diseño... así soy más feliz.

Will, tu obra de carácter escultórico se mueve entre el arte conceptual y el arte más pop, imágenes potentes pero siempre con un doble juego, la ironía siempre es la protagonista! **Will.** Los mejores comediantes son los que te dan los datos duros y fríos pero lo hacen de forma divertida, para educar sin sermonear ni tratar con condescendencia a su público. El arte pop es mucho más accesible para la mayoría de la gente, mientras que el arte conceptual puede ser oscuro y molesto para la mayoría de la gente. Yo voy de un lado a otro, ya que depende del mensaje que quiera transmitir.

Lleváis años trabajando artísticamente en la calle, ¿qué es lo que más os ha enamorado de

Barbi, from your use of colour and with «Revolution, love and humour» as a motto, street after street have emerged with your creative imprint, is it necessary then to have a mission before creating? What was the process like?... the one that has brought you to the present stage? **Barbie.** In the street there is always a task, either you have an idea to capture or you have a wall to take on as a challenge, when both circumstances come together it is wonderful. The process of painting in the street was hard, the spray technique was a major challenge, and moving in the street was tough as well. I was introduced to the streets thanks to my Crew, the XLF, that made everything easier. Painting in company and the teachings of my peers were the key. Well, all this happened quite late, I graduated in Fine Arts and I have been dedicated to graphic design for 20 years, until one day, almost at the age of forty, I decided to go gain ground in the artistic sphere by letting go of some of that heavy design ballast... so I’m happier.

Will, your sculptural work moves between conceptual art and pop art, powerful images but always coming across as a double game, irony it seems is always the protagonist! **Will.** The best stand-up comedians are the ones that give you the cold hard facts but make it funny, to educate without preaching or patronising their audience. Pop Art is much more accessible to most people whereas Conceptual Art can be obscure and annoyingly confusing to most people! I bounce between both as it depends on what message I’m trying to send.

enamorat d'això, què suposa en el vostre treball actual?

Will. Han canviat moltes coses en el món de l'art: Internet continua canviant les regles; les galeries peresoses moren; els comissaris solen tindre més poder que els directors de les galeries estatals, encara que a penes existien fa 20 anys. El meu treball és sobretot escultura, així que primer existeix en la vida real i després es veu en Internet, i porte el meu treball directament al públic: art lliure per a la gent. M'encanten els carrers antics, i els llocs com València en tenen un fum. Algeps trencat, parets brutes i ronyoses, pedra clivellada, rajoles aspres: tot és un bon llenç per al meu treball.

Barbie. Per a mi és una passió, sens dubte. O t'apassiona o no pots amb això. Des de xiqueta m'ha seduït el format gran (recorde folrar amb cartolines la porta de la meua habitació per a fer els meus personatges sobredimensionats). Quan estudiava Belles Arts, els meus projectes eren de caràcter conceptual, però m'interessava molt l'espai públic i ja vaig fer intervencions al carrer. Sempre he trobat molt de sentit al fet de deixar la teua obra al carrer; a buscar els límits de l'autoria però marcar la identitat, al valor immaterial de l'art, a l'efímer, a l'acció. El grafit en si mateix engloba tot això. Quan pintes al carrer reps la retroacció del públic immediatament; això m'ha evidenciat el miratge del que era la teua idea o el teu missatge i la interpretació del públic. És impossible controlar l'obra totalment, ja que la tanca l'espectador. Aquesta percepció m'ha sumat llibertat creativa i m'està portant per camins més ambigus, plàstics i surrealistes.

esto, qué supone en vuestro trabajo actual?

Will. Han cambiado muchas cosas en el mundo del arte, Internet sigue cambiando las reglas, las galerías perezosas mueren, los comisarios suelen tener más poder que los directores de las galerías estatales, aunque apenas existían hace 20 años. Mi trabajo es sobre todo escultura, así que primero existe en la vida real y luego se ve en Internet, y llevo mi trabajo directamente al público, arte libre para la gente. Me encantan las calles antiguas y los lugares como Valencia tienen un montón de ellas. Yeso roto, paredes sucias y mugrientas, piedra agrietada, ladrillos ásperos, todo es un buen lienzo para mi trabajo.

Barbie. Para mí es una pasión, sin duda alguna. O te apasiona o no puedes con ello. Desde niña me ha seducido el formato grande (recuerdo forrar con cartulinas la puerta de mi habitación para hacer mis personajes sobredimensionados) Cuando estudiaba Bellas Artes mis proyectos eran de carácter conceptual, pero me interesaba mucho el espacio público y ya hice intervenciones en la calle. Siempre le he encontrado mucho sentido al dejar tu obra en la calle; a buscar los límites de la autoría pero marcar la identidad, al valor inmaterial del arte, a lo efímero, a la acción. El graffiti en sí mismo engloba todo esto. Cuando pintas en la calle recibes el *feedback* del público inmediatamente, eso me ha evidenciado el espejismo de lo que era tu idea o tu mensaje y la interpretación del público. Es imposible controlar la obra totalmente ya que la cierra el espectador. Esta percepción me ha sumado libertad creativa y me está llevando por senderos más ambiguos, plásticos y surrealistas.

You have been working artistically in the street for years, what is what you have always loved the most about that setting? What does it mean in your current work?

Will. So much has changed in the art world, the internet keeps changing the rules, the lazy galleries die, curators often have more power than directors of state galleries yet they barely existed 20 years ago. My work is mostly sculpture so it exists in real life first then gets seen online & I take my work direct to the public, free art for the people. I love old streets & places like Valencia has loads of them! Broken crumbling plaster, grimy dirty walls, cracked stained stone, rough gritty brick work, all that is good canvass for my work.

Barbie. For me it is a passion, without a doubt, either you are passionate about it or you can't handle it. Since I was a child, I have been seduced by the large format (I remember lining my bedroom door with cardboard to make my oversized characters). When I studied Fine Arts, my projects were conceptual in nature, but I was very interested in public space and I already made interventions in the street. I have always found a lot of sense in leaving your work in the street; to seek the limits of authorship but to mark the identity, the immaterial value of art, the ephemeral, the action. Graffiti itself encompasses all this. When you paint in the street you receive immediate feedback from the public, that has shown me the mirage of what was your idea or your message and the interpretation of the public. It is impossible to control the work totally because it is closed by the spectator. This perception has added to my creative freedom and is taking me down more ambiguous, plastic and surrealistic paths.

Tot el que t'acabe de contar és cert, però el més cert és que pintar em fa molt feliç, i pintar per als altres molt més, i, és clar, com més gran i més visible és el mur, més pujada d'entusiasme.

Parella artística en «Emergency on Planet Earth», com heu conjuminat llenguatges artístics i idees per a generar el projecte?

Barbie. Per a mi el més complicat ha sigut entendre l'«australià»!

La idea va ser de Vinz: ell ens coneixia els dos i la nostra obra i va veure que encaixava bé. I així ha anat: ha sigut molt senzill, tots dos tenim un llenguatge pop i amb molt d'humor, i les peces de la instal·lació deixaven clar quin espai era per a cadascun. Tots dos hem sigut respectuosos amb la manera de fer de l'altre. Hi ha hagut molt *flow* i molt poc *ego*.

Will. Sabíem on anàvem amb aquesta peça; només havíem de parlar dels noms; la resta parla per si mateix. Als xiquets els encanta aquesta peça, no sols com un munt d'animals de dibuixos animats, sinó també com una instal·lació, herba davall dels seus peus mentre corren al voltant d'alguna cosa semblança a Stonehenge.

Responsables de la temàtica «Pèrdua de biodiversitat», una problemàtica derivada de la deterioració de l'hàbitat de la qual no som del tot conscients; què és el que sabíeu i què és el que vau descobrir quan vau començar a aprofundir sobre el tema?

Will. «Coneixeràs la veritat i la veritat et farà embogir!» Jo ja en sé massa. Tots sabem el que hem de fer, que hem d'actuar ara, però la majoria de la gent no vol canviar la seua vida encara que siga una mica per a

Todo lo que te acabo de contar es cierto, pero lo más cierto es que pintar me hace muy feliz y pintar para los demás mucho más, y claro, cuanto más grande y más visible es el muro, más subidón.

Pareja artística en «Emergency on Planet Earth», ¿cómo habéis aunado lenguajes artísticos e ideas para generar el proyecto?

Barbie. ¡Para mí lo más complicado ha sido entender el «australiano»!

La idea fue de Vinz, él nos conocía a ambos y nuestra obra y vio que «empastaba» bien. Y así ha ido, ha sido muy sencillo, ambos tenemos un lenguaje pop y con mucho humor y las piezas de la instalación dejaban claro qué espacio era para cada uno. Ambos hemos sido respetuosos con la manera de hacer del otro. Ha habido mucho *flow* y muy poco *ego*.

Will. Sabíamos a dónde íbamos con esta pieza, sólo teníamos que hablar de los nombres, el resto habla por sí mismo. A los niños les encanta esta pieza, no sólo como un montón de animales de dibujos animados, sino también como una instalación, hierba bajo sus pies mientras corren alrededor de algo parecido a Stonehenge.

Responsables de la temàtica «Pérdida de biodiversidad», una problemàtica derivada del deterioro del hábitat de la cual no somos del todo conscientes; ¿qué es lo que sabíais y qué es lo que descubristeis cuando empezasteis a profundizar sobre el tema?

Will. «¡Conocerás la verdad y la verdad te hará enloquecer!» Yo ya sé demasiado. Todos sabemos lo que tenemos que hacer, que tenemos que actuar AHORA, pero la mayoría de la gente no quiere cambiar su

Everything I have just told you is true, but the most certain thing is that painting makes me very happy and painting for others makes me even happier, and of course, the bigger and more visible the wall is, the more of a rush to just get on with it.

As an artistic pair in «Emergency on Planet Earth», how did you combine artistic languages and ideas to generate the project?

Barbie. The most complicated thing for me was to understand «Australian»!

The idea was Vinz's, he knew both of us and our work and saw that it would «fit» well. And so it got underway, it was very simple, we both have a pop language and with a lot of humour and the pieces of the installation made it clear which space was for whom, we have both been respectful with the way of doing of the other. There's been a lot of flow and very little ego.

Will. We kind of knew where we were going with this piece, we only had to talk about the names, the rest speaks for itself. Kids love this piece, not just as a bunch of cartoon-like animals but also as an installation, grass under their feet as they run around something like Stonehenge.

Responsible for the theme «Loss of biodiversity» a problem derived from the deterioration of the habitat of which we are not fully aware, what did you know and what did you discover when you began to delve more deeply on the subject?

Will. «You shall know the truth & the truth shall make you mad»! I know too much already. We all know what we have to do, that we need to act NOW but most people don't want to change their life even just a little

fer aquest canvi. Els xicotets canvis podrien marcar la diferència ara, ja que els grans canvis no funcionaran després.

Barbie. Sabia que hi havia molts animals en perill d'extinció, però no tantíssims. Jo em vaig encarregar de seleccionar-ne trenta, cosa que va ser relativament senzilla ja que la llista compta amb animals molt emblemàtics, part no sols de nostra biodiversitat, sinó de la nostra història i cultura. El més dantesc d'aquesta apocalipsi animal és la nostra responsabilitat directa i indirecta. Tots en som responsables indirectament; el consum ens fa còmplices del canvi climàtic i de la destrucció d'hàbitats. També m'ha sorprès molt la quantitat d'animals en perill d'extinció per culpa de la caça furtiva/capritxosa. No puc entendre la satisfacció de matar un animal per plaer; quina classe de persona és feliç disparant a un elefant o a un lleó?

Heu partit de l'acte lúdic de jugar: l'espai s'ocupa completament pel que podrien ser les fitxes d'un tauler en vertical on podem veure diferents animals; en què consisteix?

Will. La instal·lació és un cementeri de les diverses espècies d'animals en extinció. Cada «fitxa»/«làpida» és un animal pintat de manera antropomòrfica, com els dibuixos animats amb els quals tots hem crescut. Mickey Mouse, Bugs Bunny, l'Ànec Lluç, Paddington o l'Os Pooh, ens ajuden a relacionar-nos amb ells perquè tots els reconeixem.

Barbie. Reprenent el concepte que l'obra la tanca l'espectador... no ideem mai la instal·lació com el joc «Qui és qui?». Sempre va ser un cementeri, però sou molts els qui heu associat l'estètica de la instal·lació al tauler, i personalment m'encanta. Perquè

vida aunque sea un poco para hacer ese cambio. Los pequeños cambios podrían marcar la diferencia ahora, ya que los grandes cambios no funcionarán después.

Barbie. Sabía que había muchos animales en peligro de extinción, pero no tantísimos. Yo me encargué de seleccionar 30, cosa que fue relativamente sencilla ya que la lista cuenta con animales muy emblemáticos, parte no solo de nuestra biodiversidad, sino de nuestra historia y cultura. Lo más dantesco de este apocalipsis animal es nuestra responsabilidad directa e indirecta. Todos somos responsables indirectamente, el consumo nos hace compinches del cambio climático y de la destrucción de hábitats. También me ha sorprendido mucho la cantidad de animales en peligro de extinción por culpa de la caza furtiva/caprichosa. No puedo entender la satisfacción de matar un animal por placer ¿qué clase de persona es feliz disparando a un elefante o a un león?

Habéis partido del acto lúdico de jugar, el espacio se ocupa enteramente por lo que podrían ser las fichas de un tablero en vertical en donde podemos ver diferentes animales, ¿en qué consiste?

Will. La instalación es un cementerio de las diversas especies de animales en extinción. Cada «ficha»/«lápida» es un animal pintado de forma antropomórfica, como los dibujos animados con los que todos hemos crecido. Mickey Mouse, Bugs Bunny, el Pato Lucas, Paddington o el Oso Pooh, nos ayudan a relacionarnos con ellos porque todos los reconocemos.

Barbie. Retomando el concepto de que la obra la cierra el espectador... nunca ideamos la instalación como el juego «*Quién es quién*». Siempre

to make that change. Small changes could make a difference now as big changes won't work later.

Barbie. I knew there were many animals in danger of extinction, but not so many. I was in charge of selecting 30, which was relatively easy since the list includes very emblematic animals that are part not only of our biodiversity but also of our history and culture. The most dreadful aspect of this animal apocalypse is our direct and indirect responsibility. We are all indirectly responsible; consumption makes us partners in climate change and habitat destruction.

I have also been very surprised by the number of animals in danger of extinction due to poaching/capricious hunting. I cannot understand the satisfaction of killing an animal for pleasure, what kind of person is happy shooting an elephant or a lion?

You have started from the playful act of playing, the space is entirely occupied by what could be the pieces of a vertical board where we can see different animals, what does it consist of?

Will. It's a graveyard for the various animal species painted on them. These are animals painted in an anthropomorphic way, like the cartoons we've all grown up with. Mickey Mouse, Bugs Bunny, Daffy Duck, Paddington or Pooh Bear, it helps us relate to them in some way.

Barbie. Returning to the concept that the work is closed by the viewer... we never conceived the installation as a «Who's who» kind of game, it was always envisaged as a cemetery. But many of you have associated the aesthetics of the installation to the board and personally I love it, because the concept of loss is the

el concepte de pèrdua és el mateix: sembla que estiguem expectants a veure quin caurà primer, com en el joc. Els capritxos de la societat de consum: ací tots juguem, ací tots fem desaparéixer animals.

Cada animal amb una etiqueta en la qual posa «Hello, my name was...», una carta de presentació d’espècie que parteix del catastrofisme.

Barbie. Exacte, és una peça de Will en què jo he intervingut amb les pintures per a adaptar-les al concepte de pèrdua de biodiversitat (potser el caràcter naïf/*popi* de les meues pintures és el que fa que s’assemble al joc). Personalment, les làpides de Will em semblen en si mateixes una obra brillant. Confronta amb humor com ens presenta la societat de consum amb el que essencialment som, o millor dit, serem: un ningú més. **Will.** Ja hem vist extingir-se diversos tipus de rinoceront en aquest segle; imagina’t veure extingir-se tota l’espècie i fer-ho en els nostres temps després d’haver existit durant 50 milions d’anys.

Creieu que l’art és la manera amable per a parlar de temes als quals es fa cas omís, és una manera d’impactar en la societat?

Will. L’art es una manera de parlar a tothom de qualsevol cosa. Pot ser subtil o com una maçada; pot parlar de les xicotetes coses de la vida o dels grans temes; existeix per a comunicar. **Barbie.** En el nostre cas, sí; no té per què, però tant en la meua obra com en la de Will crec que això és així. Potser no és que no es faça cas d’aquests temes, sinó que no els hem de perdre de vista, o insistir-hi un poc més per si de cas. Quan pinte en l’espai públic, pense en la *penya* que veurà la pintura cada dia

fue un cementerio, pero son muchos los que habéis asociado la estética de la instalación al tablero, y personalmente me encanta. Porque el concepto de pérdida es el mismo, parece que estemos expectantes a ver cuál caerá primero, como en el juego. Los caprichos de la sociedad de consumo, aquí todos jugamos, aquí todos hacemos desaparecer animales.

Cada animal con una etiqueta en la que pone «Hello,my name was», una carta de presentación de especie que parte del catastrofismo; Barbie. Exacto, es una pieza de Will que yo he intervenido con las pinturas para adaptarlas al concepto de pérdida de biodiversidad (igual lo *naïf/popi* de mis pinturas es lo que hace que se asemeje al juego). Personalmente, las lápidas de Will me parecen en sí mismas una obra brillante. Confronta con humor cómo nos presenta la sociedad de consumo con lo que esencialmente somos, o mejor dicho, seremos, un nadie más. **Will.** Ya hemos visto extinguirse varios tipos de rinoceronte en este siglo, imagínate ver extinguirse a toda la especie y hacerlo en nuestros tiempos después de haber existido durante 50 millones de años.

¿Creéis que el arte es la forma amable para hablar de temas a los que se hace caso omiso, es una forma de impactar en la sociedad? **Will.** El arte es una forma de hablar a todo el mundo de cualquier cosa. Puede ser sutil o como un mazazo, puede hablar de las pequeñas cosas de la vida o de los grandes temas, existe para comunicar. **Barbie.** En nuestro caso sí, no tiene porqué, pero tanto en mi obra como en la de Will creo que eso es así. Igual no es que no se haga caso omiso de

same, it seems that we are waiting to see which one will fall first, as happens in the game. Given the whims of the consumer society, here we are all players, here we all make animals disappear.

Each animal with a label that says «Hello, my name was», a letter of introduction of a species that starts from catastrophism; Barbie. Exactly, it is a piece of Will’s that I have intervened with the paintings to adapt them to the concept of biodiversity loss (maybe the naive/pop aspect of my paintings is what makes it similar to the game). Personally, I find Will’s gravestones series a brilliant piece of work. It humorously confronts how consumer society presents us with what we essentially are, or rather, will be, nobody else. **Will.** We’ve already seen several types of Rhinos going extinct this century, imagine seeing the whole species becoming extinct & doing so in our lifetimes after being around for 50 million years.

Do you think that art is the kind way to talk about issues that are ignored, is it the way to make an impact on society? **Will.** Art is a way to talk to everyone about anything. It can be subtle or like a sledgehammer, it can talk about the tiny things in life or the big issues, it exists to communicate. **Barbie.** In our case, yes, it doesn’t have to be, but in my work as well as in Will’s, I think that’s the case. Maybe it’s not that these issues are ignored, but that we shouldn’t lose sight of them, or insist a little more on them just in case. When I paint in the public space I think of the «people» who are going

perquè viu ací, perquè passa per ací diàriament... Pel que siga, la veurà de continu i serà gran i poderosa. Millor quelcom que li faça somriure, encara que parle de temes durs com el canvi climàtic, la desigualtat, el caos polític... I si li fa pensar, doncs genial.

D’on ha de vindre el canvi? **Will.** De nosaltres, de cadascun de nosaltres i des d’ahir. **Barbie.** Doncs m’agradaria pensar que de tots nosaltres, però la veritat és que soc una mica pessimista en aquest aspecte. Crec que el canvi no és possible en la societat en què vivim; és incompatible amb el capitalisme i el capitalisme és incompatible amb el planeta. Hauria d’haver-hi un canvi sever en les polítiques i els *modus operandi* de les grans companyies i no crec que això succeísca; abans ens aniquilem. El costat positiu és que no som tan poderosos, no podem amb el planeta: el planeta continuarà sense nosaltres i vindran nous temps amb noves espècies; tot tornarà a començar. Com deia el meu avi: «Tot és una constant transformació».

estos temas, pero que no debemos perder de vista, o insistir un poco más en ello por si acaso. Cuando pinto en el espacio público pienso en la «peña» que va a ver la pintura cada día porque vive ahí, porque pasa por ahí a diario... por lo que sea la va a ver de continuo y será grande y poderosa. Mejor algo que le haga sonreír, aunque hable de temas duros como el cambio climático, la desigualdad, el caos político... y si le da qué pensar, pues genial.

¿De dónde tiene que venir el cambio? **Will.** Nosotros, de cada uno de nosotros y desde ayer. **Barbie.** Pues me gustaría pensar que de todos nosotros, pero la verdad es que soy un poco pesimista en este aspecto. Creo que el cambio no es posible en la sociedad que vivimos, es incompatible con el capitalismo y el capitalismo es incompatible con el planeta. Tendría que haber un cambio severo en las políticas y los *modus operandi* de las grandes compañías y no creo que eso suceda, antes nos aniquilamos. El lado positivo es que no somos tan poderosos, no podemos con el planeta, el planeta seguirá sin nosotros y vendrán nuevos tiempos con nuevas especies, todo volverá a empezar. Como decía mi abuelo: «Todo es una constante transformación».

to see the painting every day because they live there, because they pass by it every day... for whatever reason they will see it all the time and it will be big and powerful. Better something that makes them smile even if it talks about hard issues like climate change, inequality, political chaos... and if it gives them something to think about, then great.

Where does change have to come from? **Will.** Us, every single one of us, starting yesterday. **Barbie.** Well, I would like to think that from all of us but the truth is that I am a bit pessimistic in this aspect. I believe that change is not possible in the society we live in, it is incompatible with capitalism and capitalism is incompatible with the planet. There would have to be a severe change in the policies and modus operandi of the big companies and I don’t think that will happen, first we will annihilate ourselves. The positive side is that we are not so powerful, we cannot take over the planet, the planet will go on without us and new times will come with new species, everything will start all over again. As my grandfather used to say, «Everything is a constant transformation».

HELLO
my name was

Guacamayo Barbadzul

HELLO
my name was

Crowned Crane

HELLO
my name was

Whale

HELLO
my name was

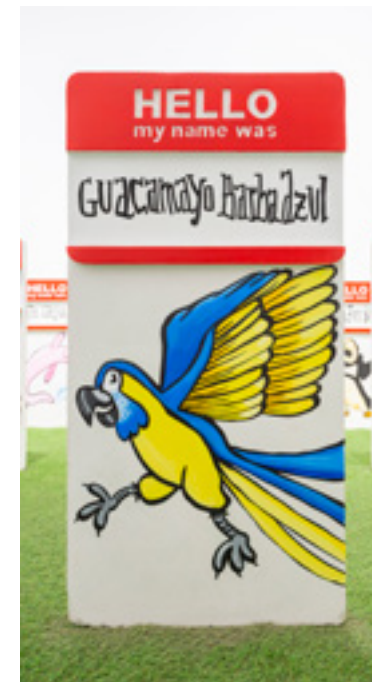
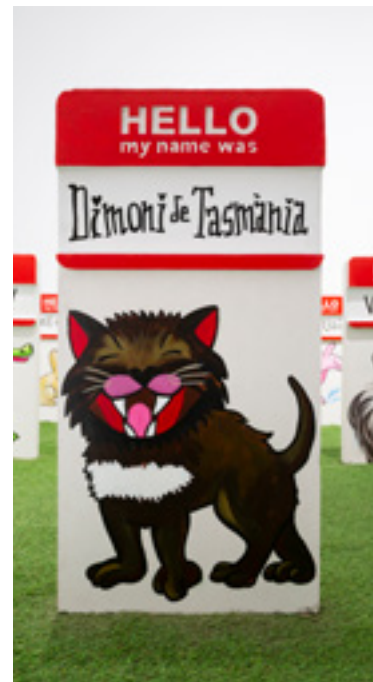
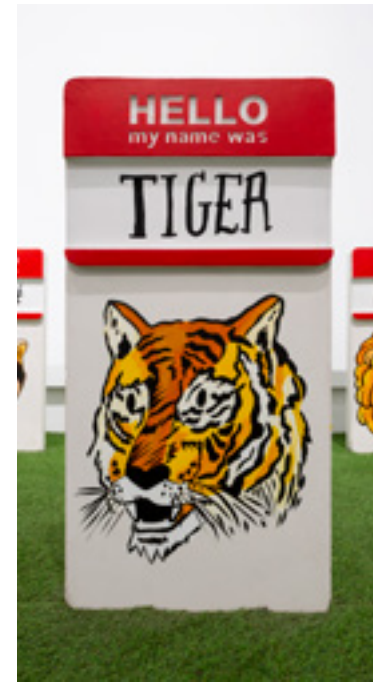
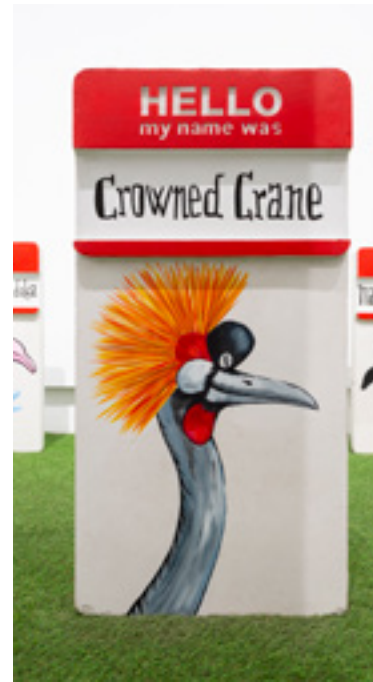
Panda

HELLO
my name was

Rhinoceron Blanc

«Encara no és massa tard, no tot és irreversible, podem obrir els ulls ara i participar activament del canvi, aquesta decisió depén de tu perquè, si no, pot ser que siga el teu últim bes... i el de tota la humanitat.»

«Aún no es demasiado tarde, no todo es irreversible, podemos abrir los ojos ahora y participar activamente del cambio, esa decisión depende de tí porque si no, puede que sea tu último beso... y el de toda la humanidad.»

«It’s still not too late, not everything is irreversible, we can open our eyes now and actively participate in the change, that decision depends on you because if not, it may be your last kiss... indeed, all of humanity’s last one.»

Lídia Cao (Ordes, Santiago de Compostel·la, 1997) i Alejandro Maiques Paredes (Mislata, València, 1977) conegut com Xelon XLF, s’engronsen entre la realitat més poètica i la utopia més pròxima a la realitat. Amb el dibuix com a punt de partida i els codis de la il·lustració com a aliats, analitzen i indaguen acuradament la manera de comunicar les expressions més profundes de l’ésser humà per a arribar a l’espectador.

Lidia Cao (Ordes, Santiago de Compostela, 1997) y Alejandro Maiques Paredes (Mislata, Valencia, 1977) conocido como Xelon XLF, se balancean entre la realidad más poética y la utopía más cercana a la realidad. Con el dibujo como punto de partida y los códigos de la ilustración como aliados, analizan e indagan cuidadosamente la forma de comunicar las expresiones más profundas del ser humano para llegar al espectador.

Together, the artists Lidia Cao (Ordes, Santiago de Compostela, 1997) and Alejandro Maiques Paredes (Mislata, Valencia, 1977) known as Xelon XLF, strike a balance between the most poetic reality and the utopian vision closest to reality. With drawing as a starting point and various illustration codes as allies, they carefully analyse and investigate the way to communicate the deepest expressions of human beings aimed at reaching the viewer.

Lidia, en el teu treball veiem que la figura humana es forma a través de línies marcades, contorns fermes i una gran síntesi cromàtica que conforma una obra rotunda. Lidia. Sí, això és. Amb els anys vaig anar deixant arrere el realisme i el detallar molt els rostres portant-los a una síntesi de dibuix, encara amb les proporcions anatòmiques tan correctes com fora possible dins d’aquell estil, intentant crear un llenguatge que, amb el mínim, expresse l’important. La gamma cromàtica complementària és deguda a l’intent de crear atmosferes oníriques, evidenciant una escena irreal però que al seu torn és una part que resideix en nosaltres. Una espècie de món paral·lel on ningú ho veu, però és aquí. Es pot dir que es tractaria del nostre costat «no tan públic», més íntim.

Xelon, a través dels robots i el seu imaginari portes parlant-nos de la vida anys i anys, per què els robots? Xelon. Els robots i la ciència-ficció sempre em van agradar, llegint Isaac Asimov, vaig començar a dibuixar-ne per diversió i perquè no hi ha regles sobre els robots, pots crear-ne a la teua manera i ningú et dirà que un robot no és així. Va arribar un moment en què cada vegada ocupaven més espai en les meues llibretes i en els meus murals, la gent em coneixia pels robots i es van convertir en el millor vehicle transmissor per a explicar les meues històries, s’hi apleguen moltes de les coses que m’agraden i continue gaudint moltíssim d’imaginar-los en diferents situacions i entorns per a explicar les meues idees.

Els vostres personatges posseeixen sempre el gran pes de la composició, dins de la seua soledat

Lidia, en tu trabajo vemos como la figura humana se forma a través de líneas marcadas, contornos firmes y una gran síntesis cromática que conforma una obra rotunda. Lidia: Sí, eso es. Con los años fui dejando atrás el realismo y el detallar mucho los rostros llevándolos a una síntesis de dibujo, aún con las proporciones anatómicas lo más correctas posibles dentro de ese estilo, intentando crear un lenguaje que, con lo mínimo, exprese lo importante. La gama cromática complementaria, se debe al intento de crear atmósferas oníricas, evidenciando una escena irreal pero que a su vez es una parte que reside en nosotros. Una especie de mundo paralelo donde nadie lo ve, pero está ahí. Se puede decir que se trataría de nuestro lado «no tan público», más íntimo.

Xelon, a través de los robots y su imaginario llevas hablándonos de la vida años y años ¿por qué ellos? Xelon: Los robots y la ciencia ficción siempre me gustaron, leyendo a Isaac Asimov, empecé a dibujarlos por diversión y porque no hay reglas en cuanto a ellos, puedes crearlos a tu manera y nadie te dirá que un robot no es así. Llegó un momento en el que cada vez ocupaban más espacio en mis libretas y en mis murales, la gente me conocía por los robots y se convirtieron en el mejor vehículo transmisor para contar mis historias, reúnen muchas de las cosas que me gustan y sigo disfrutando muchísimo de imaginarlos en diferentes situaciones y entornos para contar mis ideas.

Vuestros personajes poseen siempre el gran peso de la composición, dentro de su soledad

Lidia, in your work we see how the human figure is formed through marked lines, firm contours and using great chromatic synthesis that forms a resounding and solid work. How do see that? Lidia: Yes, that’s right. Over the years, I’ve left behind realism and the great detail of the faces I depicted; I was attracted to a drawing synthesis approach, while maintaining the most correct anatomical proportions possible within that style, but nonetheless trying to create a language that, with minimal dimension, expresses what is important. The complementary chromatic range is my attempt to create dreamlike atmospheres, evidencing an unreal scene which in turn is a part that lurks deep within us; it’s a kind of parallel world unseen by anybody, but it is there. It can be said that it would be our «not-so-public» side, our more intimate sphere.

Xelon, through robots and their suggestive imaginaries you have been talking to us about life for years and years... why these robots? Xelon: I have always liked robots and science fiction. While reading Isaac Asimov, I started drawing them for fun and because there are no rules about them, you can create them as you please and no one will tell you that a robot is not like that. There came a time when they took up more and more space in my notebooks and on my murals, people knew me because of the robots and they became the best vehicle of transmission to convey my stories, they bring together many of the things that I like and imagining them in different situations and environments is

o el seu aïllament, ocupen l'espai, formen part de les atmosferes però vinculant-s'hi de manera total.

Lidia i Xelon. La presència dels nostres personatges és molt protagonista, sempre en un primer pla o molt centrat en ell o ella. Explica una història a través d'una figura, que així s'acosta a l'espectador o espectadora, bé per empatia o per la forma familiar que li transmet i que el fa pensar en què li passa, per si senten el mateix o poden entendre l'escena que s'està creant davant seu.

Llenguatges estèticament diferents però tan pròxims al mateix temps, el nivell emocional de la vostra obra impera per damunt de tot.

Lidia i Xelon. El mateix dibuix és part fonamental de l'obra però només per a poder explicar històries, usar el llenguatge gràfic per a imprimir ànima a les nostres idees i poder transmetre emocions que arriben a l'espectador, això és l'important. En aquest cas va ser bastant senzill fondre els nostres estils i que no tingueren un xoc visual desagradable. Va ser tot un repte, ja que mai havíem treballat junts, i arribar a crear alguna cosa que emocione a qui ho veu té el doble de mèrit al nostre parer, perquè no és una tasca fàcil ja en solitari, i encara menys quan no coneixes bé la persona i has de fondre ment i mà per a crear una cosa commovedora.

A l'hora de fer aquesta col·laboració i sota una temàtica, quin és el punt de partida de la creació? Com s'uneixen els llenguatges?

Lidia i Xelon. Cada projecte és diferent i té factors externs i individuals que marquen la dinàmica de manera molt palesa. Mai havíem col·laborat junts i, de fet, tampoc teníem molt de tracte, ja que ens vam

o su aislamiento, ocupan el espacio, formando parte de las atmósferas pero vinculandose a ellas de forma total.

Lidia y Xelon: La presencia de nuestros personajes es muy protagonista, siempre en un primer plano o muy centrado en él/ella. Cuenta una historia a través de una figura, acercándose así al espectador/a, bien por empatía o por la forma familiar que le transmite, haciéndolo/a pensar en qué le ocurre, por si ellos/as sienten lo mismo o pueden entender la escena que se está creando ante ellos/as.

Lenguajes estéticamente diferentes pero tan cercanos al mismo tiempo, el nivel emocional de vuestra obra impera por encima de todo.

Lidia y Xelon: El propio dibujo es parte fundamental de la obra pero sólo para poder contar historias, usar el lenguaje gráfico para imprimir alma a nuestras ideas y poder transmitir emociones que lleguen al espectador, eso es lo importante. En este caso fue bastante sencillo fundir nuestros estilos y que no tuviesen un choque visual desagradable. Fue todo un reto ya que nunca habíamos trabajado juntos, y llegar a crear algo que emocione a quien lo ve, tiene el doble de mérito a nuestro parecer, ya que no es una tarea fácil ya en solitario, menos lo es cuando no conoces bien a la persona y tienes que fundir mente y mano para crear algo conmovedor.

A la hora de hacer esta colaboración y bajo una temática, ¿cuál es el punto de partida de la creación? ¿Cómo se unen los lenguajes?

Lidia y Xelon: Cada proyecto es diferente y tiene factores externos

an utter source of enjoyment for me. They relay my ideas.

Your characters are always depicted with a hefty compositional weight; within their loneliness or their isolation, they occupy space, forming part of various atmospheres but nonetheless inextricably bonded to them.

Lidia and Xelon: The presence of our characters is very prominent, always in the foreground or very focused on him/her. An account of a story is given through a figure, thus approaching or summoning the viewer, either out of empathy or because of the familiar way that a message is transmitted to them. It makes viewers think about what is happening to them, in case they feel the same, or comprehend the scene that is unfolding before them.

Aesthetically different languages but so close at the same time, the emotional level of your work reigns over everything, does it not?

Lidia and Xelon: A fundamental part of the work is the drawing component but it serves only to be able to tell stories. Graphic language is used to imprint a soul onto our ideas so as to transmit emotions that reach the viewer; that is what's really important, we feel. In this case it was quite easy to blend our styles together and avoid an unpleasant visual clash. It was quite a challenge since we had never worked together before, and getting to create something that excites whoever sees it, has double the merit in our opinion. It is not an easy task to accomplish this when one is alone - even less so when you work with another person and do not know them well and you have to

conèixer fugaçment en un festival. A *priori* és una cosa arriscada, perquè estàs apostant per una cosa que realment no saps com funcionarà, vam posar punts en comú per a crear un missatge únic i directe, perquè teníem poc de temps per a coincidir en el museu i pintar junts. Va haver-hi un treball previ d'idees, conceptes i esbossos i després va ser jugar amb peces soltes i anar soltant ment i pinzell. Comencem a crear des de la distància, via internet o xat, això va ser una mica més complicat, aportes idees, esbossos... i posar-ho en comú és quasi una negociació! Ha ha ha! En el nostre cas, l'espai era tan complex que seleccionàrem diverses idees per a unir llenguatges o estils i desenvolupar-los una vegada *in situ*, decidírem usar una gamma cromàtica en tons rojos per a comunicar millor la sensació d'alarma, opressió i asfíxia visual de la intervenció.

La vostra intervenció en «Emergency on Planet Earth» és entorn del concepte de «contaminació», possiblement la temàtica més interioritzada dins de la nostra societat per la «contaminació atmosfèrica», un fet que repercuteix de manera diària en les nostres vides.

Lidia i Xelon. La contaminació atmosfèrica és una de les que més s'està fent notar en els últims temps, però hi ha molts tipus de contaminació que no es volen veure amb tanta gravetat, com la contaminació acústica. Aquesta ens trastoca diàriament, ens trastoca en l'estat d'ànim, en la capacitat d'escoltar un cert tipus de sons, les reaccions a un estímul sonor, pèrdues d'audició, etc. Al final la contaminació, de qualsevol tipus, va de la mà de les altres, té la similitud d'un virus que es propaga.

e individuales que marcan la dinámica de forma muy patente. Nunca habíamos colaborado juntos, y de hecho, tampoco teníamos mucho trato ya que nos conocimos fugazmente en un festival. A priori es algo arriesgado, ya que estás apostando por algo que realmente no sabes como va a funcionar, pusimos puntos en común para crear un mensaje único y directo, porque teníamos poco tiempo para coincidir en el museo y pintar juntos. Hubo un trabajo previo de ideas, conceptos y bocetos y luego fue jugar con piezas sueltas e ir soltando mente y pincel. Comenzamos a crear desde la distancia, vía internet/chat, esto fue algo más complicado, aportas ideas, bocetos.. y ponerlo en común ¡es casi una negociación! jajaja! En nuestro caso, el espacio era tan complejo que seleccionamos varias ideas para unir lenguajes o estilos y desarrollar una vez «in situ», decidimos usar una gama cromática en tonos rojos para comunicar mejor la sensación de alarma, opresión y asfíxia visual de la intervención.

Vuestra intervención en «Emergency on Planet Earth» es en torno al concepto de «Contaminación», posiblemente la temática más interiorizada dentro de nuestra sociedad por la «contaminación atmosférica» algo que repercute de forma diaria en nuestras vidas.

Lidia y Xelon: La contaminación atmosférica es una de las que más se está haciendo notar en los últimos tiempos, pero hay muchos tipos de contaminación que no se quieren ver con tanta gravedad, como la contaminación acústica. Esta nos trastoca diariamente, nos trastoca en el estado de ánimo, en la capacidad

merge both mind and hand to create something that will move the viewer.

When undertaking a collaboration and creating a theme, what is the starting point of the creation? How do your creative discourses, your languages merge?

Lidia and Xelon: Each project has been different; all interventions have been characterised by external and individual factors that have guided the dynamics very clearly. We had never collaborated together, and in fact, we didn't have much contact after fleetingly meeting at a festival. A priori it is somewhat risky, since you are betting on something uncertain, you really don't know how it will work out. We established points in common to create a unique and direct message, because we had little time to meet at the museum and paint together. There was previous work, brainstorming, idea development, devising concepts and sketches and then it involved playing with loose odds and ends. It meant giving free reign to the mind and the brush. We started creating from a distance, via internet/chat, this was somewhat more complicated, you contribute ideas, sketches... and putting it together almost seemed like a tough negotiation! *LOL!* In our case, the space was so complex that we selected several ideas to unite languages or styles and kept on developing them. Once *in situ*, we decided to use a colour range in red tones to better communicate the sensation of alarm, oppression and visual suffocation of the intervention.

Your intervention in *Emergency on Planet Earth* focuses on the concept of «Pollution», possibly

Si no es fa alguna cosa sobre aquest tema a temps, segurament és molt poc probable que es puguin reparar els danys.

Una temàtica que heu dividit en els diferents tipus de contaminació: acústica, contaminació de l'aire o ambiental, contaminació elèctrica, radiació, digital... Com heu plantejat cada una?

Lidia i Xelon. Vam fer una llista de coses que calia tractar, perquè teníem diverses estances diferents, l'espai és una cosa complicada i volíem crear diferents ambients amb diferents elements per a transmetre els missatges. Pensem que era millor tractar cada tipus de contaminació en cada una de les zones, per exemple, la contaminació de l'aigua la vam veure apropiada en l'entrada dels banys, pel fet que s'hi tiren coses indegudes que acaben en mars, rius, etc. La contaminació acústica la vam plantejar en un espai estret que donava sensació d'opressió, i envoltàrem la imatge d'onomatopeies i crits que no deixen tranquil l'espectador o espectadora; la contaminació informàtica i l'excés d'informació, ple de cables i radiacions; la contaminació ambiental i problemes respiratoris i de pol·lució, ple de fum i emissions de CO₂. La lectura final seria com llegir un llibre. Veus la portada (el bes), però fins que no descobreixes el final, no l'entens.

Un bes és la mostra d'amor més universal que existeix, però ací es titula «el bes de la mort», antagònic i catastrofista. Estem alineats amb el nostre enemic?
Lidia i Xelon. Hi estem alineats perquè al final som nosaltres mateixos, de manera que és una

de escuchar cierto tipo de sonidos, las reacciones a un estímulo sonoro, pérdidas de audición, etc. Al final la contaminación, de cualquier tipo, va de la mano con las demás, tiene la similitud de un virus que se propaga. Si no se hace algo al respecto a tiempo, seguramente sea muy poco probable poder reparar los daños.

Una temática que habéis dividido en sus diferentes tipos contaminación: acústica, contaminación del aire/ ambiental, contaminación eléctrica, radiación, digital... ¿Cómo habéis planteado cada una de ellas?
Lidia y Xelon: Hicimos una lista de cosas a tratar ya que teníamos varios estancias diferentes, el espacio es algo complicado y queríamos crear diferentes ambientes con diferentes elementos para transmitir los mensajes. Pensamos que era mejor tratar cada tipo de contaminación en cada una de las zonas, por ejemplo, la contaminación del agua la vimos apropiada en la entrada de los baños, por el hecho de que se tiran cosas indebidas las cuales terminan en mares, ríos, etc. La contaminación acústica la planteamos en un espacio estrecho que daba sensación de agobio, y rodeamos la imagen de onomatopeyas y gritos que no dejan tranquilo al espectador/a, la contaminación informática y el exceso de información, lleno de cables y radiaciones, la contaminación ambiental y problemas respiratorios y de polución lleno de humo y emisiones de CO₂. La lectura final sería como leer un libro. Ves la portada (el bes), pero hasta que no descubres el final, no la entiendes.

the most internalized theme within our society due to «air pollution», something that affects our lives on a daily basis.
Lidia and Xelon: Atmospheric pollution has been one of the most noticeable in recent times, but there are many types of pollution that people don't want to see so seriously, such as noise pollution. They amount to an ongoing assault on a daily basis, they can affect our mood, our ability to hear certain types of sounds, our reactions to sound stimuli, hearing loss, etc. Ultimately, pollution, of any kind, goes hand in hand with the other forms; it is similar to a spreading virus. If measures are not taken in time, it is probably very unlikely that the damage can be undone.

A theme that you have divided into its different types of pollution: noise, air/environmental pollution, electromagnetic pollution, radiation, digital... How have you approached each of them?
Lidia and Xelon: We made a list of things to deal with since we had several different rooms at our disposal. The space is somewhat complicated and we wanted to create different environments with different elements to transmit our messages. We thought that it was better to deal with each type of pollution in each one of the zones; for example, we saw appropriate that water pollution should be represented at the entrance of the restrooms of the exhibition space, due to the fact that inappropriate things are flushed away and end up in seas, rivers, etc. We addressed noise pollution in a narrow space that gave a feeling of being overwhelmed, and we surrounded the image with onomatopoeias

ombra o reflex que ens pertany. La idea mare de tota la intervenció és el bes, amb ella comencem com a punt de partida per a anar sumant-hi les altres propostes; vam escriure unes línies sobre el tema que van donar peu a desenvolupar aquesta història al voltant d'un bes. És un bes davant un espill. No volem veure'l perquè abracem la vida còmoda, allò que està establert, i el canvi individual suposa molt d'esforç que es resumeix en «sí, al remat, jo sol no canviaré el món».

On resideix la clau del canvi? I com podem ajudar a generar-lo?
Lidia i Xelon: La clau del canvi resideix en cada ésser humà i en la societat. És clar que si només uns pocs fan coses (encara que siga de gran ajuda) al final ha de ser una qüestió social. Cal actuar ja, de manera individual es tracta de fer canvis xicotets i tindre fe que entre tots podem fer una cosa gran. La nostra manera és intentar conscienciar a través d'obres murals com les d'aquesta exposició, fer pensar, sentir i transmetre que tots som part, problema i solució del canvi climàtic i que no és una idea abstracta, està ocorrent hui i és ja irreversible, però això no significa que llancem la tovallola. Cal ensenyar a les noves generacions a viure d'una manera molt més respectuosa i aconseguir que cada vegada que passen els anys no s'incrementi la mala situació, sinó que millore, perquè també millora la perspectiva sobre el tema. Al final és fer el pas al canvi, no acomodar-se i pensar que uns altres ho solucionaran quan està en mans de tots. «You can change right now».

Un beso es la muestra de amor más universal que existe, pero aquí se titula «el beso de la muerte» antagónico y catastrofista ¿Estamos alineados con nuestro enemigo?
Lidia y Xelon: Estamos alineados porque al final somos nosotros/as mismos/as por lo cual es una sombra o reflejo que nos pertenece. La idea madre de toda la intervención es el beso, con ella empezamos como punto de partida para ir sumando las demás propuestas, escribimos unas líneas sobre el tema que dieron pie a desarrollar esta historia alrededor de un beso. Es un beso ante un espejo. No queremos verlo porque abrazamos la vida cómoda, lo establecido, y el cambio individual supone mucho esfuerzo que se resume en «sí total, yo solo/a no voy a cambiar el mundo».

¿Dónde reside la llave del cambio? y ¿cómo podemos ayudar a que este se genere?
Lidia y Xelon: La llave del cambio reside en cada ser humano y en la sociedad. Está claro que si solo unos pocos hacen algo (aunque sea de gran ayuda) al final tiene que ser una cuestión social. hay que actuar ya, de manera individual se trata de hacer pequeños cambios y tener fe en que entre todos podemos hacer algo grande. Nuestra manera es intentar concienciar a través de obras murales como las de esta exposición, hacer pensar, sentir y transmitir que todos somos parte, problema y solución del cambio climático y que no es una idea abstracta, está ocurriendo hoy y es ya irreversible, pero eso no significa que tiremos la toalla. Hay que enseñar a las nuevas generaciones a vivir de una manera mucho más respetable, consiguiendo

and screams that disturb the viewer. As for computer component pollution and excess information bombardment, areas full of cables and radiation were represented. Environmental pollution and respiratory problems were portrayed, as well as the brooding presence of smoke and CO₂ emissions. The final perception would be like reading a book. You see the book cover (the kiss), but until you discover the end, you just don't get it.

A kiss is the most universal sign of love that exists, but here it is titled «the kiss of death» - antagonistic and catastrophic. Have we moved over to the enemy's side?
Lidia and Xelon: We are aligned with the enemy because we are ultimately nothing but ourselves, which is why a shadow or reflection is projected, one that belongs to us. The main idea of the entire intervention is the kiss, with it we began as a starting point to add to the other proposals, we wrote a few lines on the subject that gave rise to developing this story based on a kiss. It is a kiss in front of a mirror. We would rather not see it because we embrace the comfortable, carefree life, the status quo. Individual change requires a huge amount of effort that can be summed up in the attitude: «Well then, I'm not going to change the world all by myself».

How can change be brought about? And how can we make it happen?
Lidia and Xelon: The key to change resides in each and every human being and in society. It is clear that if just a few do something (even if it proves to be worthwhile) in the end it has to be a broad social issue. We must act now, individually it is

que cada vez que pasen los años no se incremente la mala situación, si no que se mejore porque también se mejora la perspectiva sobre el tema. Al final es dar el paso al cambio, no acomodarse y pensar que otros lo solucionarán cuando está en manos de todos. «You can change right now».

about making small changes and having the faith that together we can achieve something big. Our way is to try to raise awareness through mural works like the ones in this exhibition, to make people think, feel and convey that we are all part of a problem and also of the solution to climate change. That it is not an abstract idea, it is happening today and it is already irreversible, but that doesn't mean we're simply giving up. The up-and-coming generations must be taught to live in a much more respectable way, ensuring that as the years go by, the already bad situation does not get worse, but rather it should improve because the perspective on the subject is also improving. In the end, it hinges on resolving to bring about change. It's not about standing aside and thinking that others will solve it when in fact it's everyone's business. «You can change right now.»

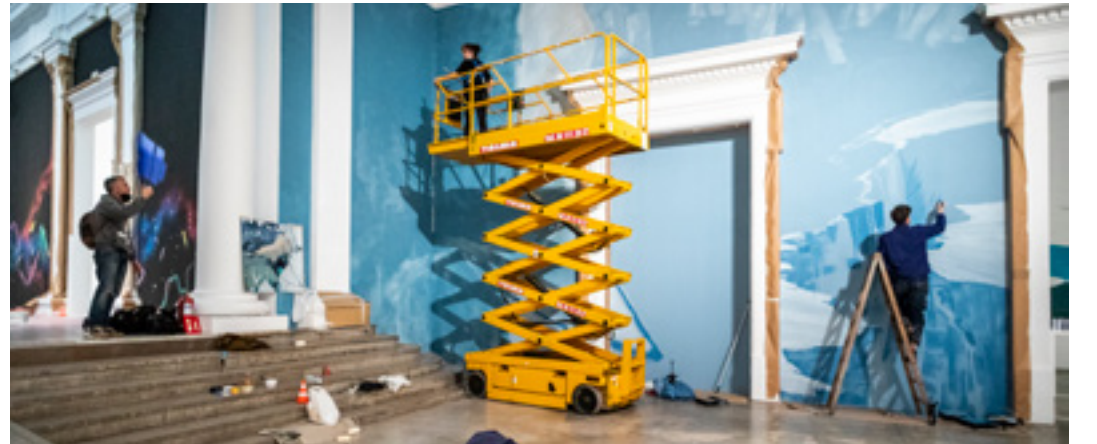

Una joya del patrimonio
en el centro de València,
donde late con fuerza
la cultura contemporánea

ccc

A jewel of
heritage
where the
culture

Centre del Cercle de les Belles Arts
C/ Museu, 2. València
Entrada gratuita / Free admission
www.cccvalencia.org

Valencia

Verano
SUBIDÓN
VERANO

15.000.000 €
Expende 1.800.000 €

ONCE

Consell General del
Consorti de Museus de la
Comunitat Valenciana

President d'honor
Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

President
Raquel Tamarit Iranzo
Consellera d'Educació, Cultura i Esport

Vicepresidents
Joan Ribó Canut
Alcalde de València

Carlos Mazón Guixot
President de la Diputació
Provincial d'Alacant

Amparo Marco Gual
Alcaldeessa de Castelló de la Plana

Vocals
Luis Barcala Sierra
Alcalde d'Alacant

José Pascual Martí García
President de la Diputació
Provincial de Castelló

Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació
Provincial de València

Irene Ballester Buigues
Representant del Consell Valencià
de Cultura

Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni de
la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport
i Presidenta de la Comissió Científico-
Artística

Gerent
José Luis Pérez Pont

Secretària
Eva Coscollà Grau
Sotssecretària de la Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

Consorti de Museus
de la Comunitat Valenciana

Direcció – Gerència
José Luis Pérez Pont

**Cap d'Unitat de Coordinació de l'Àrea
Expositiva**
Susana Vilaplana Sanchis

Coordinació d'Exposicions
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

Programes Públics
Eva Doménech López

Educació i Mediació
José Campos Alemany

Cap d'Unitat Coordinació Museística
Inmaculada Monfort Martín

Cap de Suport Gestió Publicacions
Carmen Claudia Hernández Pérez

Administració
Nicolás S. Bugeda Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava
Ana Viña Sanchís

Técnicos Programa EPRIEX
Sara Cortés Ferri
Eva Francés Maroto
Ana María Montaña Zanón
Graciela Nácher Martínez
Israel Pérez Gil
Fátima López Montesinos
Nathaniel Sola Rubio

Administrativos Programa EPRIEX
Nerea Boscá Castelló
Génesis Giménez Calaforra
Ioana Lucaci

Exposició

Organització
Consorti de Museus de la Comunitat
Valenciana

Centre del Carme Cultura Contemporània
Direcció
José Luis Pérez Pont

Comissariat
Vinz Feel Free
José Luis Pérez Pont

Assessorament científic
Centre d'Educació Ambiental de la
Comunitat Valenciana

Artistes
Barbiturikills
Biancoshock
Lidia Cao
Marina Capdevila
Deih
Doa Oa
Li-Hill
Nayra López
Onur
Reskate
Spencer Tunick
Vinz Feel Free
Will Coles
Xelon

Coordinació tècnica
Lucía González
Séverine Marchal

Producció i muntatge
Sabotage

Disseny gràfic
Eugenio Simó
Xelon

Retolació i stencil
Cambaluc
Sr. Marmota

Catàleg

Textos
Vinz Feel Free
José Luis Pérez Pont
Anna Pons Frígols
Sera Huertas Alcalá

Entrevistes
Victoria Ríos Picó

Fotografia
Juan Peiró

Traducció al valencià
I més. Serveis Lingüístics i Editorials

Traducció anglesa
John Joseph Vélez

Disseny i maquetació
Eugenio Simó

Impressió i encuadernació
Imprenta Logui

Papers utilitzats:
Arena Eco 50 Extra White Smooth
de 120 gr i 140 de Fedrigoni
Imitlin Neve Flat de 125 gr de Fedrigoni

Tipus de lletra utilitzada:
Bw Modelica
Italian Revolution

© dels textos: els autors
© de les imatges: els propietaris i/o
depositaris
© de la present edició: Consorti de Museus
de la Comunitat Valenciana, 2022.

ISBN: 978-84-482-6726-1
Depòsit Legal: V-2458-2022

EMERGENCY ON PLANET EARTH

BARBITURIKILLS / BIANCOSHOCK / LIDIA CAO
/ MARINA CAPDEVILA / DEIH / DOA OA / LI-HILL
/ NAYRA LÓPEZ / ONUR / RESKATE / SPENCER
TUNICK / VINZ FEEL FREE / WILL COLES / XELON

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

